

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11.08.2016r. Sąd Okręgowy w Poznaniu orzekł co następuje :

1) oskarżonego **M. B. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k. w ten sposób, że w okresie od

30 kwietnia 2006r. do 02 kwietnia 2010r. w T. i innych miejscowościach na terenie Polski, Holandii, Niemiec, Czech i Austrii, wspólnie z A. G. (1), R. Ć. (1), T. N. (1), R. P. (1), A. M. (1), R. D., I. N., A. C., M. O., M. S. (1), M. M. (1), E. O. (1), K. O. (1), A. M. (2), P. S., R. S. (1), K. S. (1), I. K. (1), K. P. (1), G. C. (1), S. S. (1), A. B. (1) i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wewnątrzspółnotowe nabycia, wewnątrzspółnotowe dostawy oraz przewóz przez terytorium innych państw Unii Europejskiej a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych w postaci marihuany, kokainy, amfetaminy oraz soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy,

2) oskarżonego M. B. (1) uznał za winnego tego,

że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, popełnił trzy przestępstwa polegające na tym, że:

a) w okresie od 30 kwietnia 2006r. do 31 maja 2006r. w V.

w Holandii i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu,

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu

z K. O. (1) i T. N. (1) uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany w ten sposób,

że dokonał zakupu wskazanych środków odurzających w V.

w Holandii, następnie przetransportował je samochodem z Holandii przez terytorium Niemiec do Austrii, gdzie w S. sprzedał je mężczyźnie o pseudonimie (...), dokonując z nim pięciu transakcji po 200 gramów każda tj. przestępstwo z art.56 ust.3 ustawy z dnia

29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.,

b) w dniach 14-15 maja 2006r. w V. w Holandii i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z K. O. (1), T. N. (1) i H. O. usiłował uczestniczyć w obrocie znaczną ilością środków odurzających

w postaci 1.102,60 gramów marihuany w ten sposób, że K. O. (1), T. N. (1) i H. O. dokonali zakupu wskazanych środków odurzających w V.

w Holandii, następnie zamierzali przetransportować je samochodem

z Holandii przez terytorium Niemiec do Austrii, jednak swego celu nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie przez niemieckie organy ścigania

w dniu 15 maja 2006r., co uniemożliwiło planowane sprzedanie narkotyków w Austrii, przy czym jego rola polegała na współorganizowaniu wyjazdu i współfinansowaniu zakupu wskazanych środków odurzających tj. przestępstwo z art.13§1 k.k.

w zw. z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.,

c) jesienią 2006r. w V. w Holandii i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie

i w porozumieniu z K. O. (1), M. O. oraz inną nieustaloną osobą uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 950 gramów marihuany w ten sposób, że K. O. (1), M. O. oraz inna nieustalona osoba dokonali zakupu wskazanych środków odurzających w V. w Holandii, następnie przetransportowali je samochodem z Holandii przez terytorium Niemiec do Austrii, gdzie w S. K. O. (1)

i M. B. (1) sprzedali je mężczyźnie o pseudonimie (...), dokonując z nim kilku transakcji po 100-200 gramów każda, przy czym rola M. B. (1) polegała na współorganizowaniu wyjazdu, współfinansowaniu zakupu wskazanych środków

odurzających i udziale w ich sprzedaży na terytorium Austrii tj. przestępstwo z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.

i przyjmując, że z popełniania z tych przestępstw oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w ujęciu art.65§1 k.k., na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art.91§1 k.k. w zw. z art.60§3 i §6 pkt.3 k.k. w zw. z art.57§2 k.k. oraz art.4§1 k.k. wymierzył mu za te trzy przestępstwa jedną karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 100 (stu) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

3) oskarżonego M. B. (1) uznał za winnego tego,

że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, popełnił piętnaście przestępstw polegających na tym, że:

a) w okresie czerwca-lipca 2006r. w T. i S. w Austrii,

w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany w ten sposób, że kupił wskazane środki odurzające

w T. od J. R., a następnie przetransportował je przez terytorium Czech do Austrii, gdzie w S. sprzedał je następnie mężczyźnie o pseudonimie (...), dokonując z nim pięciu transakcji po 200 gramów każda tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

b) w okresie od 24 do 31 grudnia 2006r. w T. i S. w Austrii,

w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z K. O. (1) uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 500 gramów marihuany w ten sposób, że kupił wskazane środki odurzające

w T. od A. G. (1), a następnie przetransportował je przez terytorium Czech do Austrii, gdzie w S. sprzedał je następnie mężczyźnie o pseudonimie (...) tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

c) w okresie od maja do czerwca 2007r. w P. i S. w Austrii,

w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) uczestniczył

w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci 1.000 gramów amfetaminy

w ten sposób, że kupił wskazane substancje psychotropowe

w P. od P. S., a następnie przetransportował je przez terytorium Czech do Austrii, gdzie w S. około 700 gramów amfetaminy sprzedał w kilkunastu częściach po 20, 50 i 100 gramów mężczyźnie o imieniu S. tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

d) w okresie od maja 2007r. do 16 grudnia 2007r. w T. i S.

w Austrii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 15 kilogramów marihuany, 300 gramów kokainy oraz substancji psychotropowych w postaci 300 gramów amfetaminy i soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy w łącznej ilości 1.000 sztuk w ten sposób, że kupił wskazane środki odurzające i substancje psychotropowe w T. od A. G. (1), a następnie przetransportował je przez terytorium Czech do Austrii, gdzie w S. sprzedał je mężczyznom o imionach S. i D., tj. przestępstwo

z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.

e) w maju 2008r. w T. i D. w Czechach,

w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 50 gramów kokainy

w ten sposób, że kupił wskazane środki odurzające w T. od A. G. (1), a następnie, z pomocą J. C. (1), przetransportował je na terytorium Czech, gdzie w D. sprzedał je mężczyźnie o ps. (...), tj. przestępstwo

z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

f) w okresie maja-sierpnia 2008r. w T. i T. w Czechach,

w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 100 gramów kokainy w ten sposób, że kupił wskazane środki odurzające w T. od A. G. (1), a następnie, z pomocą J. C. (1), przetransportował je na terytorium Czech, gdzie w T. sprzedał je nieustalonym obywatelom austriackim, tj. przestępstwo z art.56 ust.3

i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

g) w okresie maja-sierpnia 2008r. w T. i w C. w Czechach, w krótkich odstępach czasu,

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie

i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 100 gramów kokainy w ten sposób, że kupił wskazane środki odurzające w T. od A. G. (1),

a następnie, z pomocą J. C. (1), przetransportował je na terytorium Czech, gdzie w C. sprzedał je nieustalonym obywatelom austriackim, tj. przestępstwo z art.56 ust.3

i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

h) w okresie maja-sierpnia 2008r. w T. i w okolicy P.

w Czechach, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 70 gramów kokainy w ten sposób, że kupił wskazane środki odurzające w T. od A. G. (1), a następnie przetransportował je na terytorium Czech, gdzie w okolicy P. sprzedał je nieustalonym obywatelom austriackim, tj. przestępstwo

z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

i) latem 2008 r. w T. i D. w Czechach,

w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci około 100 gramów kokainy (stanowiącej część mieszanki kokainy

o wadze 180 g i kreatyny o wadze 30 g) w ten sposób, że kupił wskazane środki odurzające w T. od A. G. (1),

a następnie, wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) dokonał ich wewnątrzspółnotowej dostawy na terytorium Czech, gdzie

w D. sprzedał je nieustalonym obywatelom austriackim, tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy

z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.

j) wiosną 2009r. w T. i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z S. S. (1) uczestniczył

w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany w ten sposób, że kupił wskazane środki odurzające w T. od R. Ć. (1), a następnie przekazał S. S. (1), który przetransportował je przez terytorium Czech do Austrii, gdzie w S. sprzedał ich odbiorcy, przy czym jego rola polegała na zakupie wskazanych narkotyków, przekazaniu ich w celu dalszego transportu i sprzedaży w Austrii oraz pomocy w ich ukryciu

w tylnym zderzaku samochodu, tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.

k) w okresie od marca 2009r. do lipca 2009r. w T. i S.

w Austrii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z S. S. (1) uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.500 gramów marihuany w ten sposób, że kupił wskazane środki odurzające

w T. od R. Ć. (1), a następnie przekazał S. S. (1), który przetransportował je przez terytorium Czech do Austrii, gdzie w S. sprzedał ich odbiorcy, przy czym jego rola polegała na zakupie wskazanych narkotyków

i przekazaniu ich w celu dalszego transportu i sprzedaży w Austrii,

tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw.

z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

l) w okresie od marca 2009r. do sierpnia 2009r. w T., K. w Czechach i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu

z S. S. (1) uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 2.000 gramów marihuany w ten sposób, że kupił wskazane środki odurzające w T. od R. Ć. (1), a następnie przetransportował na terytorium Czech, gdzie w K. przekazał S. S. (1), który przetransportował je dalej do Austrii i w S. sprzedał ich odbiorcy, tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

m) w okresie od marca 2009 r. do września 2009 r. w T., K. w Czechach i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu

z S. S. (1) uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany w ten sposób, że kupił wskazane środki odurzające w T. od R. Ć. (1), a następnie przetransportował na terytorium Czech, gdzie w K. przekazał S. S. (1), który przetransportował je dalej do Austrii i w S. sprzedał ich odbiorcy, tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

n) latem 2009 r. w T., Z. i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z S. S. (1) uczestniczył

w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany w ten sposób, że kupił wskazane środki odurzające w T. od R. Ć. (1), a następnie w Z. przekazał S. S. (1), który przetransportował je przez terytorium Czech do Austrii, gdzie w S. sprzedał ich odbiorcy, przy czym jego rola polegała na zakupie wskazanych narkotyków i przekazaniu ich

w celu dalszego transportu i sprzedaży w Austrii, tj. przestępstwo

z art.56 ust.3 i art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

o) w styczniu 2010 r. w T., w okolicach P. i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z S. S. (1) uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzwspólnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 2.000 gramów marihuany w ten sposób, że zakupił w T. 1.000 gramów marihuany od R. Ć. (1), a pozostałe 1.000 gramów od ustalonej osoby, następnie w okolicach P. przekazał S. S. (1), który przetransportował je przez terytorium Czech do Austrii, gdzie w S. sprzedał ich odbiorcy, przy czym jego rola polegała na zakupie wskazanych narkotyków oraz przekazaniu ich w celu dalszego transportu i sprzedaży w Austrii, tj. przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

i przyjmując, że z popełnienia z tych przestępstw oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w ujęciu art.65 § 1 k.k., na podstawie art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. w zw. z art.91§1 k.k. w zw. z art.60 § 3 i § 6 pkt.2 k.k. w zw. z art.57 § 2 k.k. oraz art.4 § 1 k.k. wymierzył mu za te piętnaście przestępstw jedną karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

4) oskarżonego M. B. (1) uznał za winnego tego,
że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, popełnił siedem przestępstw polegających na tym, że:

a) w okresie października-listopada 2009r., w V. w Holandii, Ś. i T., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) i T. N. (1) oraz z pomocą K. K. (1), uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim nawiązaniu kontaktu i uzgodnieniu z T. N. (1) i K. K. (1) warunków zakupu wskazanych środków odurzających, K. K. (1) umówił i zorganizował spotkanie z ich sprzedawcą, a M. M. (1) udał się po nie do Holandii, gdzie w V. kupił je od ustalonej osoby, a następnie wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia tych środków odurzających w ten sposób, że M. M. (1) przetransportował je do Polski, gdzie ostatecznie zostały one odsprzedane innym osobom, przy czym jego rola polegała na współfinansowaniu zakupu wskazanych narkotyków w Holandii, udostępnieniu środka transportu i przystosowaniu go do transportu środków odurzających, a następnie udziale w ich sprzedaży innym osobom, tj. przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

b) w listopadzie 2009r., w V. w Holandii, Ś. i T.,
w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), A. M. (1) i T. N. (1), uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 3.000 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim uzgodnieniu warunków zakupu wskazanych środków odurzających z T. N. (1), M. M. (1) i A. M. (1) udali się po nie do Holandii, gdzie w V. kupili je od ustalonej osoby,
a następnie wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1)
i A. M. (1) dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia tych środków odurzających w ten sposób, że M. M. (1) i A. M. (1) przetransportowali je do Polski, po czym zostały one podzielone i sprzedane, przy czym jego rola polegała na zorganizowaniu i współfinansowaniu zakupu wskazanych narkotyków w Holandii, a następnie udziale w ich sprzedaży, tj. przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

c) w grudniu 2009r. w V. w Holandii, Ś. i T., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie

i w porozumieniu z T. N. (1) i S. S. (1), uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim uzgodnieniu warunków zakupu wskazanych środków odurzających, oskarżony i T. N. (1), z pomocą G. C. (1), udali się po nie do Holandii, gdzie w V. kupił je od ustalonej osoby, a następnie dokonał ich wewnątrzwspólnotowego nabycia transportując je do Polski, gdzie ostatecznie zostały one sprzedane S. S. (1), tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw.

z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

d) w okresie od 6 grudnia 2009 r. do 31 grudnia 2009 r. w V.

w Holandii, N. w Niemczech, Ś. i T.,

w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z T. N. (1), S. S. (1), E. O. (1) i R. P. (1), uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w ten sposób, że po uprzednim uzgodnieniu warunków zakupu wskazanych środków odurzających, oskarżony, E. O. (1) i T. N. (1), z pomocą G. C. (1), udali się po nie do Holandii, gdzie

w dniu 6 grudnia 2009 r. w V. oskarżony kupił 1.500 gramów marihuany od ustalonej osoby, następnie z E. O. (1) udał się do N., gdzie oskarżony sprzedał 1.000 gramów marihuany S. S. (1) i obywatelowi austriackiemu o imieniu K., po czym wspólnie z E. O. (1) dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia pozostałych 500 gramów marihuany transportując je do Polski, gdzie ostatecznie do 31 grudnia 2009 r. zostały one sprzedane za pośrednictwem E. O. (1) i R. P. (1), tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy

z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

e) w dniach 8 i 9 grudnia 2009 r. w V. w Holandii i Ś.,

w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), A. M. (1) i T. N. (1) uczestniczył

w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 4.801,6 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim uzgodnieniu warunków zakupu wskazanych środków odurzających z T. N. (1), M. M. (1) i A. M. (1) udali się po nie do Holandii, gdzie w V. kupili je od ustalonej osoby,

a następnie wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1)

i A. M. (1) dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia tych środków odurzających w ten sposób, że M. M. (1) i A. M. (1) przetransportowali je do Polski, gdzie w Ś. zostali zatrzymani przez Straż Graniczną, przy czym jego rola polegała na współorganizowaniu zakupu marihuany, tj. przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

f) w lutym 2010 r. w T., w krótkich odstępach czasu,

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu

z T. N. (1), uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 500 gramów marihuany w ten sposób, że za pośrednictwem mężczyzny o pseudonimie (...) przekazał T. N. (1) do Niemiec pieniądze na zakup wskazanych środków odurzających w kwocie 1.450 euro, zaś T. N. (1) kupił je, zapakował w walizkę i poprosił mężczyznę

o pseudonimie (...) o przetransportowanie walizki do Polski, skąd w T. odebrał ją M. B. (1), a następnie sprzedał ustalonym osobom, tj. przestępstwo z art.56ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

g) w dniach 1 i 2 kwietnia 2010 r. w V. w Holandii i Ś.,

w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z T. N. (1) uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci 782,2 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim uzgodnieniu warunków zakupu wskazanych środków odurzających, wspólnie

z T. N. (1) udał się po nie do Holandii, gdzie w V. kupił je od ustalonej osoby, a następnie dokonał ich wewnątrzwspólnotowego nabycia transportując je do Polski, gdzie

w Ś. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji i Służby Celnej, tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia

29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k.

w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

i przyjmując, że z popełniania z tych przestępstw oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w ujęciu art.65§1k.k., na podstawie art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. w zw. z art.91 § 1 k.k. w zw. z art.60 § 3 i § 6 pkt.2 k.k. w zw.

z art.57 § 2 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu za nie jedną karę

1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny

w liczbie 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

5) oskarżonego M. B. (1) uznał za winnego tego,

że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, popełnił dwa przestępstwa polegające na tym, że:

a) w okresie od września do grudnia 2008r. w okolicy K., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił R. S. (1) substancji psychotropowych w postaci 20 gramów amfetaminy za łączną kwotę 400 złotych tj. przestępstwa z art.59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.,

b) w okresie od grudnia 2008r. do kwietnia 2009r., w K., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) udzielił I. N. substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w łącznej ilości 24 gramów (zmieszanej z kreatyną w dodatkowej ilości 16 gram) oraz środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości 30 gramów, za łączną kwotę 950 złotych tj. przestępstwa z art.59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.

i przyjmując, że z popełniania z tych przestępstw oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w ujęciu art.65 § 1 k.k., na podstawie art.59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art.91 § 1 k.k. w zw. z art.60 § 2 i § 6 pkt.3 k.k. w zw. z art.57 § 2 k.k.

w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę grzywny w liczbie

50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,

6) oskarżonego M. B. (1) uznał za winnego tego,

że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył

w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany, substancji psychotropowych w postaci amfetaminy oraz soli amfetaminy przetworzonej na tzw. tabletki extazy, które zakupił w Polsce od R. Ć. (1), A. G. (1), P. S., A. M. (1) i A. M. (2), a następnie sprzedał następującym osobom:

a) w okresie od grudnia 2008r. do kwietnia 2009r., w K., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) sprzedał R. S. (1) substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ilości 180 gramów (zmieszanej z kreatyną w dodatkowej ilości 120 gramów) oraz środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości 2.500 gramów, za łączną kwotę 45.800 złotych, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art. 12 k.k.

w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

b) w okresie od września 2008 r. do 4 listopada 2008 r., a następnie od 8 kwietnia 2009 r. do 9 grudnia 2009 r. wspólnie i w porozumieniu

z M. M. (1), w D., w krótkich odstępach czasu,
w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, sprzedał A. B. (1) środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości 2.000 gramów
i substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ilości 225,72 gramów, za łączną kwotę 38.514,40 złotych,
tj. przestępstwa

z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

c) w okresie od grudnia 2008 r. do grudnia 2009 r., w okolicy K., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) sprzedał nieustalonej osobie o pseudonimie (...), substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ilości 180 gramów (zmieszanej z kreatyną w dodatkowej ilości 120 gramów) oraz środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości 300 gramów, za łączną kwotę 8.400 złotych, tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy

z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

d) w okresie od stycznia 2009 r. do 2 kwietnia 2010 r., w okolicy S., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) sprzedał A. C. substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ilości 600 gramów (zmieszanej

z kreatyną w dodatkowej ilości 400 gramów; w tym 200 gramów ze wskazanej mieszanki w okresie od 9 grudnia 2009r. do 2 kwietnia 2010r. bez udziału M. M. (1)) oraz środków odurzających

w postaci marihuany w łącznej ilości 250 gramów, za łączną kwotę 15.250 złotych, tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

e) w okresie od grudnia 2008r. do 9 grudnia 2009r., w T.,

w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) sprzedał M. S. (1) substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ilości 120 gramów (zmieszanej z kreatyną w dodatkowej ilości 80 gramów) i soli amfetaminy przetworzonych na tabletki tzw. extazy w łącznej ilości 500 sztuk oraz środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości 500 gramów, za łączną kwotę 11.950 złotych, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy

z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art. 12 k.k.

w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

f) w okresie od stycznia 2009r. do 9 grudnia 2009r., w T.,

w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) sprzedał A. M. (1) substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ilości 1.000 gramów, za łączną kwotę 16.000 złotych, tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

g) w okresie od października 2009r. do 9 grudnia 2009r., w T.,

w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) sprzedał R. D. środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości 180 gramów, za łączną kwotę 3.240 złotych tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

h) w okresie od grudnia 2008 r. do grudnia 2009 r. w D.,

w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, sprzedał E. O. (1) oraz R. P. (1) substancje psychotropowe w postaci amfetaminy

w łącznej ilości 600 gramów (w tym 100 gramów zmieszanych z kreatyną w dodatkowej ilości 100 gramów) i soli amfetaminy przetworzonych na tabletki tzw. extazy w łącznej ilości 500 sztuk oraz środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości 1.500 gramów, za łączną kwotę 34.450 złotych, tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

i) w okresie od 4 grudnia 2009r. do 2 kwietnia 2010r. w T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, sprzedał ustalonej osobie substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ilości 200 gramów i soli amfetaminy przetworzonych na tabletki tzw. extazy w łącznej ilości 30 sztuk, za łączną kwotę 2.275 złotych, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

i przyjmując, że z popełniania z tych przestępstw oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w ujęciu art.65 § 1k.k., na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art.91 § 1 k.k. w zw.

z art.64 § 2 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.57 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu za nie jedną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 100 (sto) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

7) oskarżonego M. B. (1) uznał za winnego tego,

że w okresie od marca - kwietnia 2009r. do 2 kwietnia 2010r. w T.

i okolicach, wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci 801,2 gramów amfetaminy oraz soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy w ilości 2061 sztuk oraz ich fragmentów – łącznie o wadze 401,74 gram, tj. przestępstwo z art.62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art.4 § 1 k.k. i za to na podstawie art.62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art.60 § 2 i § 6 pkt.4 k.k. wymierzył mu karę grzywny w liczbie 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,

8) na podstawie art.91§2 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu M. B. (1) kary pozbawienia wolności

i grzywny wymierzając kary łączne:

a) 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

b) grzywny w liczbie 400 (czterysta) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych.

9) Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu M. B. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 2 kwietnia 2010r. do dnia 27 września 2010r.

10) Na podstawie art.45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego M. B. (1) przepadek równowartości korzyści osiągniętej przez niego z przypisanych przestępstw w łącznej kwocie 122.134,40 zł (stu dwudziestu dwóch tysięcy stu trzydziestu czterech złotych i czterdziestu groszy).

11) Na podstawie art.70 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego M. B. (1) środek karny w postaci przepadku przedmiotu przestępstwa przypisanego w pkt.4 g) oraz przedmiotów i narzędzi, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstw przypisanych w pkt.4. i 6., w postaci:

—.

- suszu roślinnego o wadze 781,9 gramów,
- samochodu marki F. (...) o nr rej. (...),
- puszki koloru czarnego z napisem U. C.,
- puszki koloru białego z napisem C. M.,
- plastikowego pojemnika,
- torby koloru żółtego z zawartością pustego pakunku wykonanego ze srebrnej folii,
- wagi elektronicznej marki F..

12) Na podstawie art.70 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego M. B. (1) środek karny w postaci przypadku środków odurzających i substancji psychotropowych będących przedmiotem czynu przypisanego w pkt.7:

—.

- 536 całych i fragmentów tabletek koloru jasno pomarańczowego z logo „serce” po jednej stronie,
- 93 całych i fragmentów tabletek koloru białego z logo „serce” po jednej stronie,
- 1240 całych i fragmentów tabletek koloru różowego z logo (...) ((...)) po jednej stronie,
- worka foliowego z białą sproszkowaną substancją o wadze 801,20 gramów,
- opakowania z niebieskimi tabletkami,

i zarządził ich zniszczenie.

13) Oskarżonego **A. G. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie od czerwca 2005 r. do 21 maja 2010 r. w T. i innych miejscowościach wspólnie z R. Ć. (1), M. B. (1), T. N. (1), R. P. (1), A. M. (1), R. D., I. N., A. C., M. O., M. S. (1), M. M. (1), E. O. (1), K. O. (1), A. M. (2), P. S., R. S. (1), K. S. (1), I. K. (1), K. P. (1), G. C. (1), S. S. (1), A. B. (1) i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wewnątrzspółnotowe nabycia, wewnątrzspółnotowe dostawy oraz przewóz przez terytorium innych państw a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych w postaci marihuany, kokainy, amfetaminy oraz soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy,

14) oskarżonego A. G. (1) uznał za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, popełnił dwa przestępstwa polegające na tym, że:

a) w okresie od czerwca 2005r. do sierpnia 2005r. w V. w Holandii i w S., wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1), I. K. (1) z domu W., K. O. (1) i K. P. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 2.000 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych narkotyków w V. w Holandii, przetransportował je przez terytorium Niemiec do Polski, tj. o przestępstwo z art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4 § 1 k.k.,

b) w okresie od stycznia do maja 2006 r. V. w Holandii, Ś.

i T., wspólnie i w porozumieniu z K. O. (1) i J. R., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy w łącznej ilości 8.000 sztuk w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych substancji psychotropowych w V. w Holandii, oskarżony i K. O. (1) przetransportowali je przez terytorium Niemiec do Polski, tj. o przestępstwo z art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

i przyjmując, że z popełniania z tych przestępstw oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w ujęciu art.65 § 1 k.k., na podstawie art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art.91§1 k.k. w zw.

z art.64 § 2 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.57 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu za nie jedną karę 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 100 (sto) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na

50 (pięćdziesiąt) złotych,

15) oskarżonego A. G. (1) uznał za winnego tego, że działając

w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, popełnił czternaście przestępstw polegających na tym, że:

a) w okresie czerwca-lipca 2006r. w V. w Holandii, Ś.

i T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 2.000 gram marihuany w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych środków odurzających na terenie Holandii, przetransportował je przez terytorium Niemiec do Polski, gdzie następnie je sprzedał, przy czym 1.000 gramów marihuany sprzedał J. R., tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11§ 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

b) w okresie grudnia 2006r. - stycznia 2007r. w V. w Holandii, Ś. i T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 500 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych narkotyków na terenie Holandii, przetransportował je przez terytorium Niemiec do Polski, gdzie następnie sprzedał M. B. (1), tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 i art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

c) w okresie od maja 2007r. do 16 grudnia 2007r. w V. w Holandii, Ś. i T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 15 kilogramów marihuany i 300 gramów kokainy oraz substancji psychotropowych w postaci 300 gramów amfetaminy i soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy w łącznej ilości 1.000 sztuk w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych środków odurzających i substancji psychotropowych na terenie Holandii, przetransportował je przez terytorium Niemiec do Polski, gdzie następnie sprzedał M. B. (1), tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw.

z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

d) w maju 2008 r. w A. w Holandii i w T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 100 gramów kokainy w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych środków odurzających w A. w Holandii, dokonał ich wewnątrzspółnotowego nabycia transportując je do Polski, gdzie następnie sprzedał je M. B. (1), z czego uzyskał korzyść majątkową w kwocie 1.000 euro, tj. przestępstwo

z art.56 ust. 3 i art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

e) w okresie maja-sierpnia 2008r. w A. w Holandii i w T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 300 gramów kokainy w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych środków odurzających w A. w Holandii, polecił R. Ć. (1), by odebrał wskazane środki odurzające na terenie Holandii oraz przetransportował je do Polski, gdzie następnie sprzedał je M. B. (1), z czego uzyskał korzyść majątkową w kwocie 9.600 euro, tj. przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

f) latem 2008r. w A. w Holandii i w T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznych ilości środków odurzających w postaci 180 gramów kokainy i substancji psychotropowych w postaci 1.000 gramów amfetaminy w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych środków odurzających i substancji psychotropowych w A. w Holandii, polecił R. Ć. (1), by odebrał wskazane środki odurzające i substancje psychotropowe na terenie Holandii oraz przetransportował je do Polski, gdzie następnie sprzedał je M. B. (1), przy czym w zakresie środków odurzających było to ok. 100 gramów kokainy (stanowiącej część mieszanki kokainy o wadze 180 g i kreatyny o wadze 30 g), za którą uzyskał korzyść majątkową w kwocie 4.500 euro, tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 i art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

g) w okresie września-grudnia 2008r. w Holandii i w T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 2.000 gramów marihuany oraz substancji psychotropowych w postaci 245,72 gramów amfetaminy w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych środków odurzających i substancji psychotropowych w Holandii, przetransportował je do Polski, a następnie sprzedał je M. B. (1), tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

h) w okresie marca-kwietnia 2009r. w Holandii i w T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci 801,20 gramów amfetaminy oraz soli amfetaminy przetworzonej na 1.869 sztuk tabletek tzw. extazy oraz ich fragmentów o łącznej wadze 346,74 gram w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych substancji psychotropowych w Holandii, przetransportował je do Polski, a następnie sprzedał je M. B. (1), tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

i) wiosną 2009r. w Holandii i w T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany i substancji psychotropowych w postaci 500 gramów amfetaminy, w ten sposób, że polecił R. Ć. (1), by odebrał wskazane środki odurzające i substancje psychotropowe na terenie Holandii oraz przetransportował je do Polski, gdzie następnie sprzedał je w celu dalszej dystrybucji, tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

j) w okresie od marca 2009r. do lipca 2009r. w Holandii i w T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.500 gramów marihuany i substancji psychotropowych w postaci 500 gramów amfetaminy, w ten sposób, że polecił R. Ć. (1), by odebrał wskazane środki odurzające i substancje psychotropowe na terenie Holandii oraz przetransportował je do Polski, gdzie następnie sprzedał je w celu dalszej dystrybucji tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

k) w okresie od marca 2009r. do sierpnia 2009r. w Holandii i w T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 2.000 gramów marihuany i substancji psychotropowych w postaci 500 gramów amfetaminy, w ten sposób, że polecił R. Ć. (1), by odebrał wskazane środki odurzające i substancje psychotropowe na terenie Holandii oraz przetransportował je do Polski, gdzie następnie sprzedał je w celu dalszej dystrybucji, tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 i art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

l) w okresie od marca 2009r. do września 2009r. w Holandii i w T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.500 gramów marihuany i substancji psychotropowych w postaci 500 gramów amfetaminy, w ten sposób, że polecił R. Ć. (1), by odebrał wskazane środki odurzające i substancje psychotropowe na terenie Holandii oraz przetransportował je do Polski, gdzie następnie sprzedał je w celu dalszej dystrybucji, tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 i art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

m) w okresie od marca 2009r. do stycznia 2010r. w Holandii i w T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.500 gramów marihuany w ten sposób, że polecił R. Ć. (1), by odebrał wskazane środki odurzające na terenie Holandii oraz przetransportował je do Polski, gdzie następnie sprzedał je w celu dalszej dystrybucji, tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

n) w okresie od sierpnia do grudnia 2009r. w Holandii i w T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy w ilości 500 sztuk w ten sposób, że polecił R. Ć. (1), by odebrał wskazane substancje psychotropowe na terenie Holandii oraz przetransportował je do Polski, gdzie następnie sprzedał je w celu dalszej dystrybucji, tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.

i przyjmując, że z popełniania z tych przestępstw oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w ujęciu art.65 § 1k.k., na podstawie art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art.11 § 3 k.k. w zw.

z art.91 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw.

z art.57 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu za nie jedną karę 4 lat

i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 300 (trzystu) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

16) oskarżonego A. G. (1) uznał za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, popełnił cztery przestępstwa polegające na tym, że:

a) na przełomie sierpnia i września 2008r. w A. w Holandii i w B. w Niemczech, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i mężczyzną o imieniu M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 30.000 gramów haszyszu

w ten sposób, że polecił R. Ć. (1), by odebrał wskazane środki odurzające w A. w Holandii, a następnie przetransportował je należącym do oskarżonego samochodem marki R. (...) na terytorium Niemiec, gdzie w B. przekazał je mężczyźnie o imieniu M., z czego A. G. (1) uzyskał korzyść majątkową w kwocie 2.000 euro, tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.

b) w październiku 2008r. w A. w Holandii i w Niemczech, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i mężczyzną o imieniu M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 30.000 gramów haszyszu w ten sposób, że polecił R. Ć. (1), by odebrał wskazane środki odurzające w A.

w Holandii, a następnie przetransportował je należącym do oskarżonego samochodem marki R. (...) na terytorium Niemiec, gdzie przekazał je mężczyźnie o imieniu M., z czego A. G. (1) uzyskał korzyść majątkową w kwocie 2.000 euro, tj. przestępstwo z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.

c) w grudniu 2008 r. w A. w Holandii i w Niemczech, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i mężczyzną o imieniu M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 30.000 gramów haszyszu w ten sposób, że polecił R. Ć. (1), by odebrał wskazane środki odurzające w A.

w Holandii, a następnie przetransportował je należącym do oskarżonego samochodem marki R. (...) na terytorium Niemiec, gdzie przekazał je mężczyźnie o imieniu M., z czego A. G. (1) uzyskał korzyść majątkową w kwocie 2.000 euro, tj. przestępstwo z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

d) w styczniu 2009 r. w A. w Holandii i w Niemczech, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i mężczyzną o imieniu M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 30.000 gramów haszyszu w ten sposób, że polecił R. Ć. (1), by odebrał wskazane środki odurzające w A.

w Holandii, a następnie przetransportował je należącym do oskarżonego samochodem marki R. (...) na terytorium Niemiec, gdzie przekazał je mężczyźnie o imieniu M., z czego A. G. (1) uzyskał korzyść majątkową w kwocie 2.000 euro, tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.

i przyjmując, że z popełniania z tych przestępstw oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w ujęciu art.65 § 1k.k. – uzyskując w ten sposób łącznie 8.000 euro – na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem

9 grudnia 2011r. w zw. z art.91 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. w zw.

z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.57 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu za nie jedną karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 100 (stu) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

17) oskarżonego A. G. (1) uznaje za winnego tego, że w dniach 16-18 grudnia 2008r. w E. w Portugalii, w B. w Niemczech i w Polsce,

w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną o imieniu M.

i innymi nieustalonymi osobami, uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających

w postaci 100.000 gramów haszyszu w ten sposób, że po uprzednim odbiorze wskazanych środków odurzających w E. w Portugalii, polecił R. Ć. (1), by przetransportował je do B. w Niemczech w celu ich sprzedaży mężczyźnie o imieniu M., zaś R. Ć. (2) pozostawił tam tylko 40.000 gramów haszyszu, a pozostałą część tj. 60.000 gramów przewiózł do Polski, tj. przestępstwa z art.56 ust. 3 i art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw.

z art.12 k.k. i za to na podstawie art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem

9 grudnia 2011r. w zw. z art.11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

18) oskarżonego A. G. (1) uznał za winnego tego, że działając

w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, popełnił siedem przestępstw polegających na tym, że:

a) latem 2008r. w okolicy E. w Holandii i w Polsce, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc, aby inna osoba dokonała przestępstwa uprawy konopi mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że polecił R. Ć. (1), by odebrał około 1.000 sztuk sadzonek ziela konopi innych niż włókniste w okolicy E. w Holandii, a następnie przetransportował je do Polski, po czym osobiście przekazał sadzonki osobie zlecającej ich transport, uzyskując z tego tytułu korzyść majątkową w kwocie 3.000 złotych, tj. przestępstwo z art.18 § 3 k.k. w zw. z art.63 ust.3 ustawy

z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.,

b) latem 2008r. w okolicy E. w Holandii i w Polsce, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc, aby inna osoba dokonała przestępstwa uprawy konopi mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że polecił R. Ć. (1), by odebrał około 1.000 sztuk sadzonek ziela konopi innych niż włókniste w okolicy E. w Holandii, przetransportował je do Polski,

a następnie przekazał sadzonki osobie zlecającej ich transport,

tj. przestępstwo z art.18 § 3 k.k. w zw. z art.63 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

c) latem 2008 r. w okolicy E. w Holandii i w Polsce, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc, aby inna osoba dokonała przestępstwa uprawy konopi, mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że polecił R. Ć. (1), by odebrał około 1.000 sztuk sadzonek ziela konopi innych niż włókniste w okolicy E. w Holandii, przetransportował je do Polski,

a następnie przekazał sadzonki osobie zlecającej ich transport,
tj. przestępstwo z art.18 § 3 k.k. w zw. z art.63 ust. 3 ustawy z dnia
29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.,

d) latem 2008 r. w okolicy E. w Holandii i w Polsce, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc, aby inna osoba dokonała przestępstwa uprawy konopi, mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że polecił R. Ć. (1), by odebrał około 1.000 sztuk sadzonek ziela konopi innych niż włókniste w okolicy E. w Holandii, przetransportował je do Polski,
a następnie przekazał sadzonki osobie zlecającej ich transport,
tj. przestępstwo z art.18 § 3 k.k. w zw. z art.63 ust. 3 ustawy z dnia
29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.,

e) latem 2008 r. w okolicy E. w Holandii i w Polsce, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc, aby inna osoba dokonała przestępstwa uprawy konopi, mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że polecił R. Ć. (1), by odebrał około 1.000 sztuk sadzonek ziela konopi innych niż włókniste w okolicy E. w Holandii, przetransportował je do Polski,
a następnie przekazał sadzonki osobie zlecającej ich transport,
tj. przestępstwo z art.18 § 3 k.k. w zw. z art.63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.,

f) latem 2008 r. w okolicy E. w Holandii i w Polsce, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc, aby inna osoba dokonała przestępstwa uprawy konopi, mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że polecił R. Ć. (1), by odebrał około 1.000 sztuk sadzonek ziela konopi innych niż włókniste w okolicy E. w Holandii, przetransportował je do Polski,
a następnie przekazał sadzonki osobie zlecającej ich transport, tj. przestępstwo z art.18 § 3 k.k. w zw. z art.63 ust. 3 ustawy z dnia
29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.,

g) latem 2008 r. w okolicy E. w Holandii i w Polsce, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc, aby inna osoba dokonała przestępstwa uprawy konopi, mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że polecił R. Ć. (1), by odebrał około 1.000 sztuk sadzonek ziela konopi innych niż włókniste w okolicy E. w Holandii, przetransportował je do Polski,
a następnie przekazał sadzonki osobie zlecającej ich transport,
tj. przestępstwo z art.18 § 3 k.k. w zw. z art.63 ust. 3 ustawy z dnia
29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.,

i za to na podstawie art.19 § 1 k.k. w zw. z art.63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.91§1 k.k. wymierzył mu za nie jedną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

19) oskarżonego A. G. (1) uznał za winnego tego, że latem 2008 r.

w T. i w D. w Czechach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci ok. 100 gramów kokainy (stanowiącej część mieszanki kokainy o wadze 180 g i kreatyny o wadze 30 g) na terytorium Czech, tj. przestępstwo z art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę

3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

20) oskarżonego A. G. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 21 maja 2010r. w Ś., wspólnie i w porozumieniu z G. C. (2), E. K., R. T. i z pomocą R. Ć. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował dokonać wewnątrzspółnotowej dostawy z Polski do Szwecji znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.885,6 gramów marihuany i substancji psychotropowych w postaci soli amfetaminy o łącznej wadze 1.778,8 gramów przetworzonych na około 5.000 tabletek extazy, w ten sposób, że na przejściu granicznym w Ś., w ramach ustalonego podziału ról, R. T. zamierzał wjechać na prom samochodem osobowym marki R. (...) nr rej. (...) z ukrytymi narkotykami, a następnie dopłynąć nim do miejscowości Y., lecz zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Służby Celnej tj. przestępstwa z art.13 § 1 k.k. w zw. z art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art.14 § 1 k.k.

w zw. z art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 100 (sto) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

21) na podstawie art.91 § 2 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu A. G. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzając mu kary łączne:

a) 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,

b) grzywny w liczbie 450 (czterystu pięćdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych.

22) Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu A. G. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczał okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 lipca 2010r. do dnia 20 grudnia 2010r..

23) Na podstawie art.45§1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego A. G. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przypisanych przestępstw w łącznej kwocie 23.100 (dwudziestu trzech tysięcy stu) euro oraz w kwocie 3.000 (trzech tysięcy) złotych.

37) Oskarżonego **T. N. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258§1 k.k., w ten sposób, że w okresie od 30 kwietnia 2006 r. do 15 maja 2006 oraz od 19 czerwca 2006 r. do 02 kwietnia 2010 r. w T. i innych miejscowościach, wspólnie z M. B. (1), A. G. (1), R. Ć. (1), R. P. (1), A. M. (1), R. D., I. N., A. C., M. O., M. S. (1), M. M. (1), E. O. (1), K. O. (1), A. M. (2), P. S., R. S. (1), K. S. (1), I. K. (1), K. P. (1), G. C. (1), S. S. (1), A. B. (1) i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wewnątrzspółnotowe nabycia, wewnątrzspółnotowe dostawy oraz przewóz przez terytorium innych państw a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych w postaci marihuany, kokainy, amfetaminy oraz soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy, przy czym jego rola polegała na skontaktowaniu osoby sprzedającej narkotyki na terenie Holandii z osobami które je kupowały w celu przewozu do Polski i Austrii,

38) oskarżonego T. N. (1) uznał za winnego tego,

że w okresie od 30 kwietnia 2006r. do 31 maja 2006 r. w V. w Holandii

i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i K. O. (1) uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany w ten sposób, że dokonał zakupu wskazanych narkotyków w V. w Holandii, następnie przetransportował je samochodem z Holandii przez terytorium Niemiec do Austrii, gdzie w S. sprzedał je mężczyźnie o pseudonimie (...), dokonując z nim pięciu transakcji po 200 gramów każda, tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. i za to na podstawie art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu karę

1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny

w liczbie 100 (sto) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

39) oskarżonego T. N. (1) uznał za winnego tego,

że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, popełnił sześć przestępstw polegających na tym, że:

a) w okresie października-listopada 2009 r., w V. w Holandii, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i M. M. (1) oraz z pomocą K. K. (1), uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim nawiązaniu kontaktu i uzgodnieniu z M. B. (1) i K. K. (1) warunków zakupu wskazanych środków odurzających, K. K. (1) umówił i zorganizował spotkanie z ich sprzedawcą, a M. M. (1) udał się po nie do Holandii, gdzie w V. kupił je od ustalonej osoby, przy czym z popełnionego przestępstwa uzyskał korzyść majątkową w kwocie 100 euro, tj. przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4 § 1 k.k.,

b) w listopadzie 2009r., w V. w Holandii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu

z M. B. (1), M. M. (1)

i A. M. (1), uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 3.000 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim uzgodnieniu warunków zakupu wskazanych środków odurzających z M. B. (1), M. M. (1) i A. M. (1) udali się po nie do Holandii, gdzie w V. kupili je od ustalonej osoby, przy czym z popełnionego przestępstwa uzyskał korzyść majątkową w kwocie 400 euro, tj. przestępstwo

z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4 § 1 k.k.

c) w grudniu 2009r. w V. w Holandii, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. P. B.

i S. S. (1), uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim uzgodnieniu warunków zakupu wskazanych środków odurzających, oskarżony i M. B. (1), z pomocą G. C. (1), udali się po nie do Holandii, gdzie w V. M. B. (1) kupił je od ustalonej osoby tj. przestępstwo z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art.4 § 1 k.k.,

d) w dniu 6 grudnia 2009r. w V. w Holandii, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i E. O. (1), uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w ten sposób, że po uprzednim uzgodnieniu warunków zakupu wskazanych środków odurzających, oskarżony, M. B. (1) i E. O. (1),

z pomocą G. C. (1), udali się po nie do Holandii, gdzie

w dniu 6 grudnia 2009r. w V. M. B. (1) kupił 1.500 gramów marihuany od ustalonej osoby, tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art.4 § 1 k.k.,

e) w dniu 8 grudnia 2009r. w V. w Holandii, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), M. M. (1) i A. M. (1), uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 4.801,6 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim uzgodnieniu warunków zakupu wskazanych środków odurzających z M. B. (1), M. M. (1) i A. M. (1) udali się po nie do Holandii, gdzie w V. kupili je od ustalonej osoby, tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4 § 1 k.k.,

f) w dniu 1 kwietnia 2010r. w V. w Holandii, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci 782,2 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim uzgodnieniu warunków zakupu wskazanych środków odurzających, wspólnie

z M. B. (1) udał się po nie do Holandii, gdzie w V. M. B. (1) kupił je od ustalonej osoby

tj. przestępstwo z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4 § 1 k.k.,

i za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.91 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu za nie jedną karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

40) oskarżonego T. N. (1) uznał za winnego tego,

że w lutym 2010 r. w T. i na terenie Niemiec, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu

z M. B. (1), uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 500 gramów marihuany w ten sposób, że za pośrednictwem mężczyzny o pseudonimie (...) otrzymał od M. B. (1) pieniądze na zakup wskazanych środków odurzających w kwocie 1.450 euro, kupił je, zapakował w walizkę i poprosił mężczyznę o pseudonimie (...) o przetransportowanie walizki do Polski, skąd w T. odebrał ją M. B. (1), a następnie sprzedał ustalonym osobom, tj. przestępstwa z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. i za to na podstawie art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 170 (sto siedemdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

(...) na podstawie art.91 § 2 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu T. N. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzając mu kary łączne:

a) 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

b) grzywny w liczbie 200 stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych.

42) Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej T. N. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 lipca 2010r. do dnia 22 czerwca 2011 r.

43) Na podstawie art.45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego T. N. (1) przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przypisanych przestępstw w łącznej kwocie 6.500 (sześć tysięcy pięćset) euro.

44) oskarżonego **R. P. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie od września 2008 r. 26 stycznia 2010 r. w T. i innych miejscowościach, wspólnie z M. B. (1), A. G. (2), R. Ć. (1), T. N. (1), E. O. (1), A. M. (1), R. D., I. N., A. C., M. S. (1), M. M. (1), A. M. (2), P. S., R. S. (1), G. C. (1), S. S. (1), A. B. (1) i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wewnątrzspółnotowe nabycia, wewnątrzspółnotowe dostawy oraz przewóz przez terytorium innych państw a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany, kokainy, amfetaminy oraz soli amfetaminy przetworzonej na tabletki extazy,

45) oskarżonego R. P. (1) uznał za winnego tego,

że w okresie od września 2008r. do 31 grudnia 2009r. w T. i innych miejscowościach, wspólnie i w porozumieniu z E. O. (1), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków psychotropowych w postaci amfetaminy w łącznej ilości 600 gramów (w tym 100 gramów zmieszanych

z kreatyną w dodatkowej ilości 100 gramów), soli amfetaminy przetworzonych na tabletki tzw. extazy w łącznej ilości 500 sztuk oraz środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości 2.000 gramów, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem

9 grudnia 2011r. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. i art.4 § 1 k.k. za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem

9 grudnia 2011r. w zw. z art.64 § 2 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw.

z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 100 (stu) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych,

46) na podstawie art.69 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art.70 § 2 k.k. w zw.

z art.4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej R. P. (1) kary pozbawienia wolności na okres 5 (pięciu) lat próby,

47) na podstawie art.73 § 2 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. oddał R. P. (1) w okresie próby pod dozór kuratora.

48) Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu R. P. (1) kary grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 lipca 2010r. do dnia 8 września 2010r. przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny i uznając karę grzywny za wykonaną w całości.

49) Na podstawie art.45§1 k.k. tytułem środka karnego orzekł od oskarżonego przepadek równowartości ½ części korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa tj. kwoty 24.750 złotych (dwadzieścia cztery tysiące siedemset pięćdziesiąt złotych).

55) Oskarżonego **A. M. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie od stycznia 2009r. do 2 kwietnia 2010r. w T. i innych miejscowościach wspólnie z M. B. (1), A. G. (2), R. Ć. (1), T. N. (1), R. P. (1), A. M. (2), R. D., I. N., A. C., M. S. (1), M. M. (1), E. O. (1), R. S. (1), G. C. (1), S. S. (1), A. B. (1) i innymi osobami, wziął udział

w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wewnątrzspółnotowe nabycia, wewnątrzspółnotowe dostawy oraz przewóz przez terytorium innych państw a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych w postaci marihuany, kokainy, amfetaminy, oraz soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy,

56) oskarżonego A. M. (1) uznał za winnego tego,

że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, popełnił trzy przestępstwa polegające na tym, że:

a) w listopadzie 2009r., w V. w Holandii, Ś. i T.,

w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), M. M. (1) i T. N. (1), uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 3.000 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim uzgodnieniu warunków zakupu wskazanych środków odurzających z T. N. (1), M. M. (1) i A. M. (1) udali się po nie do Holandii, gdzie w V. kupili je od ustalonej osoby,

a następnie wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i M. M. (1) dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia tych środków odurzających w ten sposób, że wraz z M. M. (1) przetransportował je do Polski, po czym zostały one podzielone i sprzedane, tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

b) w okresie od lutego 2009 r. do grudnia 2009 r. w V. w Holandii, Ś. i T., wspólnie i w porozumieniu z A. M. (2), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu

z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 4.000 gramów marihuany

w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych narkotyków w V. w Holandii, przetransportował je do Polski, gdzie następnie odsprzedał M. B. (1) i M. M. (1), tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

c) w dniach 8 i 9 grudnia 2009r. w V. w Holandii i Ś., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), M. M. (1) i T. N. (1) uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 4.801,6 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim uzgodnieniu warunków zakupu wskazanych środków odurzających z T. N. (1), oskarżony i M. M. (1) udali się po nie do Holandii, gdzie w V. kupili je od ustalonej osoby, a następnie wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i M. M. (1) dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia tych środków odurzających w ten sposób, że wraz M. M. (1) przetransportował je do Polski, gdzie w Ś. został zatrzymany przez Straż Graniczną, tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

i przyjmując, że z popełniania z tych przestępstw oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w ujęciu art.65 § 1 k.k., na podstawie art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. w zw. z art.91 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.57 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu za nie jedną karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

57) oskarżonego A. M. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od stycznia 2009 r. do 9 grudnia 2009r., w T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci 1.000 gramów amfetaminy w ten sposób, że dwukrotnie zakupił po 500 gramów amfetaminy od M. B. (1) i M. M. (1), a następnie odsprzedał wskazane substancje psychotropowe w takich samych porcjach innym osobom w celu dalszej dystrybucji, tj. przestępstwa z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 100 (sto) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

58) na podstawie art.91 § 2 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu A. M. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzając mu kary łączne:

a) 4 (czterech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

b) grzywny w liczbie 200 (dwieście) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych.

59) Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej A. M. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 września 2010r. do dnia 26 lipca 2011r.

60) Na podstawie art.45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł od oskarżonego A. M. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanych przestępstw w łącznej kwocie 2.500 (dwa tysiące pięćset) złotych.

61) oskarżonego **R. D.** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie od października 2009 r. do 09 grudnia 2009 r. w T. i innych miejscowościach, wspólnie z M. B. (1), T. N. (1), S. S. (1),

R. Ć. (3), M. M. (1), A. M. (1), E. O. (1), K. O. (1), M. O., J. R., A. G. (1), R. S. (1), M. S. (1), R. P. (1), H. O., P. D., A. C., G. C. (1), A. B. (1), I. N., P. S. i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wewnątrzspółnotowe nabycia, wewnątrzspółnotowe dostawy oraz przewóz przez terytorium innych państw a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych w postaci marihuany, kokainy, amfetaminy oraz soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy,

62) oskarżonego R. D. uznał za winnego tego, że w okresie od października 2009 r. do 9 grudnia 2009r. w T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczne ilości środków odurzających w postaci 180 gramów marihuany, które kupił od M. B. (1) i M. M. (1), z czego 90 gramów udzielił następnie innej osobie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art.62 ust.2 i art.59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. i za to na podstawie art.59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. oraz art.33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych.

63) Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu R. D. kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 października 2010r. do dnia 20 grudnia 2010r..

64) Na podstawie art.45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł od oskarżonego R. D. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego przestępstwa w łącznej kwocie 2.160 (dwa tysiące sto sześćdziesiąt) złotych.

65) oskarżonego **G. C. (2)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie maja 2010r. w T. i innych miejscowościach, wspólnie z A. G. (1), R. Ć. (1), E. K., R. T. i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu, wewnątrzspółnotowe dostawy a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych w postaci marihuany oraz soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy,

66) Oskarżonego G. C. (2) za winnego tego, że w dniu 21 maja 2010r. w Ś., wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), E. K., R. T. i z pomocą R. Ć. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował dokonać wewnątrzspółnotowej dostawy z Polski do Szwecji znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.885,6 gramów marihuany i substancji psychotropowych w postaci soli amfetaminy o łącznej wadze 1.778,8 gramów przetworzonych na około 5.000 tabletek extazy, w ten sposób, że na przejściu granicznym w Ś., w ramach ustalonego podziału ról, R. T. zamierzał wjechać na prom samochodem osobowym marki R. (...) nr rej. (...) z ukrytymi narkotykami, a następnie dopłynąć nim do miejscowości Y., lecz zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Służby Celnej, tj. przestępstwa z art.13 § 1 k.k. w zw. z art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art.14 § 1 k.k. w zw. z art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

67) na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu G. C. (2) kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 października 2010r. do dnia 16 grudnia 2010r..

76) Oskarżonego **M. M. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie od maja 2007 r. do

9 grudnia 2009 r. w T., Ś. i innych miejscowościach na terenie Polski, Holandii, Niemiec, Czech i Austrii wspólnie z M. B. (1), A. G. (2), R. Ć. (1), T. N. (1), R. P. (1), A. M. (1), R. D., I. N., A. C., M. O., M. S. (1), E. O. (1), K. O. (1), A. M. (2), P. S., R. S. (1), K. S. (1), I. K. (1), K. P. (1), G. C. (1), S. S. (1), A. B. (1) oraz innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wewnątrzspółnotowe nabycia, wewnątrzspółnotowe dostawy oraz przewóz przez terytorium innych państw a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych w postaci marihuany, kokainy, amfetaminy oraz soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy, przy czym jego rola polegała na zakupie narkotyków, ich przewozie oraz późniejszej dystrybucji,

77) oskarżonego M. M. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od maja do czerwca 2007 r. w P. i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu

z M. B. (1) uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci 1.000 gramów amfetaminy w ten sposób, że kupił wskazane substancje psychotropowe w P. od P. S., a następnie przetransportował je przez terytorium Czech do Austrii, gdzie

w S. ok. 700 gramów amfetaminy sprzedał w kilkunastu częściach po 20, 50 i 100 gramów mężczyźnie o imieniu S., tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 i art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.

i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych,

78) oskarżonego M. M. (1) uznał za winnego tego, że działając

w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, popełnił dwa przestępstwa polegające na tym, że:

a) w okresie października-listopada 2009 r., w V. w Holandii, Ś. i T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i T. N. (1) oraz

z pomocą K. K. (1), uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim nawiązaniu kontaktu

i uzgodnieniu warunków zakupu wskazanych środków odurzających

z T. N. (1) i K. K. (1), K. K. (1) umówił i zorganizował spotkanie z ich sprzedawcą, a oskarżony udał się po nie do Holandii, gdzie w V. kupił je od ustalonej osoby, a następnie wspólnie

i w porozumieniu z M. B. (1) dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia tych środków odurzających w ten sposób, że przetransportował je do Polski, gdzie ostatecznie zostały one odsprzedane innym osobom, tj. przestępstwo z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

b) w listopadzie 2009r., w V. w Holandii, Ś. i T.,

w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), A. M. (1) i T. N. (1), uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 3.000 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim uzgodnieniu warunków zakupu wskazanych środków odurzających z T. N. (1), oskarżony i A. M. (1) udali się po nie do Holandii, gdzie w V. kupili je od ustalonej osoby, a następnie wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1)

i A. M. (1) dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia tych środków odurzających w ten sposób, że oskarżony i A. M. (1) przetransportowali je do Polski, po czym zostały one podzielone i sprzedane, tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 i art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

i przyjmując, że z popełniania z tych przestępstw oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w ujęciu art.65 § 1k.k., na podstawie art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. w zw. z art.91 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.57 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu za nie jedną karę 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 170 (sto siedemdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych,

79) oskarżonego M. M. (1) uznał za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu

z M. B. (1) uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany, substancji psychotropowych w postaci amfetaminy oraz soli amfetaminy przetworzonej na tzw. tabletki extazy, które zakupił w Polsce od R. Ć. (1), A. G. (1), P. S., A. M. (1) i A. M. (2), a następnie sprzedał następującym osobom:

a) w okresie od grudnia 2008r. do kwietnia 2009r., w K., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, sprzedał R. S. (1) substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ilości 180 gramów (zmieszanej z kreatyną w dodatkowej ilości 120 gramów) oraz środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości 2.500 gramów, za łączną kwotę 45.800 złotych, tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

b) w okresie od 8 kwietnia 2009r. do 9 grudnia 2009r., w D., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, sprzedał A. B. (1) środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości 600 gramów, za łączną kwotę 10.800 złotych, tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

c) w okresie od grudnia 2008 r. do grudnia 2009 r., w okolicy K., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, sprzedał nieustalonej osobie o pseudonimie (...), substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ilości 180 gramów (zmieszanej z kreatyną w dodatkowej ilości 120 gramów) oraz środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości 300 gramów, za łączną kwotę 8.400 złotych, tj. przestępstwa z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

d) w okresie od stycznia 2009 r. do 9 grudnia 2009 r., w okolicy S., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, sprzedał A. C. substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ilości 480 gramów (zmieszanej z kreatyną w dodatkowej ilości 320 gramów) oraz środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości 250 gramów, za łączną kwotę 13.050 złotych, tj. przestępstwa z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

e) w okresie od grudnia 2008 r. do 9 grudnia 2009 r., w T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, sprzedał M. S. (1) substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ilości 120 gramów (zmieszanej z kreatyną w dodatkowej ilości 80 gramów) i soli amfetaminy przetworzonych na tabletki tzw. extazy w łącznej ilości 500 sztuk oraz środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości 500 gramów, za łączną kwotę 11.950 złotych, tj. przestępstwa z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

f) w okresie od stycznia 2009 r. do 9 grudnia 2009 r., w T.,

w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, sprzedał A. M. (1) substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ilości 1.000 gramów, za łączną kwotę 16.000 złotych, tj. przestępstwa z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

g) w okresie od października 2009 r. do 9 grudnia 2009 r., w T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, sprzedał R. D. środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości 180 gramów, za łączną kwotę 3.240 złotych, tj. przestępstwa z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

i przyjmując, że z popełniania z tych przestępstw oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w ujęciu art.65 § 1k.k., na podstawie art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art.91 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.57 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu za nie jedną karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych,

80) oskarżonego M. M. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia 2008 r. do kwietnia 2009r., w K., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu

z M. B. (1) udzielił I. N. substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w łącznej ilości

24 gramów (zmieszanej z kreatyną w dodatkowej ilości 16 gram) oraz środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości 30 gramów, za łączną kwotę 950 złotych, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art.59 ust. 1 ustawy z dnia

29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. w zw.

z art.65 § 1 k.k. i za to na podstawie art.59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64 § 2 k.k. w zw.

z art.65 § 1 k.k. oraz art.33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych,

81) na podstawie art.91 § 2 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu M. M. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzając mu kary łączne:

a) 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

b) grzywny w liczbie 300 (trzysta) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych.

82) Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu M. M. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 listopada 2010r. do dnia 28 października 2011r.

83) Na podstawie art.45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego M. M. (1) przepadek równowartości korzyści osiągniętej przez niego z przypisanych mu przestępstw w łącznej kwocie 55.095 zł (pięćdziesięciu pięciu tysięcy dziewięćdziesięciu pięciu złotych).

84) Oskarżonego **E. O. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie od września 2008 r. do 26 stycznia 2010 r. w T. i innych miejscowościach wspólnie z M. B. (1), A. G. (2), R. Ć. (1), T. N. (1), R. P. (1), A. M. (1), R. D., I. N., A. C., M. S. (1), M. M. (1), A. M. (2), P. S., R. S. (1), G. C. (1), S. S. (1), A. B. (1) i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wewnątrzspółnotowe nabycia, wewnątrzspółnotowe dostawy oraz przewóz przez terytorium innych państw a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających

i psychotropowych w postaci marihuany, kokainy, amfetaminy oraz soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy, a jego rola polegała na udziale w obrocie wskazanymi narkotykami i transporcie ich z Holandii,

85) oskarżonego E. O. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 6 grudnia 2009r. w V. w Holandii, N. i Ś., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie

i w porozumieniu z M. B. (1), T. N. (1), S. S. (1) innymi osobami uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w ten sposób, że po uprzednim uzgodnieniu warunków zakupu wskazanych środków odurzających, oskarżony, M. B. (1) i T. N. (1), z pomocą G. C. (1), udali się po nie do Holandii, gdzie w dniu 6 grudnia 2009r. w V. M. B. (1) kupił 1.500 gramów marihuany od ustalonej osoby, następnie oskarżony i M. B. (1) udali się do N., gdzie M. B. (1) sprzedał 1.000 gramów marihuany S. S. (1) i obywatelowi austriackiemu o imieniu K., po czym wspólnie z M. B. (1) dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia pozostałych 500 gramów marihuany transportując je do Polski, przy czym czyn ten popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 14 października 2006r. do 14 października 2007r. kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego

w G. w sprawie o sygn. akt VII K 496/04 za umyślne przestępstwo podobne z art.286 § 1 k.k. w zw. z art.297 § 1 k.k. w zw.

z art.270 § 1 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k., tj. przestępstwo z art.56 ust. 3

i art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. i za to na podstawie art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, oraz grzywny w liczbie 130 (sto trzydzieści) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

86) oskarżonego E. O. (1) uznał za winnego tego, że od września 2008r. do 31 grudnia 2009r. w T. i innych miejscowościach, wspólnie i w porozumieniu z R. P. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył

w obrocie znacznych ilości środków psychotropowych w postaci amfetaminy w łącznej ilości 600 gramów (w tym 100 gramów zmieszanych z kreatyną

w dodatkowej ilości 100 gramów), soli amfetaminy przetworzonych na tabletki tzw. extazy w łącznej ilości 500 sztuk oraz środków odurzających

w postaci marihuany w łącznej ilości 2.000 gramów, przy czym czyn ten popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 14 października 2006r. do 14 października 2007r. kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygn. akt VII K 496/04 za umyślne przestępstwo podobne z art.286 § 1 k.k. w zw. z art.297 § 1 k.k.

w zw. z art.270 § 1 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. i z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k.

w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011r. w zw. z art.64 § 1 i 2 k.k.

w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.57 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

87) na podstawie art.85 k.k. i art.86 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu E. O. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzając kary łączne:

a) 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

b) grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych.

88) Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu E. O. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 24 listopada 2010 r. do dnia 17 grudnia 2010 r.

89) Na podstawie art.45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł od oskarżonego przepadek równowartości 1/2 części korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 24.750 (dwadzieścia cztery tysiące siedemset pięćdziesiąt) złotych.

90) Oskarżonego **M. K. (1)** uznał za winnego tego, że w okresie od września 2008r. do grudnia 2009r. w T., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił innym osobom środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 30 gramów, tj. o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. i za to na podstawie art.59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art.60 § 2 i § 6 pkt.3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w liczbie 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych.

91) Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu M. K. (1) kary grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 8 grudnia 2010 r. przyjmując że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny i uznając karę grzywny z wykonaną wymiarze 2 (dwóch) stawek dziennych.

92) Na podstawie art.45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł od oskarżonego M. K. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 900 (dziewięćset) złotych.

93) Oskarżonego **K. O. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie od czerwca 2005r. do 15 maja 2006r. oraz od 29 czerwca 2006r. do stycznia 2007r. do w T. i innych miejscowościach na terenie Polski oraz Holandii, Niemiec, Czech i Austrii, wspólnie z A. G. (1), M. B. (1), T. N. (1), M. O., K. S. (1), I. K. (1), K. P. (1) i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wewnątrzspółnotowe nabycia, wewnątrzspółnotowe dostawy oraz przewóz przez terytorium innych państw a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych w postaci marihuany, kokainy, amfetaminy oraz soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy, przy czym jego rola polegała na organizowaniu zakupu narkotyków, ich przewozie i późniejszej dystrybucji,

94) oskarżonego K. O. (1) uznał za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, popełnił dwa przestępstwa polegające na tym, że:

a) w okresie od czerwca 2005r. do sierpnia 2005r. w V. w Holandii i w S., wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), K. S. (1), I. K. (1) z domu W. i K. P. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 2.000 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych narkotyków w V. w Holandii, przetransportował je przez terytorium Niemiec do Polski, tj. przestępstwo z art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

b) w okresie od stycznia do maja 2006r. w T., Ś. i V. w Holandii, wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) i J. R., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy w łącznej ilości 8.000 sztuk w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych substancji psychotropowych w V. w Holandii, oskarżony i A. G. (1) przetransportowali je przez terytorium Niemiec do Polski, tj. przestępstwo z art.55 ust.3 ustawy

z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

i przyjmując, że z popełniania z tych przestępstw oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w ujęciu art.65 § 1 k.k., na podstawie art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art.91 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.57 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu za nie jedną karę 3 (czterech) lat

i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych,

95) oskarżonego K. O. (1) uznał za winnego tego,

że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, popełnił dwa przestępstwa polegające na tym, że:

a) w okresie od 30 kwietnia 2006r. do 31 maja 2006r. w V. w Holandii i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i T. N. (1) uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany w ten sposób, że dokonał zakupu wskazanych narkotyków w V. w Holandii, następnie przetransportował je samochodem z Holandii przez terytorium Niemiec do Austrii, gdzie w S. sprzedał je mężczyźnie o pseudonimie (...), dokonując z nim pięciu transakcji po 200 gramów każda, tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.,

b) jesienią 2006 r. w V. w Holandii i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie

i w porozumieniu z M. B. (1), M. O. oraz inną nieustaloną osobą uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci 950 gramów marihuany w ten sposób, że oskarżony, M. O. oraz inna nieustalona osoba dokonali zakupu wskazanych narkotyków w V. w Holandii, następnie przetransportowali je samochodem z Holandii przez terytorium Niemiec do Austrii, gdzie w S. oskarżony i M. B. (1) sprzedali je mężczyźnie o pseudonimie (...), dokonując z nim kilku transakcji po 100-200 gramów każda, tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.,

i za to na podstawie art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.91 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu za nie jedną karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 100 (sto) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych,

96) oskarżonego K. O. (1) uznał za winnego tego,

że w okresie od 24 do 31 grudnia 2006r. w T. i S. w Austrii,

w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie

i w porozumieniu z M. B. (1) uczestniczył w obrocie

i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 500 gramów marihuany w ten sposób, że kupił wskazane środki odurzające w T. od A. G. (1), a następnie przetransportował je przez terytorium Czech do Austrii, gdzie w S. sprzedał je następnie mężczyźnie o pseudonimie (...), tj. przestępstwo

z art.56 ust. 3 i art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k.

w zw. z art.4 § 1 k.k. i za to na podstawie art.55 ust. 3 ustawy z dnia

29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 130 (sto trzydzieści) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych,

97) na podstawie art.91 § 2 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu K. O. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzając mu kary łączne:

a) 4 (czterech) lat miesięcy pozbawienia wolności,

b) grzywny w liczbie 200 (dwieście) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych.

98) Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej K. O. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 stycznia 2011 r. do dnia 10 października 2011 r.

99) Na podstawie art.45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec K. O. (1) środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanych przestępstw w łącznej kwocie 85.000 (osiemdziesiąt pięć tysięcy złotych).

100) Oskarżonego **A. M. (2)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie od lutego 2009 r. do grudnia 2009 r. w T. i innych miejscowościach wspólnie z M. B. (1), A. G. (2), R. Ć. (1), T. N. (1), R. P. (1), A. M. (1), R. D., I. N., A. C., M. S. (1), M. M. (1), E. O. (1), R. S. (1), G. C. (1), S. S. (1), A. B. (1) i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wewnątrzspółnotowe nabycia, wewnątrzspółnotowe dostawy oraz przewóz przez terytorium innych państw a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych w postaci marihuany, kokainy, amfetaminy oraz soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy,

101) oskarżonego A. M. (2) uznał za winnego tego,

że w okresie od lutego 2009 r. do grudnia 2009 r. w V. w Holandii, Ś. i T., wspólnie i w porozumieniu z A. M. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył

w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 4.000 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych narkotyków w V. w Holandii, przetransportował je do Polski, gdzie następnie odsprzedał M. B. (1) i M. M. (1), przy czym czyn ten popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności

w okresach od 19 lutego 2004 r. do 19 maja 2004 r. oraz od 20 maja 2006 r. do 20 października 2006 r., orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 9 września 2003 r. w sprawie o sygn. akt II K 624/03 za umyślne przestępstwo podobne z art.286 § 1 k.k. i z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art.56 ust. 3 i art.55 ust. 3 ustawy

z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. i za to na podstawie art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. w zw. z art.64 § 1 i 2 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.57 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (stu pięćdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych.

102) Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu A. M. (2) kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 stycznia 2011 r. do dnia 26 maja 2011 r.

103) Na podstawie art.45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec A. M. (2) środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego przestępstwa w łącznej kwocie 11.000 (jedenaście tysięcy) euro.

104) Oskarżonego **E. K.** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie maja 2010r. w T. i innych miejscowościach, wspólnie z A. G. (1), R. Ć. (1), G. C. (2), R. T. i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu, wewnątrzspółnotowe dostawy a następnie sprzedaż

znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych w postaci marihuany oraz soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy,

105) oskarżonego E. K. uznał za winnego tego, że w dniu 21 maja 2010 r. w Ś., wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), G. C. (2), R. T. i z pomocą R. Ć. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował dokonać wewnątrzspółnotowej dostawy z Polski do Szwecji znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.885,6 gramów marihuany i substancji psychotropowych w postaci soli amfetaminy o łącznej wadze 1.778,8 gramów przetworzonych na około 5.000 tabletek extazy, w ten sposób, że na przejściu granicznym w Ś., w ramach ustalonego podziału ról, R. T. zamierzał wjechać na prom samochodem osobowym marki R. (...) nr rej. (...) z ukrytymi narkotykami,

a następnie dopłynąć nim do miejscowości Y., lecz zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Służby Celnej, tj. przestępstwa z art.13 § 1 k.k. w zw. z art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art.14 § 1 k.k.

w zw. z art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych.

106) Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu E. K. kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 lutego 2011 r. do dnia 17 czerwca 2011 r.

114) Oskarżonego **R. S. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie od września 2008r. do kwietnia 2009r. w T. i innych miejscowościach wspólnie z M. B. (1), A. G. (1), R. Ć. (1), T. N. (1), R. P. (1), A. M. (1), R. D., I. N., A. C., M. S. (1), M. M. (1), E. O. (1), A. M. (2), P. S., A. B. (1), G. C. (1), S. S. (1) i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wewnątrzspółnotowe nabycia, wewnątrzspółnotowe dostawy oraz przewóz przez terytorium innych państw a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych w postaci marihuany, kokainy, amfetaminy oraz soli amfetaminy w przetworzonej na tabletki extazy,

115) oskarżonego R. S. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia 2008 r. do kwietnia 2009r., w K., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci 180 gramów amfetaminy (zmieszanej z kreatyną w dodatkowej ilości 120 gramów), a ponadto uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości 2.500 gramów, w ten sposób, że kupił wskazane substancje psychotropowe i środki odurzające od M. B. (1) i M. M. (1), przy czym 2.500 gramów marihuany kupił na prośbę innej nieustalonej osoby, a następnie przekazał ją tej osobie, przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary ponad

6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w T. w sprawie II K 62/01 za umyślne przestępstwo podobne tj. przestępstwa z art.62 ust.2 i art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k.

w zw. z art.64 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art.11 § 3 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 100 (sto) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych.

116) Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu R. S. (1) kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 3 marca 2011r..

117) Oskarżonego **K. S. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie od czerwca 2005 r. do sierpnia 2005 r. w T. i innych miejscowościach, wspólnie z A. G. (2), I. W. (1), K. O. (1), K. P. (1) i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na

celu wewnątrzspółnotowe nabycia, wewnątrzspółnotowe dostawy oraz przewóz przez terytorium innych państw a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany,

118) oskarżonego K. S. (1) uznaje za winnego tego,

że w okresie od czerwca 2005r. do sierpnia 2005r. w V. w Holandii oraz

w S., wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), I. K. (1) z domu W., K. O. (1) i K. P. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 2.000 gramów marihuany w ten sposób,

że po uprzednim zakupie wskazanych narkotyków w V. w Holandii, przetransportował je przez terytorium Niemiec do Polski, tj. przestępstwa

z art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

i za to na podstawie art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 (trzech) lat oraz

2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 100 (sto) złotych.

119) Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu K. S. (1) kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 15 marca 2011r..

120) Oskarżonego I. K. (1) zd. W. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie od czerwca 2005 r. do sierpnia 2005 r. w T.

i innych miejscowościach wspólnie z A. G. (2), K. S. (1), K. O. (1), K. P. (1) i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wewnątrzspółnotowe nabycia, wewnątrzspółnotowe dostawy oraz przewóz przez terytorium innych państw a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany,

121) oskarżonego I. K. (1) zd. W. uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2005r. do sierpnia 2005r. w V.

w Holandii i w S., wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), K. S. (1), K. O. (1)

i K. P. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających

w postaci 2.000 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych narkotyków w V. w Holandii, przetransportował je przez terytorium Niemiec do Polski, tj. przestępstwa z art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych.

122) Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu I. K. (1) zd. W. kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu

21 kwietnia 2011r..

123) Na podstawie art.45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego I. K. (1) zd. W. przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przypisanego przestępstwa w kwocie 250 (dwieście pięćdziesiąt) euro.

124) Oskarżonego K. P. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie od czerwca 2005 r. do sierpnia 2005 r. w T. i innych miejscowościach, wspólnie z A. G. (1), K. S. (1), K. O. (1), I. W. (1) i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wewnątrzspółnotowe nabycia, wewnątrzspółnotowe dostawy oraz przewóz przez terytorium innych państw a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych w postaci marihuany,

125) oskarżonego K. P. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2005r. do sierpnia 2005r. w V. w Holandii i w S., wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), I. K. (1) zd. W., K. S. (1) i K. O. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających

w postaci 2.000 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych narkotyków w V. w Holandii, przetransportował je przez terytorium Niemiec do Polski, tj. przestępstwa z art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 100 (sto) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych.

126) Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu K. P. (1) kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 16 maja 2011r..

132) oskarżonego **R. P. (2)** uznał za winnego tego,

że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, popełnił dwa przestępstwa polegające na tym, że:

a) jesienią 2009r. w T., działając w krótkich odstępach czasu

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, posiadał środki odurzające w postaci 30 gramów marihuany, z czego 15 gramów, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił innym osobom, tj. przestępstwa z art.62 ust.1 i art.59 ust.1 ustawy z dnia

29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k.,

b) jesienią 2009r. w T., działając w krótkich odstępach czasu

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, posiadał środki odurzające w postaci 20 gramów marihuany, z czego 10 gramów, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił innym osobom, tj. przestępstwa z art.62 ust.1 i art.59 ust.1 ustawy z dnia

29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k.

i za to na podstawie art.59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. w zw. z art.91 § 1 k.k. oraz art.33 § 2 k.k. wymierzył mu za nie jedną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

133) Na podstawie art.69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art.70 § 1 pkt 1 k.k. w zw.

z art.4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej oskarżonemu R. P. (2) kary pozbawienia wolności na okres 4 (czterech) lat próby, a na podstawie art.73 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. oddał oskarżonego R. P. (2) pod dozór kuratora.

134) Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu R. P. (2) kary grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 28 lipca 2011r. przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny i uznając karę grzywny za wykonaną w wymiarze 2 (dwóch) stawek dziennych.

135) Na podstawie art.45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec R. P. (2) przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanych przestępstw w łącznej kwocie 750 (siedemset pięćdziesiąt) złotych.

136) Oskarżonego **S. S. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie od marca 2009 r. do stycznia 2010 r. w T. i innych miejscowościach, wspólnie z M. B. (1), A. G. (1), R. Ć. (1), T. N. (1), R. P. (1), A. M. (1), R. D., I. N., A. C., M. S. (1), M. M. (1), E. O. (1), A. M. (2), R. S. (1), G. C. (1), A. B. (1) i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wewnątrzspółnotowe nabycia, wewnątrzspółnotowe dostawy oraz przewóz przez terytorium innych państw a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających

i psychotropowych w postaci marihuany, kokainy, amfetaminy oraz soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy, a jego rola polegała głównie na zleceniu zakupu wskazanych narkotyków na terenie Holandii lub Polski połączonym z przekazaniem na ten cel pieniędzy oraz ich transporcie do Austrii a następnie odsprzedaży innym osobom z zyskiem,

137) oskarżonego S. S. (1) uznał za winnego tego,

że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, popełnił sześć przestępstw polegających na tym, że:

a) wiosną 2009 r. w T. i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie

i w porozumieniu z M. B. (1) uczestniczył

w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany w ten sposób, że po zakupie przez M. B. (1) wskazanych środków odurzających w T. od R. Ć. (1), a następnie przekazaniu ich oskarżonemu, przetransportował je przez terytorium Czech do Austrii, gdzie w S. sprzedał ich odbiorcy, tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 i art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

b) w okresie od marca 2009 r. do lipca 2009 r. w T. i S.

w Austrii, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.500 gramów marihuany w ten sposób, że po zakupie przez M. B. (1) wskazanych środków odurzających w T. od R. Ć. (1), a następnie przekazaniu ich oskarżonemu, przetransportował je przez terytorium Czech do Austrii, gdzie w S. sprzedał ich odbiorcy, tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 i art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

c) w okresie od marca 2009 r. do sierpnia 2009 r. w T., K. w Czechach i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu

z M. B. (1) uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 2.000 gramów marihuany w ten sposób, że po zakupie przez M. B. (1) wskazanych środków odurzających w T. od R. Ć. (1), przetransportowaniu ich na terytorium Czech i przekazaniu w K. oskarżonemu, przetransportował je dalej do Austrii, gdzie w S. sprzedał ich odbiorcy, tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 i art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

d) w okresie od marca 2009 r. do września 2009 r. w T., K. w Czechach i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu

z M. B. (1) uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany w ten sposób, że po zakupie przez M. B. (1) wskazanych środków odurzających w T. od R. Ć. (1), przetransportowaniu ich na terytorium Czech i przekazaniu w K. oskarżonemu, przetransportował je dalej do Austrii, gdzie w S. sprzedał ich odbiorcy, tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 i art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

e) latem 2009 r. w T., Z. i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie

i w porozumieniu z M. B. (1) uczestniczył

w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany w ten sposób, że po zakupie przez M. B. (1) wskazanych środków odurzających w T. od R. Ć. (1), a następnie przekazaniu w Z. oskarżonemu, przetransportował je przez terytorium Czech do Austrii, gdzie w S. sprzedał ich odbiorcy, tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 i art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

f) w styczniu 2010 r. w T., w okolicach P. i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1)

uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 2.000 gramów marihuany w ten sposób, że po zakupie przez M. B. (1) 1.000 gramów marihuany w T. od R. Ć. (1), a pozostałych 1.000 gramów od M. M. (1), następnie przekazaniu w okolicach P. oskarżonemu, przetransportował je przez terytorium Czech do Austrii, gdzie w S. sprzedał ich odbiorcy, tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 i art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

i przyjmując, że z popełniania z tych przestępstw oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w ujęciu art.65§ 1 k.k. – uzyskując w ten sposób łącznie 1.800 euro – na podstawie art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. w zw. z art.91 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.57 § 1 k.k. w zw.

z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu za nie jedną karę 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 200 (dwieście) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 100 (sto) złotych,

138) oskarżonego S. S. (1) uznał za winnego tego,

że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, popełnił dwa przestępstwa polegające na tym, że:

a) w grudniu 2009 r. w V. w Holandii i T., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), uczestniczył

w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany w ten sposób, że po wcześniejszym zakupie wskazanych środków odurzających w V. w Holandii i ich transporcie do Polski, kupił je od M. B. (1), tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4 § 1 k.k.,

b) w dniu od 6 grudnia 2009 r. w V. w Holandii i N.

w Niemczech, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany w ten sposób, że po wcześniejszym zakupie wskazanych środków odurzających w V.

w Holandii i ich transporcie do Niemiec, w N. oskarżony kupił je od M. B. (1) wraz obywatelem austriackim o imieniu K., tj. przestępstwo z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4 § 1 k.k.,

i przyjmując, że z popełniania z tych przestępstw oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w ujęciu art.65 § 1 k.k., na podstawie art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art.91 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.57 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu za nie jedną karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 100 (sto) złotych.

139) Na podstawie art.91 § 2 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu S. S. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzając mu kary łączne:

a) 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

b) grzywny w liczbie 220 (dwieście dwadzieścia) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 100 (sto) złotych.

140) Na podstawie art.63§1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu S. S. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 2 września 2011 r. do dnia 14 września 2011 r..

141) Na podstawie art.45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego S. S. (1) przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przypisanych przestępstw w łącznej kwocie 1.800 (tysiąca ośmiuset) euro.

142) Oskarżonego **A. B. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie od września 2008r. do 2 listopada 2008r. oraz od 8 kwietnia 2009r. do 9 grudnia 2009 r. w T. i innych miejscowościach wspólnie z M. B. (1), A. G. (1), R. Ć. (1), T. N. (1), R. P. (1), A. M. (1), R. D., I. N., A. C., M. S. (1), M. M. (1), E. O. (1), A. M. (2), P. S., R. S. (1), G. C. (1), S. S. (1) i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wewnątrzspółnotowe nabycia, wewnątrzspółnotowe dostawy oraz przewóz przez terytorium innych państw a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych w postaci marihuany, kokainy, amfetaminy oraz soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy,

143) oskarżonego A. B. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od 8 kwietnia 2009r. do 9 grudnia 2009r. w T., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczne ilości środków odurzających w postaci 600 gramów marihuany, które kupił od M. B. (1) i M. M. (1), a następnie udzielił ich innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art.62 ust. 2 i art.59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. i za to na podstawie art.59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (pięćdziesięciu) złotych.

144) Na podstawie art.69 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art.70 § 2 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej A. B. (1) kary pozbawienia wolności na okres 5 (pięciu) lat próby, a na podstawie art.73 § 2 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. oddał A. B. (1) w okresie próby pod dozór kuratora.

145) Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu A. B. (1) kary grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 2 grudnia 2011r. przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym i uznając karę grzywny za wykonaną w wymiarze 2 (dwóch) stawek dziennych.

146) Na podstawie art.45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec A. B. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 12.600 (dwanaście tysięcy sześćset) złotych.

147) Oskarżonego **J. C. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie 2008r. w T., Ś. i innych miejscowościach na terenie Polski, Czech i Austrii, wspólnie z innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wewnątrzspółnotowe nabycia, wewnątrzspółnotowe dostawy oraz przewóz przez terytorium innych państw Unii Europejskiej a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych w postaci marihuany, kokainy, amfetaminy oraz soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy, przy czym jego rola polegała na przewozie kokainy z Polski do Czech,

148) oskarżonego J. C. (1) uznał za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, popełnił trzy przestępstwa polegające na tym, że:

a) w maju 2008r. w T. i D. w Czechach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc, aby M. B. (1) dokonał przestępstwa uczestnictwa w obrocie i wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 50 gramów kokainy, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób,

że dostarczył środek przewozu i zawiózł M. B. (1) do D. w Czechach, gdzie M. B. (1) sprzedał wskazane środki odurzające mężczyźnie o ps. (...),

tj. przestępstwo z art.18 § 3 k.k. w zw. z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

b) w okresie maja-sierpnia 2008 r. w T. i T. w Czechach,

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc, aby M. B. (1) dokonał przestępstwa uczestnictwa w obrocie i wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 100 gramów kokainy, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że dostarczył środek przewozu i zawiózł M. B. (1) do T. w Czechach, gdzie M. B. (1) sprzedał wskazane środki odurzające nieustalonym obywatelom austriackim, tj. przestępstwo z art.18 § 3 k.k. w zw.

z art.56 ust. 3 i art.55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

c) w okresie maja-sierpnia 2008 r. w T. i w C. w Czechach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc, aby M. B. (1) dokonał przestępstwa uczestnictwa w obrocie i wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 100 gramów kokainy, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że dostarczył środek przewozu

i zawiózł M. B. (1) do C.

w Czechach, gdzie M. B. (1) sprzedał wskazane środki odurzające nieustalonym obywatelom austriackim, tj. przestępstwo

z art.18 § 3 k.k. w zw. z art.56 ust. 3 i art.55 ust. 3 ustawy z dnia

29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k.,

i przyjmując, że z popełniania z tych przestępstw oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w ujęciu art.65 § 1 k.k. – uzyskując w ten sposób łącznie 900 złotych – na podstawie art.19 § 2 k.k. w zw. z art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. w zw. z art.91 § 1 k.k. w zw. z art.60 § 1 k.k. i art.60 § 6 pkt.2 k.k.

w zw. z art.57 § 2 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu za nie jedną karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny

w liczbie 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych.

149) Na podstawie art.69 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art.70 § 2 k.k. w zw.

z art.4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej J. C. (1) kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, a na podstawie art.73 § 2 k.k. w zw. z art.4 § 1 k.k. oddał J. C. (1) w okresie próby pod dozór kuratora.

150) Na podstawie art.45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego J. C. (1) przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przypisanych przestępstw w łącznej kwocie 900 (dziewięćset) złotych.

151) Oskarżonego **K. K. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie od lutego 2009 r. do grudnia 2009 r. w T., Ś.

i innych miejscowościach na terenie Polski, Holandii, Niemiec, wspólnie

z D. G. i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wewnątrzspółnotowe nabycia, wewnątrzspółnotowe dostawy oraz przewóz przez terytorium innych państw Unii Europejskiej a następnie sprzedaż znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych w postaci marihuany, kokainy, amfetaminy oraz soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy, przy czym jego rola polegała na organizowaniu zakupu marihuany w Holandii w celu przewiezienia do Polski,

152) oskarżonego K. K. (1) uznał za winnego tego,

że w okresie października-listopada 2009r., w V. w Holandii, przewidując możliwość i godząc się na to, aby M. B. (1), M. M. (1)

i T. N. (1) dokonali przestępstwa uczestnictwa w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.000 gramów marihuany, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że umówił

i zorganizował spotkanie z ustalonym sprzedawcą wskazanych środków odurzających, po czym M. M. (1) udał się po nie i kupił je w V.

w Holandii, tj. przestępstwa z art.18 § 3 k.k. w zw. z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4 § 1 k.k.

i za to na podstawie art.19 § 2 k.k. w zw. z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych.

153) Na podstawie art.69 § 1 i § 2 k.k. oraz art.70 § 1 pkt 1 k.k. w zw.

z art.4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej oskarżonemu K. K. (1) kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat tytułem próby.

161) Na podstawie § 14 ust.2 pkt 5 w zw. z § 2 ust.3 oraz § 16 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

a) adw. K. G. kwotę 3.000 zł + VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. B. (1) z urzędu,

b) adw. W. G. kwotę 3.000 zł + VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu T. N. (1) z urzędu,

c) adw. J. G. (1) kwotę 3.000 zł + VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. D. z urzędu,

d) adw. J. N. kwotę 2.760 zł + VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu E. O. (1) z urzędu,

e) adw. A. G. (3) kwotę 3.301,25 zł + VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. O. (1) z urzędu,

f) adw. K. B. kwotę 3.000 zł + VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. K. (3) z domu W. z urzędu,

g) adw. T. G. kwotę 3.000 zł + VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. P. (1) z urzędu,

h) adw. E. C. kwotę 3.000 zł + VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu S. S. (1) z urzędu,

i) adw. A. H. kwotę 3.000 zł + VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. C. (1) z urzędu,

j) adw. M. G. kwotę 3.000 zł + VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. K. (1) z urzędu,

162) Na podstawie art.624§1 k.p.k., art.627 k.p.k., art.630 k.p.k. oraz art.1, art.2 ust.1 pkt.4, 5 i 6, art.3 ust.1, art.6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych :

a) wydatkami związanymi z oskarżeniem w części uniewinniającej oskarżonych: M. B. (1), A. G. (1), T. N. (1), R. P. (1), A. M. (1), R. D., G. C. (2), M. M. (1), E. O. (1), K. O. (1), A. M. (2), E. K., R. S. (1), K. S. (1), I. K. (1) z domu W., K. P. (1), S. S. (1), A. B. (1), J. C. (1), K. K. (1) obciążył Skarb Państwa,

b) zwolnił wszystkich oskarżonych od zwrotu pozostałych wydatków poniesionych przez Skarb Państwa,

c) zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłaty i tak:

- od oskarżonego M. B. (1) w kwocie 4.400 złotych,
- od oskarżonego A. G. (1) w kwocie 4.900 złotych,
- od oskarżonego T. N. (1) w kwocie 2.400 złotych,
- od oskarżonego R. P. (1) w kwocie 1.700 złotych,
- od oskarżonego A. M. (1) w kwocie 2.400 złotych,
- od oskarżonego R. D. w kwocie 1.420 złotych,
- od oskarżonego G. C. (2) w kwocie 1.800 złotych,
- od oskarżonego M. M. (1) w kwocie 4.600 złotych,
- od oskarżonego E. O. (1) w kwocie 1.900 złotych,
- od oskarżonego M. K. (1) w kwocie 250 złotych,
- od oskarżonego K. O. (1) w kwocie 2.400 złotych,
- od oskarżonego A. M. (2) w kwocie 1.900 złotych,
- od oskarżonego E. K. w kwocie 2.500 złotych,
- od oskarżonego R. S. (1) w kwocie 1.300 złotych,
- od oskarżonego K. S. (1) w kwocie 3.400 złotych,
- od oskarżonego I. K. (1) z domu W. w kwocie 1.900 złotych,
- od oskarżonego K. P. (1) w kwocie 1.400 złotych,
- od oskarżonego R. P. (2) w kwocie 680 złotych,
- od oskarżonego S. S. (1) w kwocie 4.800 złotych,
- od oskarżonego A. B. (1) w kwocie 1.420 złotych,
- od oskarżonego J. C. (1) w kwocie 800 złotych,
- od oskarżonego K. K. (1) w kwocie 1.180 złotych.

Z wyrokiem tym nie zgodził się prokurator oraz obrońcy oskarżonych : M. B. (1), A. G. (1), T. N. (1), A. M. (1), R. D., G. C. (2), A. M. (2), M. M. (1), E. O. (1), K. O. (1), E. K., R. S. (1), K. S. (1), I. K. (1), K. P. (1), S. S. (1), J. C. (1) i K. K. (1).

Prokurator Okręgowy w Gorzowie Wlkp. zaskarżył przedmiotowy wyrok co do karty na korzyść M. B. (1) i na niekorzyść R. P. (1), M. K. (1), R. P. (2) oraz A. B. (1).

Powołując się na treść art.438 pkt 4 kpk skarżący zarzucił sądowi I instancji :

I. rażąco niewspółmierność – łagodność kary orzeczonej wobec :

1. R. P. (1) za przestępstwo z art.56 ust.3 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk w zw. z art.65 § 1 kk

i art.4 § 1 kk (pkt 45 wyroku), poprzez niedostateczne uwzględnienie okoliczności znacznego stopnia społecznej szkodliwości ww. czynu związanego z dużą ilością narkotyków, w których obrocie uczestniczył, która to okoliczność wskazuje, że warunkowe zawieszenie wymierzonej mu kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, nie jest wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a karą właściwą będzie wskazana kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania,

2. R. P. (2) za dwa przestępstwa z art.59 ust.1 i art.62 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 kk w zw.

z art.12 kk (pkt 132a i b wyroku), poprzez niedostateczne uwzględnienie okoliczności stopnia społecznej szkodliwości ww. czynu związanego z obrotem narkotykami, w którym uczestniczył, jak też względów prewencji indywidualnej ocenianych przez pryzmat jego uprzedniej karalności, które to okoliczności wskazują, że warunkowe zawieszenie wymierzonej mu kary 1 roku pozbawienia wolności, nie jest wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności powrotowi do przestępstwa (tak w oryginale – dop. SA P-ń) a karą właściwą będzie wskazana kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania,

3. A. B. (1) za przestępstwo z art.59 ust.1 i art.62 ust.2 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 kk w zw.

z art.12 kk w zw. z art.65 § 1 kk i art.4 § 1 (pkt 143 wyroku), poprzez niedostateczne uwzględnienie okoliczności znacznego stopnia społecznej szkodliwości ww. czynu związanego z dużą ilością narkotyków, w których obrocie uczestniczył, jak też względów prewencji indywidualnej ocenianych przez pryzmat jego uprzedniej karalności, które to okoliczności wskazują, że warunkowe zawieszenie wymierzonej mu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, nie jest wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności powrotowi do przestępstwa (tak w oryginale – dop. SA P-ń) a karą właściwą będzie wskazana kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania,

4. M. K. (1) za przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk (pkt 90 wyroku), poprzez niedostateczne uwzględnienie okoliczności stopnia społecznej szkodliwości ww. czynu związanego z obrotem narkotykami, w którym uczestniczył, jak też względów prewencji indywidualnej ocenianych przez pryzmat jego uprzedniej karalności, które to okoliczności wskazują, iż brak jest podstaw do zastosowanego przez Sąd nadzwyczajnego złagodzenia mu kary w trybie art.60 § 2 i § 6 pkt 3 kk, a karą właściwą która winna zostać wymierzona ww. i która spełni stawiane jej cele będzie kara 9 miesięcy pozbawienia,

II. rażąco niewspółmierność – łagodność kary orzeczonej wobec :

5. M. B. (1), poprzez wymierzenie ww. kary w wysokości 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy właściwa ocena okoliczności obejmujących jego postawę procesową w tym

w szczególności związaną z faktem, iż w toku śledztwa niezależnie od wyjaśnień złożonych w swojej sprawie, ujawnił przed organami ścigania informacje dot. osób uczestniczących w popełnieniu wielu przestępstw oraz istotne okoliczności ich popełnienia a tym samym spełnił warunki do nadzwyczajnego złagodzenia mu kary ujęte w przepisie art.60 § 3 kk, w tym m.in. obejmujące możliwość warunkowego jej zawieszenia a jednocześnie wykazał, iż zamierza

w przyszłości zmienić swoje dotychczasowe zachowanie i przestrzegać porządku prawnego a tym samym pomimo niewykonania kary nie popełni on ponownie przestępstwa, uzasadnia warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej mu kary pozbawienia wolności, w trybie art.60 § 5 kk na okres 10 lat.

Reasumując, na podstawie art.427 § 2 kpk i art.437 § 1 kpk prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie :

1. R. P. (1) za przestępstwo z art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk w zw. z art.65 § 1 kk i art.4 § 1 kk (pkt 45 wyroku) kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania wraz z orzeczonymi przez Sąd Okręgowy : grzywną 100 stawek dziennych każda po 70 zł; i przypadkiem równowartości 1/2 korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa (24.750 zł;),

2. R. P. (2) za dwa przestępstwa z art.59 ust.1 i art.62 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk (pkt 132a i b wyroku) kary 1 roku pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania wraz z orzeczonymi przez Sąd Okręgowy : grzywną 50 stawek dziennych każda po 50 zł; i przypadkiem równowartości 1/2 korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa (750 zł;),

3. A. B. (1) za dwa przestępstwa z art.59 ust.1 i art.62 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk (pkt 132a i b wyroku) kary 1 roku pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania wraz z orzeczonymi przez Sąd Okręgowy : grzywną 80 stawek dziennych każda po 70 zł; i przypadkiem równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa (12.600 zł;),

4. M. K. (1) za przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk (pkt 90 wyroku) kary 9 miesięcy pozbawienia wolności wraz z orzeczonymi przez Sąd Okręgowy : grzywną 50 stawek dziennych każda po 50 zł; i przypadkiem równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa (900 zł;),

5. M. B. (1) kary łącznej pozbawienia wolności 2 lat i 6 miesięcy z warunkowym jej zawieszeniem na okres 10 lat próby (na podstawie art.60 § 5 kk) oraz poddaniu go w tym czasie dozorowi kuratora (na podstawie art.60 § 5 kk w zw. z art.73 § 2 kk) wraz z orzeczonymi przez Sąd Okręgowy : grzywną 400 stawek dziennych każda po 50 zł; przypadkiem korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa (122.134,40 zł;) i przypadkiem przedmiotów ujętych w pkt 11 i 12 wyroku.

Obrońca oskarżonego M. B. (1) z urzędu adw. K. G. na podstawie art.444 kpk zaskarżyła przedmiotowy wyrok w części, tj. w zakresie rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych na korzyść ww. w pkt 2-12.

Na podstawie art.427 § 1 kpk skarżąca zarzuciła sądowi I instancji :

1. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu za poszczególne czyny i rażąco niewspółmierność kary łącznej w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia, grzywny w liczbie 400 stawek dziennych przy przyjęciu wartości jednej stawki na 50 zł; środków karnych w postaci przypadku równowartości korzyści pochodzących

z przestępstwa w kwocie 122.134,40 zł; przypadku przedmiotów przestępstwa i przedmiotów i narzędzi, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, przypadku środków odurzających i psychotropowych, polegającą na niezastosowaniu

w uzasadnionym stopniu dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary z art.60 § 3, 5 kk skutkującego orzeczeniem kar jednostkowych

i kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w sytuacji gdy oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów już w początkowej fazie postępowania przygotowawczego, złożył w sprawie obszerne wyjaśnienia, w których ujawnił istotne okoliczności popełnienia przestępstw, o które został ostatecznie oskarżony, a także ujawnił wobec organów ścigania istotne wiadomości związane z tymi przestępstwami, wskazał na pozostałych sprawców, co zaowocowało wniesieniem p-ko nim aktu oskarżenia, w konsekwencji czego naraził się im, a ostatecznie dopuszczono się do podpalenia jego domu, okazał szczerą skruchę, co pozwala na zasadne twierdzenie, że nawet kary jednostkowe wymierzone w analizowanym stanie faktycznym były karami zbyt surowymi, podobni jak orzeczona wobec oskarżonego kara łączna,

2. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art.60 § 5 kk w zw.

z art.4 kk w brzmieniu obowiązującym od 1.07.2015r., poprzez jego niezastosowanie,

3. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art.70 ust.1 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii, przez jego niewłaściwe zastosowanie

i orzeczenie przypadku samochodu m-ki F. (...) o nr rej. (...), pomimo fakultatywnego brzmienia przepisu i okoliczności obligujących sąd do promowania współpracy oskarżonego wynikających z art.60 § kk (tak w oryginale – dop. SA P-ń),

Reasumując, na podstawie art.427 § 1 kpk i art.437 kpk

i art.438 pkt 4 obrońca wniosła o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 2-12 przez orzeczenie wobec oskarżonego kar jednostkowych a następnie kary łącznej

z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i odstąpienie od orzekania środka karnego w postaci przypadku przedmiotu służącego do popełnienia przestępstwa tj. samochodu m-ki F. (...) o nr rej. (...),

2. o zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów obrony z urzędu

w postępowaniu odwoławczym.

Obrońca oskarżonego A. G. (1) adw. R. K. na podstawie art.444 kpk i art.425 § 1-3 kpk zaskarżył przedmiotowy wyrok

w zakresie objętym pkt 14-21, 22, 162 na korzyść oskarżonego.

Powołując się na treść art.438 pkt 1 i 4 kpk skarżący zarzucił ww. wyrokowi :

1. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego art.60 § 3 kk, poprzez niezastosowania wobec A. G. (1) obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary pomimo, że z ustaleń faktycznych stanowiących orzeczenia wynika, iż oskarżony ujawnił w toku postępowania przygotowawczego wszystkie informacje dot. osób uczestniczących w popełnieniu szeregu przestępstw objętych aktem oskarżenia, a przedstawione przez niego, nieznanie wcześniej organom ścigania fakty, stały się podstawą rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie,

2. rażącą niewspółmierność orzeczonych kar jednostkowych oraz kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności, jako nieproporcjonalnych do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów zabronionych, których popełnienia oskarżony się dopuścił, a także do właściwości i warunków osobistych ww. oraz sposobu jego zachowania po popełnieniu przestępstwa, w szczególności w sytuacji, gdy na etapie postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyraził żal z powodu swojego wcześniejszego zachowania, o złożona przez

nego relacja była podstawowym źródłem dowodowym, na podstawie którego oskarżyciel publiczny skonstruował akt oskarżenia, a sąd I instancji poczynił ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie.

Reasumując, obrońca wniósł o :

1. obniżenie przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia na podstawie art.60 § 3 kk orzeczonych kar pozbawienia wolności :

I. w pkt 14 – do 6 miesięcy pozbawienia wolności,

II. w pkt 15 – do 1 roku pozbawienia wolności,

III. w pkt 16 – do 6 miesięcy pozbawienia wolności,

IV. w pkt 17 – do 6 miesięcy pozbawienia wolności,

V. w pkt 18 – do 3 miesięcy pozbawienia wolności,

VI. w pkt 19 – do 6 miesięcy pozbawienia wolności,

VII. w pkt 20 – do 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. obniżenie wymierzonych oskarżonemu w pkt 14-17, 19-20 kar jednostkowych grzywny poprzez ustalenie stawki dziennej w wysokości 10 zł; każda,

3. na podstawie art.60 § 3 i 5 kk w zw. z art.86 § 1 kk w zw. z art.4 § 1 kk obniżenie kary łącznej :

a) 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat,

b) poddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

c) grzywny w wysokości 450 zł; stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł;

4. zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych w całości,

ewentualnie :

5. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu.

Obrońca oskarżonego T. N. (1) adw. W. G. zaskarżył przedmiotowy wyrok w części, tj. w zakresie pkt 38-39, (...) oraz 43.

Skarżący zarzucił sądowi I instancji :

1. obrazę przepisów prawa procesowego, mająca wpływ na treść orzeczenia, polegającą na :

a) naruszenia przepisu art.410 kpk polegającego jedynie na ujawnieniu przez sąd I instancji materiału dowodowego i poprzestaniu wyłącznie na lakonicznym omówieniu dowodów

a w następstwie wyrokowanie w oparciu o część ujawnionego

w toku postępowania materiału dowodowego, w tym

w szczególności poprzez całkowite pominięcie : dowodu z wyjaśnień oskarżonych innych niż M. B. (1), a w następstwie tego wyrokowanie w oparciu o część ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego,

b) naruszeniu przepisów art.9 § 2 kpk w zw. z art.167 kpk poprzez ich niezastosowanie, a w konsekwencji tego zaniechanie wszechstronnego wyjaśnienia wszelkich okoliczności niniejszej sprawy, czego wynikiem było

również zaniechanie przez sąd podjęcia inicjatywy dowodowej w zakresie pozyskania dowodów mających stanowić potwierdzenie pomówień współoskarżonego M. B. (1), podczas gdy niemalże żaden dowód włączony z poczet materiału dowodowego niniejszej sprawy, inny niż dowód z pomówienia, nie stanowi wprost potwierdzenia ustaleń przekazywanych organom procesowym przez oskarżonego M. B. (1),

a w konsekwencji powyższych również :

c) naruszenia przepisu art.424 § 1 ust.1 kpk (tak w oryginale – dop. SA P-ń) poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji sporządzenie uzasadnienia wyroku wbrew wymogom zawartym w powołanym przepisie, w szczególności poprzez omówienie w treści uzasadnienia wyłącznie wyjaśnień oskarżonego M. B. (1), przy jednoczesnym pominięciu omówienia pozostałych oskarżonych, a zwłaszcza T. N. (1), K. K. (1) i A. M. (1), dowodu z opinii badań chemicznych, co w rezultacie uniemożliwia dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia,

2. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na :

a) stwierdzeniu przez sąd I instancji, że oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu z popełniania czynów zabronionych, podczas gdy ani czasookres czynów objętych zaskarżonym orzeczeniem, ani też materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na wyprowadzenie tego rodzaju wniosku,

b) stwierdzeniu przez sąd I instancji, że celem działania T. N. (1) w zakresie czynu objętego pkt 40 wyroku było to, aby 500 g marihuany trafiło z Niemiec do Polski, gdzie następnie narkotyki te miały zostać sprzedane, a w konsekwencji tego przypisanie mu sprawstwa czynu stypizowanego w przepisie art.56 ust.3 i art.55 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy oskarżony nie podjął żadnej czynności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak również żaden z dowodów zgromadzonych w toku przedmiotowego postępowania nie wskazuje destylacji, w której rzekome substancje odurzające miały się finalnie znaleźć,

3. na podstawie art.439 § 1 pkt 8 kpk wydanie przedmiotowego orzeczenia, pomimo, że postępowanie karne co do tego samego czynu T. N. (1) zostało już prawomocnie zakończone, bowiem ww. został skazany wyrokiem Sądu Ławniczego w G. (sygn. akt prokuratury 102 Js 426/08) za czyn polegający na wwiezieniu na terytorium Niemiec nielegalnych środków odurzających w niemałej ilości, popełniony w maju 2006r., tj. czyn który pozostaje czasowo i przedmiotowo tożsamy z czynem objętym pkt 38 sentencji zaskarżonego wyroku,

4. niezależnie od powyższych, w wypadku niepodzielenia argumentacji obrońcy podniósł zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, polegające na :

a) naruszeniu art.53 § 1 i 2 kk poprzez ich niezastosowanie, a co za tym idzie nieuwzględnieniu przy dokonywaniu wymiaru kary takich okoliczności jak : stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego, motywacja i sposób zachowania się ww. przed, w trakcie i po popełnieniu czynów zabronionych, rodzaj i stopień naruszenia ciążących na ww. obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynów zabronionych, właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego sposób życia przed popełnieniem przestępstw, podczas gdy uwzględnienie tych okoliczności ma zasadnicze i podstawowe znaczenie dla wymiaru kary,

b) naruszeniu przepisu art.85a kk poprzez niewłaściwe jego zastosowanie w postaci zbyt pobieżnego odniesienia się do tych elementów zachowania oskarżonego, które mają pozytywny wpływ na wymiar kary, w tym zwłaszcza złożenia przez T. N. (1) obszernych wyjaśnień, a zatem przyczynienia się przez niego w sposób istotny do poczynienia ustaleń faktycznych w toku przedmiotowej sprawy, a co za tym idzie nieuwzględnienia celów zapobiegawczych i wychowawczych kary w stosunku do oskarżonego,

c) naruszenie przepisu art.86 § 1 kk poprzez zastosowaniu przy dokonywaniu wymiaru kary łącznej zasady aspiracji, podczas gdy

w świetle okoliczności niniejszej sprawy, w tym w szczególności

z uwagi na daleko idącą zbieżność przedmiotowo – podmiotową czynów objętych wyrokami podlegającymi łączeniu (tak w oryginale – dop. SA P-ń) oraz wysoce istotną pozytywną prognozę kryminologiczną w stosunku do oskarżonego, powinna zostać zastosowana zasada pełnej absorpcji, skutkująca wymierzeniem oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych.

Reasumując, wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego,

ewentualnie o :

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie zasady pełnej absorpcji i wymierzenie oskarżonemu kary w łagodniejszym wymiarze.

Obrońca oskarżonego A. M. (1) adv. B. K. zaskarżył powyższy wyrok w części dot. ww. na korzyść oskarżonego.

Powołując się na treść art.427 § 2 kpk i art.438 pkt 2-4 kpk zarzucił temu wyrokowi :

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający zasadniczy wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu określonego w pkt 57 wyroku w sytuacji, gdy brak ku temu dostatecznych przesłanek

w świetle zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego,

2. naruszenie przepisów prawa karnego procesowego – art.4 kpk, art.5 § 2 kpk, art.7 kpk i art.410 kpk – mające zasadniczy wpływ na treść wyroku, polegające na naruszeniu zasad związanych z prawidłową oceną zgromadzonego materiału dowodowego w zakresie czynu opisanego w pkt 57 wyroku, a w konsekwencji przyjęcie winy A. M. (1), w braku dostatecznych ku temu dowodów, pojawiające się zaś wątpliwości rozstrzygając na niekorzyść oskarżonego,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony

z popełnienia przestępstw wskazanych w pkt 56 a-c uczynił sobie stałe źródło dochodu w rozumieniu art.65 § 1 kk, w sytuacji gdy oskarżony w okresie 3 miesięcy dokonał zaledwie 3 krotnego wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających z którego uzyskał niewielką korzyść majątkową, która nie miała dla niego znaczącej wartości ekonomicznej w kontekście uzyskiwanych przez oskarżonego dochodów z tytułu wykonywanej pracy zarobkowej w charakterze zawodowego kierowcy samochodu ciężarowego w transporcie międzynarodowym,

4. rażąco niewspółmierność – surowość – orzeczonej w pkt 56 wyroku kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat oraz kary grzywny 150 stawek po 50 zł; w sytuacji, gdy całokształt okoliczności dot. przedmiotu niniejszego postępowania, postawa procesowa oraz warunki i właściwości osobiste oskarżonego dostatecznie miarodajnie przemawiają za zasadnością rozważenia zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa w postaci nadzwyczajnego złagodzenia kary skutkującego wymierzeniem jej w rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, względnie wymierzeniem kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku oraz kary grzywny we względniejszym wymiarze,

5. w sytuacji nieuwzględnienia powyższych zarzutów z ostrożności procesowej podniósł zarzut rażąco niewspółmierności – surowości – orzeczonych wobec oskarżonego jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz grzywny wskazanych w pkt 56 i 57 wyroku skutkujących wymierzeniem kary łącznej wskazanej w pkt 58 wyroku

w sytuacji gdy postawa procesowa oskarżonego, jego warunki i właściwości osobiste, tryb życia oraz całokształt okoliczności dot. przedmiotu niniejszego postępowania dostatecznie przemawiają za zasadnością wymierzenia oskarżonemu jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz grzywny w względniejszym wymiarze, a w konsekwencji wymierzenie oskarżonemu kar łącznych pozbawienia wolności oraz grzywny we względniejszym wymiarze (tak w oryginale – dop. SA P-ń)

Reasumując, na podstawie art.427 § 1 kpk i art.437 § kpk (tak w oryginale – dop. SA P-ń) wniósł o :

1. utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w pkt 55,
2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z przyjętej w pkt 56 art.65 § 1 kk oraz zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary skutkującego wymierzeniem jej w rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby albo wymierzeniem kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku oraz kary grzywny we względniejszym wymiarze,
3. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu w pkt 57 wyroku występku z art.56 ust.3 o przeciwdziałaniu narkomanii,
ewentualnie :
4. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn wskazany w pkt 56 wyroku kary 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 100 stawek po 10 zł; za czyn wskazany w pkt 57 wyroku kary 1 roku pozbawienia wolności oraz 100 stawek po 10 zł;
a w konsekwencji wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 100 stawek po 10 zł;
5. zwolnienie oskarżonego od opłaty na rzecz Skarbu Państwa, względnie stosowne jej zmniejszenie, a określone w pkt 162 c tiret 7 wyroku.

Obrońca oskarżonego R. D. (D.) z urzędu **rpr. P. G. (1)** – jako substytut adw. J. G. (1) – zaskarżył przedmiotowy wyrok w pkt 62-64.

Wniósł o zmianę tego orzeczenia i uznanie, że oskarżony dopuścił się czynu z art.59 ust.1 o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.62 ust.1 cyt. ustawy w zw. z art.11 § 2 kk i art.12 kk w zw. z art.4 § 1 kk i wymierzenie za to kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie o uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P.. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów obrony z urzędu wg norm przepisanych za II instancji oraz zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu i nie wymierzanie mu opłaty.

Skarżący ten zarzucił sądowi I instancji :

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony posiadał narkotyk stanowiący znaczną ilość oraz, że udzielając jego połowę innej osobie uczynił sobie z tego stałe źródło dochodu,
2. naruszenie art.7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów oderwanej od zasad doświadczenia życiowego oraz prawidłowego i logicznego rozumowania w tym błędną ocenę zgromadzonego materiału,
3. naruszenie art.4 kpk poprzez nieuwzględnienie okoliczności wpływających na korzyść oskarżonego,

4. naruszenie art.62 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez nieprawidłowe przyjęcie typu kwalifikowanego wskazanego czynu zabronionego,
5. naruszenie art.65 § 1 kk w zw. z art.64 § 2 kk poprzez przyjęcie, iż oskarżony uczynił sobie z popełnienia czynu zabronionego stałe źródło dochodu,
6. rażąco surowość wymierzonej kary, tj. art.69 § 1 i 2 kk oraz art.33 § 2 i 3 kk w zw. z art.53 § 1 i 2 kk poprzez wymierzenie kary zbyt surowej oraz niezastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wymierzenia kary.

Obrońca oskarżonych G. C. (2) i A. M. (2) adv. J. S. zaskarżył powyższe orzeczenie w zakresie wymierzonym oskarżonym kar – na ich korzyść.

Na podstawie art.438 pkt 4 kpk zarzucił sądowi I instancji rażąco niewspółmierność – surowość – wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności oraz kar grzywny, w sytuacji gdy całokształt okoliczności związanych z popełnionym przez oskarżonych przestępstw, ich postawa procesowa oraz warunki i właściwości osobiste w sposób jednoznaczny przemawiały za zastosowaniem wobec G. C. (2) oraz A. M. (2) dobrodziejstwa w postaci nadzwyczajnego złagodzenia kary, skutkujące wymierzeniem oskarżonym kar pozbawienia wolności z dobrodziejstwem w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary oraz kar grzywny we względniejszym wymiarze.

Na podstawie art.427 § 1 i 2 kpk oraz art.437 § 1 kpk obrońca wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku w części dot. wymierzonej oskarżonym kar poprzez zastosowanie wobec G. C. (2) i A. M. (2) dobrodziejstwa w postaci nadzwyczajnego złagodzenia kary skutkującego wymierzeniem oskarżonym kar pozbawienia wolności z dobrodziejstwem w postaci warunkowego jej zawieszenia, oraz kar grzywny we względniejszym wymiarze,

ewentualnie o :

2. zmianę zaskarżonego wyroku w części dot. wymierzonej oskarżonym kar poprzez zastosowanie wobec G. C. (2) i A. M. (2) dobrodziejstwa w postaci nadzwyczajnego złagodzenia kary skutkującego wymierzeniem oskarżonym kar pozbawienia wolności oraz kary grzywny we względniejszym wymiarze.

Obrońca oskarżonego M. M. (1) adv. P. G. (2) na podstawie art.444 kpk zaskarżył przedmiotowy wyrok w części dot. uznania oskarżonego za winnego czynów zarzucanych mu w pkt 77-83.

Skarżący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi :

1. na podstawie art.438 pkt 2 kpk obrazę przepisów postępowania tj. art.424 § 1 pkt 1 kpk przejawiająca się w faktycznej rezygnacji przez Sąd Okręgowy z oceny materiału dowodowego; mianowicie sąd I instancji w istocie ocenił jedynie wyjaśnienia oskarżonego M. B. (1) oraz w sposób ograniczony wyjaśnienia oskarżonych A. G. (1) i P. S.. Oceny pozostałych dowodów – za wyjątkiem zeznań świadka M. M. (3) – sąd meriti zaniechał. W ten sposób kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku okazuje się niemożliwa,

2. na podstawie art.438 pkt 2 kpk obrazę przepisów postępowania, tj. art.7 kpk, polegającą na dowolnej ocenie materiału dowodowego, w szczególności na bezkrytycznym przyjęciu wyjaśnień oskarżonego M. B. (1) jako wiarygodnych, nawet w sytuacji, w której depozycje te nie znajdowały potwierdzenia w żadnym innym źródle dowodowym, co w sposób niewątpliwy wpłynęło na treść orzeczenia, albowiem skutkowało to poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego odnośnie uczestnictwa w wewnątrzspółnotowym obrocie oraz we wprowadzaniu do obrotu środków odurzających w postaci amfetaminy,

3. na podstawie art.438 pkt 4 kpk rażąco niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu jednostkowych kar pozbawienia wolności, a w konsekwencji kary łącznej pozbawienia wolności,

4. na podstawie art.438 pkt 1 kpk naruszenie prawa materialnego, tj. art.45 § 1 kk polegające na zupełni dowolnym określeniu wysokości korzyści majątkowej podlegającej przepadkowi.

Reasumując, obrońca wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów opisanych w pkt 77-80, ewentualnie o :

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej z uwzględnieniem faktu, iż został on już prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp., na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn popełniony w dniu 8.12.2009r., który wobec oskarżonych M. B. (1), T. N. (1) oraz A. M. (1) objęty jest niniejszym postępowaniem i za który to czyn ww. oskarżonym została wymierzona kara jednostkowa sprowadzona następnie do kary łącznej nieprzekraczającej 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, co czyni orzeczoną wobec M. M. (1) w pkt 81a wyroku karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, rażąco surową, albowiem suma kary wymierzonych oskarżonemu wynosi 8 lat pozbawienia wolności, natomiast wobec T. N. (1) 4 lata pozbawienia wolności, A. M. (3) 4 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności, M. B. (1) 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

alternatywnie o :

3. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu.

Obrońca oskarżonego E. O. (1) z urzędu – jako substytut adw. J. N. – **adw. W. N.** na podstawie art.444 kpk i art.425 § 1 i 2 kpk zaskarżył przedmiotowy wyrok w części, tj. co do pkt 85-87, 89 i 162c na korzyść ww.

Powołując się na treść art.427 § 1 kpk i art.437 § 2 kpk obrońca wniósł o :

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

2. zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym, wg norm przepisanych.

Skarżący zarzucił sądowi I instancji :

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania zaskarżonego wyroku, który mógł mieć wpływ na treść tego wyroku, polegający na błędnym uznaniu, wbrew zebranemu w niniejszej sprawie materiałowi dowodowemu, a w szczególności,

1. wbrew uznanym przez sąd I instancji w całości za wiarygodne wyjaśnieniom oskarżonego M. B. (1),

2. wbrew uznanym przez sąd I instancji w całości za wiarygodne wyjaśnieniom oskarżonego E. O. (1) zawartym na k.2835-2836 akt sprawy – vide: s.29 uzasadnienia zaskarżonego wyroku,

3. wbrew uznanym przez sąd I instancji za częściowo wiarygodne wyjaśnieniom oskarżonego E. O. (1) (bez wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, aby wiarygodność wyjaśnień oskarżonego nie obejmowała okoliczności dot. ilości wprowadzonych do obrotu środków odurzających w postaci marihuany),

4. wbrew uznanym przez sąd I instancji za częściowo wiarygodne wyjaśnieniom oskarżonego R. P. (1) (bez wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, aby wiarygodność wyjaśnień ww. oskarżonego nie obejmowała okoliczności dot. ilości wprowadzonych do obrotu środków odurzających w postaci marihuany),

że oskarżony E. O. (1) uczestniczył wspólnie i w porozumieniu z R. P. (1) w obrocie „środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości 2.000 gramów” – pkt 86, s.88 zaskarżonego wyroku – podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że M. B. (2) przekazał oskarżonemu E. O. (1) i R. P. (1) łącznie 1.500 gramów marihuany, co też ustalił sąd I instancji pisząc w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – s.20 – że w okresie od grudnia 2008r. do grudnia 2009r. M. B. (1) sprzedał E. O. (1) i R. P. (1) „1.500 gramów marihuany – w ramach trzech transakcji po 500 gramów”,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania zaskarżonego wyroku, który mógł mieć wpływ na treść tego wyroku, polegający na błędnym ustaleniu czasu popełnienia przestępstwa przypisanego oskarżonemu E. O. (1) (pkt 86)

i przyjęciu, że ww. działał w okresie od września 2008 do 31.12.2009r. podczas gdy z uznanych przez sąd I instancji w całości za wiarygodne wyjaśnień M. B. (1), zawartych na k.148 akt sprawy wynika, że „We wrześniu lub październiku 2009 poprzez M. S. (1) zapoznałem chłopaków

z D.. P. R. P. (1), ps. (...), E. O. (1), S. G. oraz paru innych, których ksywek nie pamiętam”, a zatem oskarżony E. O. (1) nie mógł działać wspólnie i w porozumieniu

z oskarżonym R. P. (1) już w okresie od września 2008r., bowiem wówczas nie znał jeszcze oskarżonego M. B. (1), który – jak wynika to z jego wyjaśnień uznanych przez sąd I instancji w całości za wiarygodne – dostarczał oskarżonemu E. O. (1) marihuanę, a jednocześnie sąd I instancji nie ustalił, aby inna osoba niż M. B. (1) w okresie od września 2008r. do września 2009r. dostarczała oskarżonemu E. O. (1) marihuanę, a co więcej w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku – strona 20 – sąd I instancji stwierdził, „M. B. (1) nawiązał też kontakt z pochodzącym

z D. E. O. (1) i R. P. (1), którym w okresie od grudnia 2008r. do grudnia 2009r. sprzedał łącznie (...)” – już więc sama treść zaskarżonego wyroku w relacji do treści uzasadnienia zaskarżonego uzasadnienia wskazuje na wadliwe określenie czasu popełnienia przestępstwa przypisanego E. O. (1),

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania zaskarżonego wyroku, który mógł mieć wpływ na treść tego wyroku, polegający na błędnym ustaleniu wysokości osiągniętej przez oskarżonego E. O. (1) korzyści majątkowej, co skutkowało naruszeniem art.45 § 1 kk, poprzez niezasadne orzeczenie wobec oskarżonego E. O. (1) środka karnego w postaci przepadku równowartości 1/2 części korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w wysokości 24.750 zł; (pkt 89 zaskarżonego wyroku) w sytuacji gdy z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku – s.20 – wynika, że oskarżony M. B. (1) oskarżonym E. O. (1) i R. P. (1) „w okresie od grudnia 2008r. do grudnia 2009r. sprzedał łącznie 600 gramów amfetaminy, z czego 500 gramów stanowiło czystą amfetaminę, tj. nie zmieszaną z keratyną, zaś 100 gramów było zmieszanych z keratyną w dodatkowej ilości 100 gramów, 500 szt. tabletek ekstazy oraz 1.500 gramów marihuany – w ramach trzech transakcji po 500 gramów, na łączną kwotę 34.450 zł;”, a jednocześnie sąd I instancji :

1. nie dokonał ustaleń faktycznych, aby ceny po których substancje wymienione w wyżej cyt. fragmencie wprowadzane było do obrotu, były cenami odmiennymi od ceny sprzedaży środków psychotropowych i środków odurzających, tj. 34.450 zł; - w istocie sąd I instancji w ogóle zaniechał ustalenia rozmiarów korzyści majątkowej, jaką oskarżony osiągnął z przestępstwa,

2. nie ustalił aby oskarżony E. O. (1) osiągnął korzyść majątkową w kwocie 24.750 zł; (stanowiącą połowę kwoty 49.500 zł;),

3. nie ustalił aby oskarżony R. P. (1) osiągnął korzyść majątkową w kwocie 24.750 zł; (stanowiącą połowę kwoty 49.500 zł;),

4. nie ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, pomimo istnienia dowodów o jednoznacznej wymowie, że przedmiot przestępstwa wysuszył się lub został zożyty przez oskarżonych E. O. (1) i oskarżonego R. P. (1) (co uniemożliwiłoby orzeczenie przepadku jego równowartości),

co skutkowało wymierzeniem środka karnego przekraczającego osiągniętą przez oskarżonego E. O. (1) korzyść z przypisanego mu przestępstwa, gdy rzeczywista wartość wprowadzonych do obrotu przez oskarżonego E. O. (1) środków psychotropowych i odurzających nie wynosiła dwukrotności kwoty 24.750 zł;

IV. obrazę art.7 kpk w zw. z art.410 kpk, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez wyprowadzenie z treści uznanych w całości za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. B. (1) wniosków, które z nich nie wynikały, co skutkowało pominięciem okoliczności wynikających z wyjaśnień ww. oskarżonego świadczących na korzyść oskarżonego E. O. (1) i niezasadnym przyjęciu, że oskarżony E. O. (1) :

1. uczestniczył wspólnie i w porozumieniu z R. P. (1) w obrocie „środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości 2.000 gramów” – pkt 86, str. 88 zaskarżonego wyroku – podczas gdy wniosku takiego nie można wyprowadzić ani z treści wyjaśnień oskarżonego M. B. (1), które sąd I instancji uznał w całości za wiarygodne ani z treści wyjaśnień oskarżonego E. O. (1) ani z treści wyjaśnień oskarżonego R. P. (1),

2. działał w okresie od września 2008r. do 31.12.2009r., podczas gdy z uznanych przez sąd I instancji w całości za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. B. (1), zawartych na karcie 148 akt sprawy wynika, że „We wrześniu lub październiku 2009r. poprzez M. S. (1) zapoznałem chłopaków z D.. Poznałem R. P. (1) ps. (...), E. O. (1), S. G. oraz paru innych, których ksywek nie pamiętam”, a zatem oskarżony E. O. (1) nie mógł działać wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym R. P. (1) już w okresie od września 2008r., bowiem wówczas nie znał jeszcze oskarżonego M. B. (1), który – jak wynika to z jego wyjaśnień uznanych przez sąd I instancji w całości za wiarygodne – dostarczał oskarżonemu E. O. (1) marihuane, a jednocześnie sąd I instancji nie ustalił, aby inna osoba niż M. B. (1) w okresie od września 2008r. do września 2009r. dostarczała oskarżonemu E. O. (1) marihuane, a co więcej w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku – strona 20 – sąd I instancji stwierdził, że „M. B. (1) nawiązał też kontakt z pochodzącymi z D. E. O. (1) i R. P., którym w okresie od grudnia 2008r. do grudnia 2009r. sprzedał łącznie (...)” – już więc sama treść zaskarżonego wyroku w relacji do treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje na wadliwe określenie czasu popełnienia przestępstwa przypisanego oskarżonemu E. O. (1),

3. osiągnął korzyść majątkową z przestępstwa w wysokości $\frac{1}{2}$ z 49.500 zł; w sytuacji, gdy okoliczność taka nie wynikała z treści wyjaśnień złożonych przez oskarżonego M. B. (1), jak też nie wynikała z treści wyjaśnień oskarżonego E. O. (1), co skutkowało niezasadnym orzeczeniem względem E. O. (1) środka karnego w postaci przepadku równowartości $\frac{1}{2}$ części korzyści osiągniętej z przestępstwa w wysokości 24.750 zł;

V. obrazę art.424 § 1 kpk, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez skonstruowanie uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób uniemożliwiający ustalenie, na jakich konkretnie dowodach i w jakiej mierze oparł się sąd I instancji czyniąc ustalenia faktyczne dot. korzyści majątkowej osiągniętej przez E. O. (1), co w konsekwencji uniemożliwia instancyjną kontrolę zaskarżonego wyroku – sąd I instancji przyjął w całości za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego M. B. (1) i na podstawie wyjaśnień tego oskarżonego ustalił, że oskarżony M. B. (1) „w okresie od grudnia 2008r. do grudnia 2009r. sprzedał łącznie 600 gramów amfetaminy, z czego 500 gramów stanowiło czystą amfetaminę, tj. nie zmieszaną z keratyną, zaś 100 gramów było zmieszanych z keratyną w dodatkowej ilości 100 gramów, 500 szt. tabletek ekstazy oraz 1.500 gramów marihuany – w ramach trzech transakcji po 500 gramów, na łączną kwotę 34.450 zł;”, a jednocześnie przyjął, że wyjaśnienia oskarżonego E. O. (1) i oskarżonego R. P. (1) były częściowo wiarygodne, przy jednoczesnym braku wskazania :

1. czy częściowa wiarygodność oskarżonego E. O. (1) odnosiła się do wyjaśnień ww. oskarżonego w zakresie korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa,
2. czy częściowa wiarygodność oskarżonego R. P. (1) odnosiła się do wyjaśnień ww. oskarżonego w zakresie korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa,
3. czy wyjaśnienia oskarżonego E. O. (1) w zakresie korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa były niewiarygodne,
4. czy wyjaśnienia oskarżonego R. P. (1) w zakresie korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa były niewiarygodne,

co skutkowało niewyjaśnieniem przez sąd I instancji :

- a) czy wysokość osiągniętej korzyści majątkowej ustalona została na podstawie wyjaśnień oskarżonego M. B. (1), a jeżeli tak, to wg jakich kryteriów,
- b) czy wysokość osiągniętej korzyści majątkowej ustalona została na podstawie wyjaśnień oskarżonego E. O. (1),
- c) czy wysokość osiągniętej korzyści majątkowej ustalona została na podstawie wyjaśnień oskarżonego R. P. (1),

a ustalenie okoliczności wysokości osiągniętej korzyści majątkowej było istotne dla rozstrzygnięcia o środku karnym, albowiem oskarżeni E. O. (1), R. P. (1) i M. B. (1) podawali różne kwoty co do wysokości osiągniętej korzyści majątkowej, a dodatkowo oskarżony M. B. (1) nie miał wiedzy, czy przedmiot przestępstwa nie wysuszył się lub nie został zniszczony lub został zużyty przez oskarżonych E. O. (1) i oskarżonego R. P. (1), co uniemożliwiłoby orzeczenie przepadku jego równowartości,

VI. obrazę art.424 § 1 kpk, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, wyrażającą się w braku uzasadnienia przez sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku stanowiska w przedmiocie :

1. w jaki sposób sąd ten ustalił wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z obrotu środkami odurzającymi i psychotropowymi,
2. co do którego przestępstwa orzeczony został przepadek równowartości 1/2 części korzyści majątkowej w kwocie 24.750 zł;
3. orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej stanowiącej połowę osiągniętej korzyści majątkowej,
4. orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej w wysokości 24.750 zł;

VII. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych grzywny wymierzonych oskarżonemu w pkt 85 i 86 zaskarżonego wyroku

i kary jednostkowej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w pkt 85, a w konsekwencji rażąco niewspółmierność kary łącznej grzywny i kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej ww. (art.85 § 1 i 2 kk i art.86 § 1 i 2 kk), a ponadto rażąco niewspółmierność środka karnego w postaci przepadku równowartości 1/2 części korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 24.750 zł; oraz niezasadne obciążenie oskarżonego opłatą w kwocie 1.900 zł;

Jak wynika z uzasadnienia apelacji (strona 22) skarżący domagał się także eliminacji z podstawy wymiaru kary w pkt 86 przepisu art.64 § 1 kk. Jego zdaniem zbędne było także przywoływanie art.33 § 3 kk przy wymiarze kary grzywny, albowiem art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest w tym zakresie samodzielnie regulacją.

Obrońca oskarżonego K. O. (1) z urzędu adw. A. G. (3) na podstawie art.444 kpk w zw. z art.427 § 2 kpk zaskarżyła przedmiotowy wyrok w pkt 94-99.

Skarżąca ta na podstawie art.438 pkt 2 i 3 kpk zarzuciła sądowi I instancji :

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, w szczególności :

a) art.7 kpk poprzez rażące naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów w postaci :

- przyznania wiarygodności wyjaśnień oskarżonego M. B. (1) obciążających oskarżonego, podczas gdy w sposób oczywisty wyjaśnienia te ze względu na osobę pomawiającego będącego zainteresowanym pomówieniem K. O. (1) oraz zaznajomionego z mechanizmami procesu karnego a także sprzeczność z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym winny zostać uznane za niewiarygodne,
- odmowy przyznania wiarygodności dowodom wskazującym na odmienne ustalenia faktyczne od ustaleń poczynionych na podstawie wyjaśnień M. B. (1)

b) art.5 § 2 kpk poprzez nieuwzględnienie istniejących w sprawie wątpliwości na korzyść oskarżonego,

2. błędne ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę orzeczenia, które mogły mieć wpływ na jego treść, polegające na :

a) dowolnym ustaleniu, że oskarżony K. O. (1) w okresie od czerwca 2005r. do sierpnia 2005r. w V. w Holandii i w S., wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), K. S. (1), I. K. (1) zd. W. i K. P. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 2.000 gramów marihuany, w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych w V.

(tu i dalej tak w oryginale – dop. SA P-ń) w Holandii, przetransportował je przez terytorium Niemiec do Polski, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do czynienia takich ustaleń, co mogło mieć wpływ na treść wyroku przez ustalenie, że oskarżony K. O. (1) popełnił zarzucane mu przestępstwo,

b) dowolnym ustaleniu, że oskarżony K. O. (1) w okresie od stycznia do maja 2006r. wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) i J. R., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci soli amfetaminy przetworzonej na tabletki tzw. extazy w łącznej ilości 8.000 sztuk w ten sposób, że po uprzednim zakupie wskazanych substancji psychotropowych w V. w Holandii, oskarżony i A. G. (1) przetransportowali je przez terytorium Niemiec do Polski, czyniąc z tego stałe źródło dochodu, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do czynienia takich ustaleń, co mogło mieć wpływ na treść wyroku przez ustalenie, że oskarżony K. O. (1) popełnił zarzucane mu przestępstwo,

c) dowolnym ustaleniu, że oskarżony K. O. (1) w okresie od 30 kwietnia 2006r. do 31 maja 2006r. w V. w Holandii i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i T. N. (1) uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających

w postaci 1.000 gramów marihuany w ten sposób, że dokonał zakupu wskazanych narkotyków w V. w Holandii, następnie przetransportował je samochodem z Holandii przez terytorium Niemiec do Austrii, gdzie w S. sprzedał je mężczyźnie

o pseudonimie (...), dokonując z nim pięciu transakcji po 200 gramów każda, podczas gdy materiał dowodowy nie daje podstaw do czynienia takich ustaleń, co mogło mieć wpływ na treść wyroku przez ustalenie, że oskarżony K. O. (1) popełnił zarzucane mu przestępstwo,

d) dowolnym ustaleniu, że oskarżony K. O. (1) jesienią 2006r. w V. w Holandii i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu

z M. B. (1), M. O. oraz inną nieustaloną osobą uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci 950 gramów marihuany w ten sposób,

że oskarżony, M. O. oraz inna nieustalona osoba dokonali zakupu wskazanych narkotyków w V. w Holandii, następnie przetransportowali je samochodem z Holandii przez terytorium Niemiec do Austrii, gdzie w S. oskarżony i M. B. (1) sprzedali je mężczyźnie o pseudonimie (...), dokonując z nim kilku transakcji po 100-200 gramów każda, podczas gdy materiał dowodowy nie daje podstaw do czynienia takich ustaleń, co mogło mieć wpływ na treść wyroku przez ustalenie, że oskarżony K. O. (1) popełnił zarzucane mu przestępstwo,

e) dowolnym ustaleniu, że oskarżony K. O. (1) w okresie od 24 do 31 grudnia 2006r. w T. i S. w Austrii, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu

z M. B. (1) uczestniczył w obrocie i dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środków odurzających w postaci 500 gramów marihuany w ten sposób, że kupił wskazane środki odurzające w T. od A. G. (1), a następnie przetransportował je przez terytorium Czech do Austrii, gdzie w S. sprzedał je następnie mężczyźnie o pseudonimie (...), podczas gdy materiał dowodowy nie daje podstaw do czynienia takich ustaleń, co mogło mieć wpływ na treść wyroku przez ustalenie, że oskarżony K. O. (1) popełnił zarzucane mu przestępstwo.

Reasumując, na podstawie art.437 § 2 kpk wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów.

Jednocześnie na wypadek nieuwzględnienia ww. zarzutów podniosła nadto rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary 4 lat pozbawienia wolności z uwagi na nienależyte uwzględnienie dyrektyw wymiaru kary, w tym w szczególności stopnia winy wobec oskarżonego –

w sytuacji gdy ustalenia faktyczne poczynione w sprawie wskazują, że wina oskarżonego w zarzucanych mu czynach była znikoma, polegała niemal wyłącznie na kojarzeniu ze sobą osób chcących nabyć i sprzedać środki odurzające.

W tej sytuacji złożyła wniosek ewentualny o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu najniższych możliwych kar jednostkowych za zarzucane mu czyny jednostkowe oraz wymierzenie nowej kary łącznej w niższej wysokości.

Dodatkowo zawarła w apelacji wniosek o zasądzenie na jej rzecz kosztów obrony z urzędu za obie instancje.

Obrońca oskarżonego E. K. adw. M. M. (4) zaskarżył przedmiotowy wyrok co do pkt 105 części wstępnej (w rzeczywistości rozstrzygającej – dop. SA P-ń), tj. co do rozstrzygnięcia o karze.

Skarżący zarzucił sądowi I instancji :

1. mającą wpływ na treść orzeczenia obrażę przepisów postępowania, a mianowicie art.7 kpk w zw. z art.60 § 2 kk poprzez błędna ocenę zachowania oskarżonego, a tym samym nie zastosowanie w stosunku do niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia, podczas gdy nawet najniższa możliwa do wymierzenia kara pozbawienia wolności

w wymiarze 3 lat jest niewspółmiernie surowa w stosunku do zachowania oskarżonego, który ostatecznie nie popełnił zaplanowanego czynu, co w konsekwencji znacząco obniża stopień społecznej szkodliwości czynu, jak również oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wyjaśnienia i wyraził skruchę,

2. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art.7 kpk w zw. z art.37b kk poprzez błędną ocenę zachowania oskarżonego, a tym samym niezastosowanie w stosunku do niego instytucji określonej w art.37b kk, podczas gdy kara 6 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności w połączeniu z karą 2 lat ograniczenia wolności, z całą pewnością spełniłaby cele kary i stanowiłaby odpowiednią reakcję na usiłowanie popełnienia przestępstwa,

3. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 70 zł; każda stawka, podczas gdy tak ukształtowany wymiar kary grzywny razi swą surowością i nie odpowiada formie zarzucanego oskarżonemu czynu, tj. usiłowania popełnienia przestępstwa, jak również nie uwzględnia przyznania się przez oskarżonego do zarzucanego mu czynu, złożenia wyjaśnień i wyrażenia skruchy.

Reasumując, obrońca wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 105, poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z zastosowaniem art.60 § 2 kk,

ewentualnie, jako dalsze wnioski alternatywne, o :

2. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 105, poprzez wymierzenie oskarżonemu, przy zastosowaniu art.37b kk, kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i kary 2 lat ograniczenia wolności,

3. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 105, poprzez wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary grzywny,

4. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. S. (1) adw. A. R. (1) na podstawie art.444 kpk w zw. z art.425 § 1 kpk i art.427 § 2 kpk zaskarżył wyrok w pkt 115 na korzyść ww.

Zaskarżonemu wyrokowi obrońca zarzucił :

1. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art.424 § 1 i 2 kpk, poprzez zaniechanie wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku faktów, które sąd I instancji uznał za ustalone odnośnie oskarżonego R. S. (2), wyjaśnienia na czym się one opierają i z jakich dowodów wynikają, a tym bardziej jakie wnioski wyprowadzone zostały z dokonanych ustaleń co sprawia, że zaskarżony wyrok całkowicie wymyka się kontroli instancyjnej,

2. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art.64 § 1 kk, polegającą na niezasadnym przyjęciu, iż oskarżony dopuszczając się przestępstwa z art.62 ust.2 u art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii opisanego w pkt 115 wyroku działał w warunkach recydywy specjalnej podstawowej, mimo niezaimstnienia koniecznych ku temu warunków,

3. błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na przyjęciu przez sąd I instancji, że oskarżony kupił 2.500 gramów marihuany na prośbę innej nieustalonej osoby,

4. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez błędne jego zastosowanie w sytuacji, gdy nie ustalono osoby, na której prośbę oskarżony zakupił marihuanę w celu późniejszego jej przekazania, co ma znaczenie przy ocenie prawnej czynu, a mianowicie czy osoba ta była konsumentem nabytego narkotyku,

5. rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego, przejawiającą się wymierzeniem bezwzględnej kary pozbawienia wolności, bez uwzględnienia szeregu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego.

Reasumując, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku

w pkt 115 poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu, ewentualnie zmianę opisu czynu i wyeliminowanie z podstawy skazania art.64 § 1 kk oraz stosowne złagodzenie wymierzonej kary, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego K. S. (1) adw. A. R. (2) na podstawie art.425 § 1 i 3 kpk w zw. z art.427 § 1 kpk zaskarżyła wyrok na korzyść ww.

Zarzuciła sądowi I instancji ;

1. naruszenie przepisu art.424 § 2 kpk poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku okoliczności, które przemówiły w ocenie sądu za wymierzeniem oskarżonemu kary bezludnego pozbawienia wolności i nie wskazaniu żadnej okoliczności przemawiającej za niezastosowanie w stosunku do oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary i to mimo iż wniósł o to obrońca,
2. naruszenie art.60 § 3 kk poprzez jego niezastosowanie i to mimo, iż sytuacja procesowa oskarżonego, tj. podjęcie współpracy z organami ścigania w zakresie popełnionego przez siebie czynu, w pełni uzasadniała zastosowanie w stosunku do niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary,
3. rażąca niewspółmierność kary orzeczonej w stosunku do oskarżonego, tj. bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy i to mimo iż sytuacja procesowa ww. uzasadniała wymierzenie mu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Reasumując, wniosła o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez zastosowanie wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzenie ww. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

ewentualnie o :

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego I. K. (1) z urzędu adw. K. B. na podstawie art.444 kpk w zw. z art.425 § 2 kpk zaskarżył przedmiotowy wyrok co do pkt 121 w zakresie dot. kar pozbawienia wolności i grzywny.

Powołując się na treść art.427 § 1 i 2 kpk w zw. z art.438 pkt 1 kpk skarżący zarzucił sądowi I instancji obrazę przepisów prawa materialnego, a w szczególności art.18 § 1 kk, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), K. S. (1), K. O. (1), K. P. (1), podczas gdy na podstawie ustalonego przez sąd stanu faktycznego jednoznacznie wynika, iż czyn zarzucony oskarżonemu został popełniony w formie pomocnictwa, a więc Sąd powinien zastosować art.18 § 3 kk.

Reasumując, obrońca wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 121, poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej na podstawie art.55 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.18 § 3 kk oraz zastosowanie art.19 § 2 kk i wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,
2. zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu kosztów pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu odwoławczym,

ewentualnie o :

3. uchylenie pkt 121 wyroku i przekazanie sprawy w niniejszym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego K. P. (1) z urzędu adv. T. G. zaskarżył przedmiotowy wyrok w zakresie dot. ww., tj. co do pkt 125.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez :

1. nadzwyczajne złagodzenie kary wobec oskarżonego i wymierzenie mu kary 2 lat pozbawienia wolności,
2. warunkowe zawieszenie oskarżonemu – na podstawie art.69 § 1 i 2 kk w zw. z art.4 § 1 kk – wykonania kary pozbawienia wolności na okres 5 lat próby,
3. oddanie oskarżonego – na podstawie art.73 § 2 kk w zw. z art.4 § 1 kk – w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

ewentualnie :

4. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji,
5. nadto zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, wg norm przepisanych.

Skarżący zarzucił sądowi I instancji :

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art.424 § 2 kpk, mający istotny wpływ na treść wyroku w stosunku do oskarżonego, poprzez brak przytoczenia w uzasadnieniu wyroku okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary dla oskarżonego, w szczególności jakie okoliczności przemawiały za koniecznością wymierzenia mu kary bezwzględnej pozbawienia wolności i braku możliwości skorzystania z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, co z kolei uniemożliwia kontrole rozumowania sądu w tym zakresie, zwłaszcza

w kontekście różnicowania prawno – karnej odpowiedzialności niektórych pozostałych współoskarżonych, w stosunku do których sąd zastosował instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzył ją w granicach, które dały możliwość warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej w ten sposób kary pozbawienia wolności,

2. rażąco niewspółmierność kary 3 lat pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu, w sytuacji gdy w jego wypadku w sprawie zaistniał szczególnie przypadkowy uzasadniający zastosowanie wobec niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzenie jej poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a następnie warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej w ten sposób kary pozbawienia wolności, a to z powodu, że od czasu popełnienia czynu do dnia wyrokowania upłynęło ponad 11 lat (do dnia wniesienia apelacji jest to okres 12 lat), a oskarżony w tym czasie nie wszedł w konflikt

z prawem, prowadzi ustabilizowany tryb życia, ma stałe miejsce pracy

i zamieszkania, nie prowadzi przestępczej działalności, które to przesłanki składają się na pozytywną ocenę kryminologiczną sprawcy

i prowadzą do wniosku, iż oskarżony nie jest osobą o wysokim stopniu zdemoralizowania wykazującą lekceważący lub aspołeczny stosunek do podstawowych norm postępowania, wobec której istnieje potrzeba wymierzenia kary bezwzględnej pozbawienia wolności w warunkach zakładu karnego.

Obrońca oskarżonego S. S. (1) z urzędu adv. E. C. na podstawie art.425 § 1 i 3 kpk w zw. z art.427 § 1 kpk zaskarżyła przedmiotowy wyrok na korzyść ww. w zakresie :

1. w pkt 138 – przyjętej kwalifikacji prawnej czynów,

2. w pkt 137-139 – kary wymierzonej oskarżonemu.

Skarżąca zarzuciła sądowi I instancji :

1. na podstawie art.438 pkt 1 kpk obrażę przepisów prawa materialnego, a to art.65 kk, poprzez jego zastosowanie w odniesieniu do czynów opisanych w pkt 138 wyroku i uznanie, że S. S. (1) uczynił sobie w zakresie czynów tam opisanych źródło stałego dochodu z popełniania przestępstw, podczas gdy prawidłowa subsumcja stanu faktycznego do treści przepisu skutkowałaby uznaniem, że w zakresie czynów opisanych w pkt 138 wyroku oskarżony nie uczynił sobie w tym zakresie źródła stałego dochodu z popełniania przestępstwa,

2. na podstawie art.438 pkt 4 kpk rażąca niewspółmierność kary, zarówno w zakresie kar jednostkowych, jak i łącznych.

Reasumując, obrońca na podstawie art.437 § 1 kpk wniosła

o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez usunięcie art.65 kk z opisu kwalifikacji prawnej czynów opisanych w pkt 138 wyroku oraz

w konsekwencji wymierzenie oskarżonemu łagodniejszych kar jednostkowych oraz łagodniejszych kar łącznych.

Obrońca oskarżonego J. C. (1) z urzędu adw. R. H. – jako substytut adw. A. H. – zaskarżył przedmiotowy wyrok na korzyść ww. w części dot. pkt 148-150.

Skarżący zarzucił sądowi I instancji :

1. naruszenie przepisów postępowania tj. art.7 kpk poprzez dowolną ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego M. B. (1) i uznanie, że są one wiarygodne i wystarczające do przyjęcia, iż oskarżony J. C. (1) wiedział, że wożony przez niego do Czech M. B. (1) przewozi ze sobą narkotyki i to w ilości znacznej,

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na :

a) przyjęciu, że oskarżony wiedział o przewożeniu przez jego pasażera M. B. (1) narkotyków,

b) przyjęciu pomocnictwa do art.56 ust.3 i art.55 ust.3 mimo, że brak jest dowodów, aby swoją świadomością oskarżony obejmował ilość narkotyków, którą M. B. (1) wprowadzał do obrotu i dokonywał ich wewnątrzspółnotowej dostawy,

c) przyjęciu, że oskarżony uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu w ujęciu art.65 § 1 kk,

Reasumując, obrońca wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,

ewentualnie o :

2. zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części, przyjęcie,

że oskarżony nie uczynił sobie z popełniania przestępstw stałego źródła dochodu, przyjęcie, że nie odpowiada za pomocnictwo przy dostawie wewnątrzspółnotowej i wprowadzeniu do obrotu narkotyków znacznej ilości i odpowiednie do tego orzeczenie kary łagodniejszej,

3. jednocześnie złożył wniosek o przyznanie adw. A. H. zwrotu kosztów obrony za postępowanie odwoławcze.

Obrońca oskarżonego K. K. (1) z urzędu adw. M. G. na podstawie art.425 § 1 i 2 kpk w zw. z art.444 kpk zaskarżyła przedmiotowy wyrok w części, tj. co do pkt 152-153 oraz 162c w zakresie dot. oskarżonego.

Skarżąca zarzuciła temu wyrokowi :

1. na podstawie art.438 pkt 2 kpk obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art.424 § 1 kpk, poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, na jakich konkretnych dowodach oparł się sąd i instancji uznając wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) za wiarygodne jedynie w części,

2. na podstawie art.438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść rozstrzygnięcia polegający na błędnym przyjęciu, iż oskarżony K. K. (1) organizując spotkanie z dostawcą działał w zamiarze, aby pozostali oskarżeni M. B. (1), M. M. (1)

i T. N. (1) dokonali przestępstwa wprowadzenia do obrotu 1.000 gramów marihuany, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań samych oskarżonych nie wynika powyższa okoliczność,

3. na podstawie art.438 pkt 1 kpk obrazę przepisów prawa materialnego poprzez :

a) błędną wykładnię przepisu art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez przyjęcie, iż 50-100 gramów marihuany stanowi „znaczną ilość” w rozumieniu przytoczonego artykułu,

b) naruszenie art.111 § 1 kk poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie do oskarżonego, który zarzucany mu czyn miał popełnić na terenie Holandii, a sąd I instancji nie poczynił ustaleń czy przedmiotowy czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa w miejscu jego popełnienia,

4. na podstawie art.438 pkt 4 kpk rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 1 roku pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej na okres 3 lat próby oraz 50 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł; będącą następstwem naruszenia art.53 § 1 kk w zw. z art.115 § 2 kk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na wymierzeniu oskarżonemu kary przekraczającej stopień winy oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości przypisanego czynu, na skutek nieuwzględnienia wszystkich okoliczności wiążących się

z szczególnymi ustawowymi dyrektywami wymiaru kary,

w szczególności motywacji oskarżonego i okoliczności popełnienia zarzucanego przestępstwa oraz uwzględnienia okoliczności nieprzewidzianych w art.53 § 1 kk i art.115 § 2 kk.

Reasumując, wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu oraz

o przyznanie kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym wg norm przepisanych.

Jednocześnie zawarła wnioski ewentualne o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

lub

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Jednocześnie **obrońca oskarżonego R. P. (1) adw. M. P.** pismem z dnia 27.04.2017r. złożył odpowiedź na apelację prokuratora (vide: k.8419-8420). Wnosił w nim o utrzymanie

w mocy zaskarżonego wyroku, przy uznaniu apelacji oskarżyciela publicznego za oczywiście bezzasadną. Z kolei na rozprawie odwoławczej złożył dokumenty dot. aktualnego trybu życia oskarżonego (vide: k.8796-8799).

Analogiczne pismo nadesłała także **obrońca oskarżonego A. B. (1) adw. O. J.** Ona także wniosła o utrzymanie w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

w całości. W uzasadnieniu swojego pisma z dnia 24.05.2017r. podnosiła,

że mimo dotychczasowej karalności w stosunku do oskarżonego istnieje pozytywna prognoza na przyszłość uprawniająca do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności (vide: k.8519-8524).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacje prokuratora oraz obrońców oskarżonych: M. B.,

T. N., E. O., R. S., K. S. oraz

S. S. okazały się w części konieczne. W przeciwieństwie do pozostałych środków odwoławczych doprowadziły one do modyfikacji zaskarżonego wyroku.

Na wstępie należy zauważyć, iż sąd I instancji co do istoty sprawy w sposób prawidłowy rozważył okoliczności i dowody ujawnione

w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Uwaga ta nie dot. jedynie kwestii recydywy w zakresie dot.

A. M. i R. S. oraz daty czynu M. B.,

R. P., E. O. czy ilości narkotyku przypisanego temu ostatniemu. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone wystarczająco dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Okręgowy, aczkolwiek niezwykle lakoniczna, nie wykazuje – co do istoty – błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Uzasadnienie wyroku, mimo zastrzeżeń skarżących, odpowiada jednak w minimalnym zakresie wymogom art.424 § 1 i 2 kpk i pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Mimo pozornej obszerności – będącej przecież naturalną konsekwencją znacznej liczby zarzutów i obszerności samego wyroku (105 stron) – in meritem jest ono

w pewnych aspektach, omówionych szczegółowo poniżej, powierzchowne

i lakoniczne. Dokonując oceny zarzutów obrońców w tym zakresie Sąd Apelacyjny musiał mieć na względzie także dyrektywy zawarte w treści art.455a kpk w zw. z art.437 § 2 zd. ostatnie kpk. Do czynów przypisanych poszczególnym oskarżonym sąd I instancji zastosował właściwą kwalifikację prawną.

I.

Apelacja prokuratora

Apelacja ta okazała się w znacznym zakresie zasadna. Uwaga ta dot. zarzutów odnoszących się do rozstrzygnięć o karze w stosunku do M. B. (1), R. P. (2) i A. B. (1). Argumenty skarżącego w zakresie dot. M. K. (1) zasługiwały z kolei na uwzględnienie jedynie w części. Sąd odwoławczy nie podzielił natomiast wywodów skarżącego w zakresie dot. oskarżonego R. P. (1).

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny odniesie się do sytuacji oskarżonego **M. B. (1)**. Należy w pełni zgodzić się z oceną prokuratora co do zasadności decyzji sądu I instancji o zastosowaniu wobec ww. dobrodziejstwa, o którym mowa w art.60 § 3 kk (pkt 2, 3, 4 – kary pozbawienia wolności) i art.60 § 2 kk (pkt 5, 7 – kary grzywny). Oskarżony ten już w początkowym okresie śledztwa współpracował z organami ścigania i ujawnił informacje dot. osób uczestniczących w procederze objętym aktem oskarżenia. Wskazał przy tym istotne okoliczności dot. popełnienia przedmiotowych przestępstw i role w nim odgrywane przez poszczególnych oskarżonych, nie umniejszając przy tym swojej. Nie sposób nie zauważyć,

że bez tych wyjaśnień osądzenie czynów będących przedmiotem niniejszego postępowania byłoby nie tylko znacznie trudniejsze, ale w niektórych przypadkach wręcz niemożliwe. Wymierzając oskarżonemu karę łączną 2 lat

i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 9a zaskarżonego wyroku – obejmujący kary pozbawienia wolności wymierzone w pkt 2-4 i 6) sąd I instancji nie znalazł jednak podstaw do zastosowania wobec ww. warunkowego zawieszenia tejże kary mimo, że możliwość taką przewiduje przepis art.60 § 5 kk (obowiązujący w dacie orzekania, jako względniejszy niż ten obowiązujący tempore criminis). Stanowiska tego sąd odwoławczy nie podziela. Zgodnie z treścią cyt. przepisu w wypadkach określonych

w art.60 § 3 i 4 kk warunkowe zawieszenie wykonania kary jest możliwe

w odniesieniu do kary pozbawienia wolności do lat 5. Jediną przesłanką uzasadniającą warunkowe zawieszenie jest prognoza, że sprawca nie popełni ponownie przestępstwa. Okres próby wynosi do 10 lat. Odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy art.71-76 kk, natomiast przepisu art.69 § 1 kk nie stosuje się (odmiennie niż w stanie prawnym obowiązującym do dnia 30.06.2015r., kiedy też przestał funkcjonować art.69 § 3 kk). Sąd Apelacyjny podziela argumentację wyrażoną na s.9-11 uzasadnienia apelacji prokuratora, że warunek ten został spełniony w stosunku do oskarżonego M. B. (1) i wymierzonej mu kary łącznej, obejmującej m.in. kary jednostkowe nadzwyczajnie złagodzone w trybie art.60 § 3 kk. Świadczy

o tym niewątpliwie postawa oskarżonego w trakcie niniejszego postępowania przygotowawczego, potwierdzona następnie także na etapie procesu. Okoliczność ta nie została odpowiednio doceniona przez Sąd Okręgowy.

W tym miejscu warto przypomnieć wywód zawarty w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2.02.2016r. (vide: V KK 283/15), który wskazał

że podejmujący współpracę tzw. mały świadek koronny ma prawo oczekiwać, że kwestia łagodniejszej odpowiedzialności, gdy jej wymiar nie przekracza granicy określonej w art.60 § 5 kk zostanie skrupulatnie rozważona. Stąd można wnosić, że orzeczenie w takiej sytuacji kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania powinno być gruntownie uzasadnione. Niestety takiego przekonywującego, wyczerpującego uzasadnienia w tej kwestii Sąd Okręgowy nie przedstawił. Słusznie oskarżyciel publiczny podkreślił, że współpraca oskarżonego nie miała charakteru epizodycznego ale długotrwały i nie uległa zmianie mimo dolegliwości jakich ww. doznał z tego powodu, a o której wspominał także na rozprawie odwoławczej w dniu 30.10.2017r. Świadczy to przemianie jaka zaszła w oskarżonym. W tej sytuacji można więc sformułować wobec tego oskarżonego pozytywną prognozę na przyszłość, o której mowa w art.60 § 5 kk, co obligowało sąd odwoławczy do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zawieszenie wymierzonej kary łącznej. Oczywiście jest także,

że zastosowanie przedmiotowego dobrodziejstwa nakłada na sąd obowiązek odpowiedniego zabezpieczenia interesu wymiaru sprawiedliwości na wypadek, gdyby oskarżony nadużył jednak okazanego mu zaufania. Z tego też powodu Sąd Apelacyjny określił wobec ww. maksymalny 10 letni okres próby, który pozwoli na odpowiednią, dalszą i dogłębną weryfikację postawy oskarżonego w przyszłości. W tym czasie oskarżony będzie dodatkowo poddany dozorowi kuratora sądowego (vide: art.73 § 2 kk), którego zadaniem będzie sygnalizowanie ewentualnych uchybień w zachowaniu oskarżonego, a w ostateczności nawet złożenie wniosku o zarządzenie wykonania kary.

Sąd Apelacyjny podzielił także argumenty apelującego w zakresie braku podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonym **R. P. (2)** i **A. B. (1)**, orzeczonych odpowiednio w pkt 132-133 oraz 143-144.

W każdym z tych wypadków sąd I instancji zastosował przepis art.4 § 1 kk

w zw. z art.69 § 1 i 2 kk. Należy pamiętać, że Sąd meriti mógł warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, jeżeli byłoby to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zawieszając wykonanie kary, sąd był zobowiązany wziąć pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Nie sposób nie zgodzić się z autorem apelacji, że wobec okoliczności czynów przypisanych ww. oskarżonym nie można ich traktować jako sprawców przypadkowych. Świadczy o tym choćby ilość narkotyków, które posiadali (R. P., A. B.), czy też udzielali (A. B.).

Z popełniania przypisanych przestępstw A. B. (1) uczynił sobie nawet stałe źródło dochodu w rozumieniu art.65 § 1 kk. Wypada podkreślić,

że R. P. (2) i A. B. (1) byli niejednokrotnie karani sędownie za przestępstwa (odpowiednio : 2 i 3 razy – k.8635-8636 i k.8668-8669). Jest to więc sytuacja odmienna od tej w jakiej znajdował się np. R. P. (1). Nie sposób przy tym pominąć, że obaj ww. byli już po dwa razy skazywani za przestępstwa tzw. narkotykowe, trudno więc dowodzić racjonalnie, że przypisane im obecnie czyny stanowią jedynie incydenty w ich życiu. W tej sytuacji nie można podzielić stanowiska sądu I instancji co do możliwości sformułowania wobec ww. pozytywnej prognozy penitencjarnej na przyszłość. Ich postawa nie daje bowiem odpowiednich gwarancji, że nie popełnią kolejnego przestępstwa w przyszłości. Polemika z wywodem prokuratora zaprezentowana w odpowiedzi obrońcy A. B. z dnia 24.05.2017r. jest całkowicie chybiona. Sam fakt posiadania przez ww. pozytywnej opinii miejscu pracy sytuacji tej nie zmienia. W świetle dotychczasowych skazań stwierdzenie obrońcy, że A. B. „stanowi wzór do naśladowania dla pozostałych pracowników” (vide: k.8520)

uznać należy za wyjątkowo niefortunne. Słusznie prokurator zwrócił też uwagę na argumentację podnoszoną w orzecznictwie (vide: np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23.11.2000r., II AKa 217/00), że sąd, chcąc wymierzać karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zobowiązany jest brać pod uwagę dyrektywy sądowego wymiaru kary określone w art.53 kk. W ramach tych dyrektyw sąd musi wziąć pod uwagę potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. [...] Warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary nie należy traktować jako jedynie decyzji sądowej co do wykonania orzeczonej kary danego rodzaju i danej wysokości. Decyzja o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary jest integralną częścią orzeczenia o karze i należy tę instytucję traktować jako szczególną formę wymiaru kary, jako specyficzną karnoprawną reakcję na popełnione przestępstwo. Sąd Apelacyjny w Poznaniu w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę także pogląd ten podziela, podnosząc przy tym, że nie można pozwolić by w społeczeństwie wytworzyło się błędne przekonanie o niczym nie uzasadnionej pobłażliwości sądów wobec sprawców, których mimo popełnienia poważnych występków i powrocie do przestępstwa nie spotyka żadna odczuwalna kara. Konsekwencją takiego stanowiska była zmiana zaskarżonego wyroku co do obu ww. oskarżonych w kierunku sugerowanym przez apelującego.

Z kolei apelacja prokuratora w zakresie dot. oskarżonego **M. K. (1)** zasługiwała na uwzględnienie jedynie w części. Odnosnie tego ostatniego skarżący kwestionował bowiem nie tylko fakt, że nie została wobec niego orzeczona bezwzględna kara pozbawienia wolności ale nadto zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary. W pkt 90 zaskarżonego wyroku sąd I instancji uznał M. K. za winnego przestępstwa z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art.12 kk i wymierzył ww. – przy zastosowaniu art.60 § 2 i 6 pkt 3 kk – karę samoistnej grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, po 50 zł; każda. W miejsce tej kary skarżący domagał się wymierzenia kary 9 miesięcy pozbawienia wolności. O ile sam wniosek apelującego uznać należy za jak najbardziej słuszny, o tyle pozostaje on w części w sprzeczności z jego uzasadnieniem zawartym na s.8-9. Autor apelacji nie dostrzegł bowiem,

że przepis art.59 ust.1 cyt. ustawy przewiduje karę pozbawienia wolności w wymiarze od roku do lat 10, a więc minimalna granica zagrożenia ustawowego jest o 3 miesiące surowsza od wniosku prokuratora. Wymierzenie kary jakiej domagał się skarżący (jak wskazano powyżej słusznie) jest więc możliwe jedynie w dwóch przypadkach, tzn. po zmianie kwalifikacji na występki mniejszej wagi w rozumieniu art.59 ust.3 upn lub po nadzwyczajnym złagodzeniu kary, na co zdecydował się Sąd Okręgowy. Zważywszy choćby na ilość narkotyku przypisanego oskarżonemu w pkt 90 zaskarżonego wyroku (30 g marihuany) niewątpliwie brak jest jakichkolwiek podstaw do zastosowania kwalifikacji uprzywilejowanej. Argumentacji sądu meriti co do celowości zastosowania art.60 § 2 kk na s.119-120 uzasadnienia zaskarżonego wyroku skarżący nie zdołał natomiast zakwestionować. Jest ona – mimo lakoniczności – dostatecznie przekonująca co do faktu, że nawet najniższa kara przewidziana w art.59 ust.1 upn byłaby w tym wypadku niewspółmiernie surowa. Przyjmuje się,

że niewspółmiernie surowa to kara zdecydowanie za surowa, nieadekwatna do czynu lub winy, kara, która jawi się jako niesprawiedliwa. Na ocenę, czy kara grożąca jest nadmiernie surowa, wpływa jej rodzaj, czas trwania, a także kumulacja dolegliwości wynikających z ewentualnego zastosowania najniższej grożącej kary i środka karnego przewidzianego do orzekania

w danym przypadku. Uwaga co do prawidłowości oceny nie dotyczy natomiast decyzji Sądu Okręgowego dot. rodzaju kary jaką należało oskarżonemu za ten czyn wymierzyć. Stanowisko to nie zastało przy tym uzasadnione. W myśl uregulowań zawartych w art.60 § 6 pkt 3 kk jeżeli czyn stanowi występki, przy czym dolną granicą ustawowego zagrożenia jest kara pozbawienia wolności nie niższa od roku, sąd wymierza alternatywnie grzywnę, karę ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności (w wymiarze od 1 miesiąca do dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianej za dany typ występku niższej przynajmniej o 1 miesiąc). Wybór rodzaju kary

i określenie jej konkretnego wymiaru przy korzystaniu z instytucji nadzwyczajnego wymiaru kary zależy od swobodnego uznania sądu orzekającego, jednakże mając na uwadze przesłanki zawarte w art.53 § 1 i 2 kk uznać należy, że kara wnioskowana dla oskarżonego w apelacji prokuratora jest ze wszech miar uzasadniona. Mając na uwadze wielokrotną karalność M. K. (1) (vide: k.8647-8649) nie sposób nie uznać go za sprawcę wysoce niepoprawnego i zdemoralizowanego, mającego za nic obowiązujący porządek prawny. W takiej sytuacji mając możliwość wyboru rodzaju kary należało skorzystać z kary rodzajowo najsurowszej, tj. pozbawienia wolności. Nie sposób przy tym

zbudować – w oparciu o przepis art.4 § 1 kk w zw. z art.69 § 1 kk – pozytywnej prognozy na przyszłość, która uprawniałaby Sąd do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Decyzja taka wobec osoby, która była skazywana w przeszłości aż 7 wyrokami za przestępstwa byłaby całkowicie niezrozumiała. Z tego też powodu Sąd Apelacyjny uznał, że jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności jest w stanie wdrożyć ww. do przestrzegania porządku prawnego.

Zważywszy na wskazane powyżej zmiany zaskarżonego wyroku

i orzeczenie wobec R. P. i A. B. kar bezwzględnych konieczne stało uchylene orzeczeń związanych z warunkowym zawieszeniem wykonania kary oraz dozorem kuratora. Jednocześnie zmianie uległ sposób zaliczenia okresów rzeczywistego pozbawienia wolności ww. oskarżonych oraz M. K. (1), w ten sposób, że obecnie zostały one zaliczone na poczet kar pozbawienia wolności a nie grzywny.

Sąd Apelacyjny nie podzielił natomiast stanowiska oskarżyciela publicznego co do oskarżonego **R. P. (1)**. Wywody sądu I instancji co do zastosowania wobec ww. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary są bowiem słuszne. Należy zwrócić uwagę, że od 2009r. oskarżony ten nie wszedł w kolizję z prawem. Także wcześniej nie był karany sądownie za przestępstwo. W trakcie niniejszego postępowania nie zakwestionowano też twierdzenia obrońcy – wyrażonego m.in. w piśmie

z dnia 27.04.2017r. – o aktualnej stabilnej i prawidłowej postawie oskarżonego. Skarżący także nie wykazał by oskarżony był osobą w takim stopniu demoralizacji, że jedynie kara izolacyjna zmusi go do przestrzegania porządku prawnego. Nie negując potrzeb związanych ze społecznym oddziaływaniem kary należy mieć na uwadze także dyrektywy prewencji szczególnej. Ilość narkotyków przypisanych oskarżonemu w pkt 45 zaskarżonego wyroku nie jest z pewnością znikoma. Wyznacznikiem tego jest zresztą przeciw kwalifikacja prawna z art.56 ust.3 upn, przewidująca surowszy wymiar kary niż wersja podstawowa z art.56 ust.1 upn. Niekaralność oskarżonego świadczy jednak, że był to jedynie incydent w jego życiu. Przypisane mu przestępstwo nie wyklucza jeszcze możliwości zastosowania art.69 § 1 i 2 kk (przy użyciu art.4 § 1 kk), jeżeli sąd meriti uwzględnił – tak jak w niniejszej sprawie – postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. W sytuacji gdy było to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżeniu powrotowi do przestępstwa, faktycznie możliwe było sformułowanie pozytywnej prognozy wobec R. P. (1) na przyszłość

i warunkowe zawieszenie wymierzonej mu kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie sąd I instancji wyznaczył maksymalny okres próby i oddał oskarżonego pod dozór kuratora (pkt 46-47 zaskarżonego wyroku), tak więc w sytuacji, w której oskarżony nadużyłby okazanego mu zaufania, a w szczególności naruszył prawo, winien liczyć się ze szybką i zdecydowaną reakcją wymiaru sprawiedliwości, sprowadzająca się do zarządzenia wykonania kary.

II.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. B. (1)

Apelacja ta okazała się uzasadniona jedynie w ograniczonym zakresie.

W pierwszej kolejności wypada odnieść się do zarzutu rażącej niewspółmierności kar jednostkowych i łącznej, które zdaniem obrońcy należy traktować jako kary nadmiernie surowe. Należy w tym miejscu przypomnieć, że sąd I instancji wymierzył oskarżonemu następujące kary jednostkowe :

1. za ciąg 3 przestępstw z art.56 ust.3 upn w zw. z art.65 § 1 kk w zw. z art.12 kk – 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 50 zł; każda,
2. za ciąg 15 przestępstw z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 upn w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk w zw. z art.65 § 1 kk – 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny po 50 zł; każda,
3. za ciąg 7 przestępstw z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 upn w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk w zw. z art.65 § 1 kk – 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny po 50 zł; każda,

4. za ciąg 2 przestępstw z art.59 ust.1 upn w zw. z art.12 kk w zw.
z art.65 § 1 kk – karę 50 stawek dziennych grzywny po 50 zł; każda,

5. za ciąg 9 przestępstw z art.56 ust.3 upn w zw. z art.12 kk w zw.
z art.65 § 1 kk – 1 roku pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 50 zł; każda;

6. za przestępstwo z art.62 ust.2 upn – 50 stawek dziennych grzywny na kwotę 50 zł;

Kary te połączono i wymierzono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 400 stawek dziennych grzywny po 50 zł; każda. Jednocześnie orzeczono środek karny, o którym mowa w art.45 § 1 kk, w łącznej kwocie 122.134,40 zł;. Ponadto w pkt 11 i 12 wyroku orzeczono środki karne przypadku opisane w art.70 ust1 i 2 upn. W tym miejscu wypada jedynie dodać, że kary wymierzone oskarżonemu powyżej w pkt 1-3 oraz 4 i 6 orzeczone zostały przy zastosowaniu dobrodziejstwa, o którym mowa

w art.60 § 3 kk i art.60 § 2 kk. Skarżąca w swojej apelacji okoliczność tę wprawdzie dostrzegła, jednakże podnosiła, że nadzwyczajne złagodzenie ww. kar nastąpiło w niedostateczny sposób. Apelująca nie wskazała jednak konkretnych uchybień jakich sąd I instancji miałby dopuścić się określając rozstrzygnięcie o karach jednostkowych i łącznej. Uwaga ta odnosi się także do wymierzonych środków karnych, z wyjątkiem przypadku samochodu F. (...), o czym poniżej. W tej sytuacji należy zaznaczyć, że sąd I instancji miał możliwość wymierzenia – przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia – następujących kar :

1. za ciąg opisany powyżej w pkt 1 – grzywny, ograniczenia wolności oraz od miesiąca do 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności,

2. za ciągi opisane powyżej w pkt 2 i 3 – od 1 roku do 2 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności,

3. za ciąg i przestępstwo opisane powyżej w pkt 4 i 6 – grzywny, ograniczenia wolności oraz od miesiąca do 11 miesięcy pozbawienia wolności.

Porównanie tego zestawienia z karami wymierzonymi przez Sąd Okręgowy jednoznacznie dowodzi bezzasadności zarzutu obrońcy. Należy przy tym podkreślić, że sąd I instancji wymierzając kary jednostkowe miał na uwadze zarówno okoliczności łagodzące (s.117 uzasadnienia), jak i obciążające

(s.110-111 uzasadnienia) oskarżonego. Skarżąca nie wykazała przekonująco by jakkolwiek okoliczność łagodząca została przez sąd meriti pominięta lub niedoceniona. Okoliczności wspomniane w apelacji zostały uwzględnione aż nadto na korzyść M. B. (1). Brak jest więc podstaw by doszło do naruszenia zasad wymiaru kary określonych przede wszystkim w art.53 § 1 i 2 kk. Tym samym zarzut rażącej surowości kar jednostkowych uznać należy za chybiony. Uwaga ta odnosi się nie tylko do kar pozbawienia wolności ale i do wymierzonych grzywn czy środków karnych. Jak wynika z petitum apelacji zostały one formalnie objęte apelacją, jednakże brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia tych zarzutów. Tym samym sąd odwoławczy nie ma możliwości odnieść się do argumentów, które nie zostały sformułowane.

Krytyczna ocena rozciąga się także na zarzut opisany w apelacji pod poz. 3, a dot. rzekomego naruszenia prawa materialnego, w postaci art.70 ust.1 upn. Z kolei w uzasadnieniu apelacji skarżąca dowodziła,

że orzeczenie w tym zakresie (pkt 11 tiret 2) jest jednocześnie rażąco surowe. Zarzuty te nie są jednak zasadne. W myśl cyt. przepisu w razie skazania za przestępstwa określone w art.53-61, 63 i 64 upn można bowiem orzec wypadek przedmiotu przestępstwa oraz przedmiotów i narzędzi, które służyły lub były przeznaczone do jego popełnienia, nawet jeżeli nie były własnością sprawcy. Skarżąca nawet w apelacji nie kwestionowała,

że przedmiotowy samochód m-ki F. (...) służył do popełnienia przestępstw z art.56 ust.3 i art.56 ust. 3 i art.55 ust.3 upn opisanych m.in. w pkt 2a czy pkt 3d wyroku. Zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Sąd Apelacyjny wielokrotnie podkreślał za Sądem Najwyższym, iż nie ma obrazy prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych

ustaleń przyjętych za jego podstawę (vide: OSNKW 1974, poz.233; J.Grajewski, E.Skrętowicz „Kodeks postępowania karnego z komentarzem” Gdańsk 1996 str.285). Przez pojęcie „ przedmioty i narzędzia, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa” rozumie się nie tylko przedmioty wytworzone celowo do popełnienia danego rodzaju przestępstw, ale też przedmioty służące celom nieprzestępczym, które zostały wykorzystane do popełnienia przestępstwa. W razie skazania za przestępstwo, o których mowa powyżej, dopuszczalne jest więc orzeczenie przypadku pojazdów mechanicznych, jeżeli służyły one lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa (vide: analogicznie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6.11.2002r., II AKa 374/02). Sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie gdzie przedmiotowy samochód był wykorzystywany przez oskarżonego do transportu narkotyków w jego kole zapasowym. Sąd Okręgowy był więc jak najbardziej uprawniony do orzeczenia jego przypadku. To że orzeczenie o którym mowa w art.70 ust.1 upn ma charakter fakultatywny („można”) nie daje więc jakiegokolwiek powodu do wnioskowania zawartego w uzasadnieniu apelacji, że: „ zastosowanie przepisu art.70 ust.1 upn stanowi naruszenie prawa materialnego przez jego zastosowanie”. Z kolei skarżąca nie wykazała nawet w minimalnym zakresie by zaskarżone orzeczenie była rażąco niewspółmierne, np. poprzez jego nieadekwatność do przypisanych oskarżonemu czynów i stanowiło dolegliwość ponad rzeczywistą miarę. Argumentów tego typu próżno szukać w apelacji.

Nie można też zgodzić się z poglądem obrońcy, że wymierzona oskarżonemu kara łączna nosi cechy nadmiernie restrykcyjnej. Obrońca

w uzasadnieniu swojego środka odwoławczego stwierdza jedynie, że:

„nie powinna była przekroczyć dwóch lat pozbawienia wolności” (do kary łącznej grzywny skarżąca nawet się nie odnosi). Nie przedstawia jednak żadnego wyводу, w którym wykazałaby jakich błędów w tym zakresie sąd I instancji się dopuścił. Zważywszy na granice w jakim mógł on wymierzyć karę łączną pozbawienia wolności (od 1 roku i 10 miesięcy do 4 lat i 10 miesięcy) orzeczoną w pkt 8a karę (2 lat i 6 miesięcy) trudno uznać za szczególnie surową. W ocenie sądu odwoławczego Sąd Okręgowy trafnie zastosował zasadę asperacji. Argumentację wyrażoną na s.125-128 uznać należy za słuszną. Autora apelacji nie próbowała nawet się do niej odnosić, trudno więc uznać by podolała obowiązkowi jej zakwestionowania.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Apelacyjny nie znalazł powodów, dla których musiałby zmienić zaskarżone orzeczenie

w zakresie, o którym mowa była powyżej. Zasadny okazał się natomiast zarzut apelacji odnoszący się do błędnego niezastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności, w oparciu o przepis art.60 § 5 kk. Zagadnienie to zostało jednak wyczerpująco omówione przy ocenie apelacji prokuratora, stąd też brak jest powodów do powielania tejże argumentacji. W tym miejscu należy jedynie stwierdzić, że podzielając zgodne stanowisko oskarżyciela publicznego i obrońcy w tej kwestii sąd odwoławczy warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres 10 lat próby.

III.

Apelacja obrońcy oskarżonego A. G. (1)

Apelacja ta nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu obrazy art.60 § 3 kk zawartego w pkt 1 tego środka odwoławczego. Rzecz jasna nadal aktualne są te rozważania natury teoretycznej, które odnoszą się do kwestii obrazy przepisów prawa materialnego na gruncie art.438 pkt 1 kpk. Wypada też przypomnieć, że zgodnie z treścią art.60 § 3 kk Sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami

w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących

w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Sąd Apelacyjny w Poznaniu w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni podziela stanowisko wyrażane w orzecznictwie (vide: np. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6.07.2017r., II AKa 146/17),

że instytucja sformułowana w art.60 § 3 kk ze swej istotny ma charakter nadzwyczajny, a zatem wymaga spełnienia w sposób dogłębny i pewny tych przesłanek, które obligują sąd do jej zastosowania. Tylko jednoznaczne zerwanie lojalności między sprawcami określonego przestępstwa i złożenie wyczerpujących, szczerych i pełnych oraz konsekwentnych wyjaśnień zawierających istotne okoliczności przestępstwa bez ukrywania bądź pomniejszania roli własnej, ale także znaczenia któregokolwiek ze sprawców, wypełnia wymogi art.60 § 3 kk i może być premiowane zastosowaniem nadzwyczajnej instytucji nakazującej złagodzenie wymierzanej kary.

W realiach niniejszej sprawy sąd I instancji podkreślał, że postawa procesowa oskarżonego nie dawała podstaw do zastosowania tego dobrodziejstwa. Na s.117-118 uzasadnienia wskazywał, że nie można uznać by oskarżony szczerze ujawniał wobec organów ścigania informacje dot. osób uczestniczących w popełnieniu przestępstw oraz istotne okoliczności ich popełnienia, poprzestając na dozwolaniu takich informacji : „...nie chcę wyjaśniać. Być może w przyszłości zdecyduję się na złożenie wyjaśnień dotyczących zdarzeń i osób, a o których nie do końca wyjaśniałem...” (vide: k.4922v oraz np. k.2613, 2924, 2931). Analiza jego wyjaśnień dowodzi także, że niejednokrotnie zasłaniał się niepamięcią (vide: np. k.707v-708, 898, 2932, 4822v) lub kluczył by pomniejszyć swoją odpowiedzialność. Złapany na sprzecznościach próbował dostosować się do aktualnej sytuacji procesowej i twierdził np., że: „...ja na początku nie mówiłem o tym bo nie czułem się winny do końca tego przemytu [...] nie chciałem zatem na początku o nim mówić aby nie obciążać się czymś co tak faktycznie było tylko interesem R.. Potem to jednak przemyślałem, doszedłem do wniosku, że muszę być maksymalnie szczery. Z tego też względu kiedy byłem przesłuchiwany następnym razem nie ukrywałem już tego wyjazdu...” (vide: k.2931). Tego rodzaju negatywna dla oskarżonego decyzja procesowa sądu I instancji jest to rzecz jasna konsekwencją oceny tego źródła dowodowego zawartej na s.57-58 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Jak już na wstępie stwierdzono dokument ten jest z pewnością lakoniczny, zwłaszcza jeżeli chodzi o kwestię oceny materiału dowodowego. W tym zakresie obrońca ma sporo racji, jednakże nie można się z nim zgodzić, że nie pozwala na ustalenie motywów którymi kierował się sąd meriti. Stanowisko Sądu Okręgowego w tym zakresie sąd odwoławczy w pełni podziela i akceptuje. Orzecznictwo przytoczone przez obrońcę, jest jak najbardziej słuszne, jednakże nie dot. bezpośrednio realiów niniejszego postępowania, nie ma więc większego znaczenia dla jego sytuacji procesowej. Apelujący nie wskazał konkretnie jakich błędów sąd I instancji w ocenie prawnej zachowania oskarżonego

(przez pryzmat art.60 § 3 kk) miały się dopuścić. Z kolei stwierdzenie zawarte na s.5 apelacji, jakoby wyjaśnienia oskarżonego A. G. (1) zostały uznane przez Sąd Okręgowy za „w pełni wiarygodne” jest nadużyciem w świetle stanowiska tego sądu wyrażonego na s.58 i np. s.36, 38 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Taki przymiot nadano im bowiem tylko w określonej części.

Sąd Apelacyjny nie podzielił też kolejnego zarzutu obrońcy zawartego w pkt 2 apelacji. Zarzut rzekomej rażącej niewspółmierności kar jednostkowych, jak i kary łącznej sprowadził się do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego w Poznaniu. Zarzut ten jest jednak tylko wówczas słuszny, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć,

że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej

w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut w kategorii ocen, można podnieść jedynie wówczas, gdy kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Nie każda bowiem różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować.

O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art.438 pkt 4 kpk nie można bowiem mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami

i wskaźnikami jej wymiaru. Nie można zasadnie dowodzić rażącej niewspółmierności kary także wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego będące wyrazem zasady sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 10.04.1996r.

II AKa 85/96; wyroki Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 18.01.1996r.

II AKr 463/95 i z dnia 22.06.1995r. II AKr 178/95 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.11.1973r. III KR 254/73). W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w sposób odpowiednio wnikliwy rozważył nieliczne istniejące okoliczności łagodzące (s.117-118 uzasadnienia), jak i szereg przesłanek wpływających na zaostrzenie represji karnej wobec tego oskarżonego (s.111 uzasadnienia). Do argumentacji tam zawartej obrońca nie ustosunkował się, co czyni taki zarzut gołosłownym. Zważywszy na zakres przestępczej działalności przypisanej oskarżonemu, liczbę czynów objętych przedmiotowym orzeczeniem, działanie w warunkach art.65 § 1 kk, a także finalnie nawet treść karty karnej oskarżonego, obejmującej już 3 skazania za przestępstwa tzw. narkotykowe w latach 2010, 2016 i 2017 (vide: k.8658-8660) nie sposób zgodzić się z autorem tego środka odwoławczego,

że: „zachowania opisane w akcie oskarżenia miały charakter incydentalny”. W tej sytuacji werbalne deklaracje o przemyśleniu dotychczasowego postępowania, zmianie nastawienia do porządku prawnego, czy nawet wyrazy skruchy i ubolewania trudno uznać za dostateczną przeciwwagę do przesłanek uwzględnionych przez sąd I instancji przy zaostrzeniu represji karnej. Z kolei postawa procesowa oskarżonego została w odpowiedni

i adekwatny sposób uwzględniona przy konstruowaniu orzeczenia o karze

(vide: s.117-118), tak więc powoływanie się skarżącego na fakt przyznania się A. G. (1), czy też wyrażony przez niego żal nic nowego do sprawy nie wnosi. Analogicznie nie sposób zgodzić się ze znaczeniem okoliczności dot. sytuacji majątkowej i rodzinnej oskarżonego, jakie próbuje nadać im obrońca. Sam przy tym dostrzega, że okoliczności te nie należą do przesłanek, o których mowa w art.53 § 2 kk. Sąd Apelacyjny okoliczności tych nie bagatelizuje, jednakże stwierdza obiektywnie, że przytoczona argumentacja nie odnosi się bezpośrednio na kwestię wymiaru kary ale może być podstawą uzasadnienia wniosku o odroczenie lub przerwę w karze, oczywiście po uprawomocnieniu się wyroku. Skarżący zdaje się nie dostrzegać, że kara pozbawienia wolności z natury rzeczy wywołuje konsekwencje nie tylko wobec samych sprawców przestępstw ale i ich najbliższych, powodując nie rzadko pogorszenie sytuacji materialnej, jak

i osłabienie więzi rodzinnych. Z problemami tymi winien liczyć się oskarżony decydując się na popełnianie przestępstw. Nonszalancja w tym zakresie

i ambiwalencja wobec losu bliskich w przyszłości nie może jednak powodować dodatkowego premiowania w postaci obniżenia kar jednostkowych, jak i kar łącznych. Te pierwsze wymierzono odpowiednio

w wymiarze:

- pkt 14 wyroku – 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 50 zł;
- pkt 15 wyroku – 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny po 50 zł;
- w pkt 16 wyroku – 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 50 zł;
- w pkt 17 wyroku – 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny po 50 zł;
- w pkt 18 wyroku – 1 roku pozbawienia wolności,
- w pkt 19 wyroku – 3 lat pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny po 50 zł;
- w pkt 20 wyroku – 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 50 zł;

Kary te sprowadzono następnie do kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności oraz 450 stawek dziennych grzywny po 50 zł;. Jak wynika z powyższego sprawozdania kary jednostkowe wymierzano w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a w pkt 19 nawet w minimalnym zakresie. Nie sposób ich uznać więc za kary rażąco surowe. Uwaga ta odnosi się także wysokości kar grzywny, w tym również wysokości stawki dziennej ustalonej przez Sąd Okręgowy. Zarzut tego typu można bowiem było wywnioskować

z pkt 3 apelacji, w którym obrońca domagał się obniżenia ich do kwoty 10 zł; każda. Stanowiska tego skarżący nie próbował jednak nawet uzasadnić

w dalszej części swojego środka odwoławczego, co dyskwalifikuje taki ułomny zarzut, tym bardziej, że mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego, jego dochody, warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe ustalone przez sąd I instancji (vide: s.45-46 uzasadnienia) nie sposób uznać, że wysokość stawki dziennej została ustalona w rażąco wygórowanej kwocie. Brak jest więc podstaw do modyfikacji orzeczenia

w zakresie kar jednostkowych. Stwierdzenie to odnosi się również do kary łącznej, która co wynika z powyższych rozważań została ustalona

z uwzględnieniem zasady asperacji. Stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s.125-127 jest ze wszech miar słuszne, nie można więc zgodzić się z apelującym, że kara ta może być uznana za wyjątkowo surową. Obrońca nie podniósł żadnych przekonujących argumentów, które podważałoby logikę sądu I instancji w tym zakresie. Oczekiwanie w tej sytuacji warunkowego zawieszenia wykonania kary nie było więc możliwe nawet w teorii, zważywszy na wysokość orzeczonej kary łącznej i brak podstaw nadzwyczajnych, o których mowa w art.60 § 3 i 5 kk.

IV.

Apelacja obrońcy oskarżonego T. N. (1)

Ten środek odwoławczy zasługiwał na uwzględnienie jedynie w części.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do najdalej idącego zarzutu sformułowanego przez obrońcę w pkt 3 apelacji (s.3, 7-8). Zdaniem skarżącego sąd I instancji skazał T. N. (1) za czyn, który został już osądzony wyrokiem Sądu Ławniczego w G. z dnia 7.08.2006r.

w sprawie o sygn.akt 7 Ls 102 Js 426/06. Z tego też powodu obrońcy miało dojść do naruszenia powagi rzeczy osądzonej. Autor apelacji pozostaje jednak w błędzie. Fakt skazania oskarżonego ww. orzeczeniem był rzecz jasna doskonale Sądowi Okręgowemu w Poznaniu znany. Świadczą o tym zapisy

w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s.3, 5-6 i 84 oraz treść dokumentów na k.2294-2301. Wbrew twierdzeniom obrońcy czyn osądzony w ww. wyroku z 7.08.2006r. nie został przypisany po raz kolejny T. N. (1) w pkt 38, ani żadnym innym miejscu zaskarżonego wyroku. W pkt 38 przypisano mu bowiem sprawstwo przestępstwa z art.56 ust.3 upn popełnionego wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i K. O. (1) w okresie od 30.04.2006r. do 31.05.2006r. w V.

w Holandii i S. w Austrii. Z kolei czyn osądzony w wyroku z dnia 7.08.2006r. dot. zdarzenia z dnia 14-15.05.2006r. mającego postać usiłowania z art.13 § 1 kk w zw. z art.56 ust.3 upn. Mimo że dot. on M. B. (1), K. O. (1), T. N. (1) i H. O. to w pkt 2b zaskarżonego wyroku został on przypisany wyłącznie oskarżonemu M. B. (1). Pozostali ww. zostali bowiem już za niego skazani wyrokiem Sądu w Geldern (vide: k.2294). Przywołane powyżej fragmenty uzasadnienia zaskarżonego wyroku także dot. pkt 2b wyroku i oskarżonego M. B., a jedynie z konieczności odnoszą się także do roli pozostałych ww. osób, które w zdarzeniach tych uczestniczyły. Nie znaczy to jeszcze, że zostali oni ponownie za to skazani. Treść zaskarżonego wyrok temu bowiem przeczy. Odpowiednikiem czynu przypisanego oskarżonemu T. N. (1)

w pkt 38 jest za to pkt 2a i 95a odnoszący się odpowiednio do M. B. (1) i K. O. (1). Różnią się one od czynu opisanego w pkt 2b nie tylko kwalifikacją prawną, czasem popełnienia, konfiguracją osobową ale

i ilością marihuany objętej zarzutem. Nie ma więc cienia wątpliwości, że są to dwa różne zdarzenia historyczne. Być może błąd obrońcy jest wynikiem niezbyt fortunnego i wprowadzającego zamęt sformułowania zawartego na s.84 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W szczególności użycie w 12 akapicie liczby mnogiej („oskarżonym”) mogło wywołać błędne wrażenie

o ponownym skazaniu, któremu mógł ulec autor apelacji. Tego rodzaju niejasnych sformułowań sąd meriti winien się rzecz jasna wystrzeżać, tak by dokument ten był jasny i pozbawiony wieloznaczności dla każdego kto się z nim zapoznaje.

Nie można podzielić też stanowiska skarżącego co do rzekomego naruszenia przez sąd I instancji dyrektyw zawartych w art.410 kpk. Zarzut zawarty w pkt 1a apelacji dowodzi jedynie błędnego rozumienia tej regulacji przez autora

ww. środka odwoławczego. W orzecznictwie za utrwalone uznać należy stanowisko, zgodnie z którym naruszenie art.410 kpk następuje poprzez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej bądź też przez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego. Natomiast nie stanowi naruszenia przepisu art.410 kpk dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19.07.2007r., II Aka 84/17). W realiach niniejszej sprawy wyjaśnienia M. B. (1) były z pewnością kluczowym dowodem, jak zaznaczył sąd I instancji na s.53 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Nie znaczy to jednak, że był to jedyny dowód wykorzystany przy rekonstrukcji stanu faktycznego,

a w konsekwencji pominięto pozostałe. Świadczą o tym zapisy na s.57-64 tegoż dokumentu. Fakt, że wyjaśnienia oskarżonego T. N. (1) sąd ten uznał za wiarygodne jedynie w części (s.58 uzasadnienia) nie świadczy jeszcze o tym że doszło do naruszenia przepisu art.410 kpk. Znamienne,

że obrońca nie zarzucił z kolei obrazy zasad zawartych w art.7 kpk, odnoszących się do reguł oceny dowodów. Sąd Apelacyjny niejednokrotnie zwracał uwagę na lakoniczność określonych elementów przedmiotowego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jednakże przepis art.410 kpk w żadnym elemencie do kwestii tej się nie odnosi. Niezależnie więc od tego jak obszerna jest ocena dowodów poczyniona przez sąd meriti nie można na tej podstawie dowodzić naruszenia ww. przepisu. Niezasadne jest też twierdzenie, że sąd I instancji orzekał wyłącznie w oparciu o część materiału dowodowego. Podstawę wyroku stanowił niewątpliwie całokształt materiału dowodowego, jednakże tylko jego części można byłoby przypisać przymiot wiarygodności.

Z tego też powodu Sąd Okręgowy dał co do zasady w pełni wiarę głównie wyjaśnieniom M. B. (1). Zarzut obrazy art.9 § 2 kpk w zw. z art.167 kpk zawarty w pkt 1b apelacji jest całkowicie niezrozumiały. Obrońca stawia w nim sądowi I instancji zarzut zaniechania inicjatywy dowodowej w zakresie poszukiwania i pozyskania kolejnych dowodów – poza wyjaśnieniami

M. B. – które miałyby obciążać T. N. (1). Skarżący zapomina,

że zgodnie z treścią art.86 § 1 kpk obrońca może przedsięwziąć czynności procesowe jedynie na korzyść oskarżonego. Pretensje, że sąd nie poszukiwał

i nie znalazł innych źródeł dowodowych, które obciążałyby jego mandanta trudno uznać za działanie „na korzyść oskarżonego”. Na marginesie Sąd Apelacyjny przypomina jeszcze, że polski proces karny nie zawiera jakiegokolwiek hierarchii dowodów, ani tym bardziej nie wymaga do skazania określonej liczby źródeł dowodowych. Oznacza to, że podstawą skazania mogą być nawet wyjaśnienia jednego oskarżonego, czy też zeznania jednego świadka. Oczywiście jest, że istotne znaczenie ma jakość, w tym wiarygodność takiego dowodu w realiach danej sprawy. Sąd Okręgowy miał tego świadomość, z tego też powodu akurat ocena wyjaśnień M. B. (1) jest – jak na niniejszą sprawę – wyjątkowo dogłębna, obszerna

i wyczerpująca. Sąd ten miał na uwadze fakt sytuacji procesowej ww.

i zagrożenia związane z wykorzystaniem tego rodzaju dowodu z pomówienia. W tym zakresie wywodowi na s.53-57 nie można postawić zasadnie zarzutu powierzchowności czy też braku logiki. Odnośnie kolejnego zarzutu odnoszącego się do naruszenia art.424 § 1 pkt 1 kpk (w apelacji błędnie art.424 § 1 ust.1 kpk) to Sąd Apelacyjny podziela w pełni pogląd wyrażony

w doktrynie, że przepis art.455a kpk stanowi swoiste superfluum

w stosunku do art.437 § 2 zd. 2 kpk. W tym ostatnim przepisie wskazano bowiem podstawy uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Należy więc uznać, że w art.455a kpk doprecyzowano jedynie, że podstawą orzeczenia kasatoryjnego nie może być naruszenie art.424 kpk. Przedmiotem kontroli odwoławczej jest bowiem wyrok, a nie samo uzasadnienie. Dlatego też nawet nieprawidłowo sporządzone uzasadnienie nie oznacza nieprawidłowości wyroku i nie może prowadzić automatycznie do jego uchylenia. Niewątpliwie jednak wadliwie sporządzone uzasadnienie utrudnia sądowi odwoławczemu przeprowadzenie kontroli odwoławczej. Jednak sąd ten orzeka nie na podstawie sporządzonego uzasadnienia, ale na podstawie materiału dowodowego zebranego przez sąd pierwszej instancji. Także z punktu widzenia skarżącego uzasadnienie wyroku odgrywa istotną rolę, gdyż pozwala poznać powody wydanego rozstrzygnięcia. Tym samym ułatwia korzystanie z prawa do zaskarżenia wyroku w ramach zasady kontroli instancyjnej. Konsekwencją wprowadzenia art.455a kpk jest zatem bezprzedmiotowość stawiania w apelacji zarzutu naruszenia art.424 kpk pod kątem uchylenia wyroku, gdyż z tego tylko powodu sąd odwoławczy nie może wydać takiego orzeczenia (vide: Świecki D. (red.), Augustyniak B., Eichstaedt K., Kurowski M. w „Kodeks

postępowania karnego. Komentarz” Tom II, WKP 2017). W tej sytuacji zarzut ten był bezprzedmiotowy. Wbrew też twierdzeniom skarżącego przepis art.424 § 1 pkt 1 kpk nie nakłada na sąd obowiązku „omówienia poszczególnych dowodów”. Zgodnie z jego treścią uzasadnienie powinno bowiem zawierać zwięzłe:

1) wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;

2) wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku.

W uzasadnieniu wyroku należy ponadto przytoczyć okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary, a zwłaszcza przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, środków zabezpieczających oraz przy innych rozstrzygnięciach zawartych w wyroku. Celem uzasadnienia nie jest więc streszczenia akt sprawy, albowiem z zawartym w nich materiałem dowodowym strona ma możliwość samodzielnie się zapoznać, ale przedstawienie toku rozumowania sądu. Nie jest więc obowiązkiem sądu wyręczanie stron postępowania od czytania akt, nawet tych obszernych jak w niniejszej sprawie. Ustawodawca określił nawet, że taki sprawozdawczy dokument ma zresztą przybrać formę uzasadnienia „zwięzłego”. Niewątpliwie ocena części dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonych innych niż M. B., A. G., czy P. S. (s.58, 60, 61) nie może być uznana za szczególnie rozbudowaną. Jak już jednak wspomniano spełnia minimalne kryteria zawarte w art.424 kpk i poddaje się ostatecznie kontroli odwoławczej.

W części uwzględnić należy za to kolejny zarzut obrońcy dot. błędu w ustaleniach faktycznych, a dot. przyjęcia przez sąd I instancji,

że oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu z popełniania czynów zabronionych (vide: pkt 2a apelacji). Zdaniem skarżącego przeciwko temu świadczy czasookres czynów objętych zaskarżonym orzeczeniem a także zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Analiza treści zaskarżonego orzeczenia prowadzi do wniosku, że T. N. (1) nie został w tymże wyroku skazany przy zastosowaniu art.65 § 1 kk. W pkt 38-43, które dot. ww. oskarżonego tego rodzaju ustalenia bowiem brak. Nie ma go zresztą także w analogicznym, bliźniaczym orzeczeniu dot. K. O. (1)

w pkt 95-96, w przeciwieństwie do trzeciego współsprawcy, tj. M. B. (1) (vide: pkt 2). Trudno dziwić się jednak obrońcy w sytuacji, w której Sąd Okręgowy w Poznaniu odnośnie czynów opisanych w pkt 2, 38 i 95 używa łącznego sformułowania : „W tym wypadku oskarżeni z popełnienia przypisanych im czynów uczynili sobie stałe źródło dochodu, a zatem działali w warunkach art.65 § 1 kk” (vide: s.85 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Stwierdzenie to zostało użyte niewątpliwie łącznie wobec M. B. (1), jak

i wobec T. N. (1) oraz K. O. (1). W przypadku dwóch ostatnich oskarżonych pozostaje więc w oczywistej sprzeczności w treścią wyroku. Mając na uwadze powyższe rozważania, jak i treść art.425 § 2 kpk sąd odwoławczy uznał zatem, że apelacja w tym zakresie nakierowana została de facto na samo uzasadnienie orzeczenia Sądu Okręgowego.

Na pytanie Sądu Apelacyjnego stanowisko takie na rozprawie w dniu 30.10.2017r. przyjęła ostatecznie także obrońca substytucyjna. Ponieważ ustalenia, o których mowa nie zostały zawarte w sentencji wyroku Sąd Apelacyjny nie może dokonać jego zmiany, jakiej oczekiwał w apelacji obrońca. Jest ona jednak możliwa i konieczna co do uzasadnienia, albowiem sąd I instancji wbrew powyższemu stwierdzeniu nie poczynił ustaleń pozwalających na zastosowanie wobec T. N. (1) i K. O. (1) art.65 § 1 kk (nie uwzględnił zresztą tej przesłanki jako okoliczności obciążającej ww. oskarżonych co do pkt 38 i 95 wyroku – s.112

i 114 uzasadnienia). Jednocześnie z uwagi na treść art.434 § 1 kpk sąd odwoławczy nie mógłby korygować wyroku na niekorzyść oskarżonych,

w sytuacji gdy na ich niekorzyść nie wniesiono środków odwoławczych. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny wyeliminował wyłącznie ww. fragment uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Podstawą tego orzeczenia wobec K. O. (1) jest przepis art.435 kpk, albowiem te same względy które zostały uwzględnione wobec T. N. (1) przemawiają za tego rodzaju zmianą również na jego rzecz (apelacja obrońcy K. O. nie zawierała bowiem takiego zarzutu).

Nietrafny okazał się natomiast kolejny zarzut zawarty w pkt 2b apelacji. Obrońca podnosił w nim, że oskarżony nie podjął żadnej czynności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nic też nie wskazuje destynacji,

w której substancje odurzające miały się finalnie znaleźć. Konkludując dowodził, że tym samym nie można przypisać jego mandantowi sprawstwa

w zakresie art.56 ust.3 i art.55 ust.3 upn. Stwierdzenia skarżącego nie odnoszą się niestety do ustaleń i argumentów poczynionych przez sąd I instancji na s.28-29 i 96-97 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Z dowodów wskazanych w powyższych fragmentach uzasadnienia – w szczególności

z wyjaśnień M. B. (1) – wynika bowiem jednoznacznie że T. N. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z ww. współoskarżonym.

To przecież M. B. (1) przekazał oskarżonemu pieniądze na zakup marihuany. Z kolei następnie oskarżony poprosił mężczyznę o ps. (...) o przewiezienie walizki z marihuaną do Polski pod adres żony właśnie T. N. (1). W dalszej kolejności została ona odebrana w T. przez M. B. (1). Dopiero ten ostatni odsprzedał je dalej A. B. (1) i M. S. (2). Nie sposób więc racjonalnie twierdzić, że T. N. (1) nie miał wiedzy w zakresie „destynacji” przesyłki z narkotykami. Analogicznie sam fakt, że oskarżony działał wyłącznie na terenie Niemiec a nie Polski nie ekskulpuje go od winy w rozumieniu art.56 ust.3 i art.55 ust.3 upn. Okoliczność ta była zresztą przedmiotem analizy Sądu Okręgowego na s.97 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. obrońca pomija bowiem, że oskarżony działał – jako współsprawca – w ramach podziału ról, realizując wcześniejsze porozumienie z M. B. (1). Trafnie przy tym sąd meriti zwraca uwagę na treść art.6 § 2 kk, realizującego zasadę wielomiejscowości popełnienia czynu zabronionego. Oczywistym jest, że celem działania oskarżonego było nie tylko samo nabycie marihuany, ale

i jej transport do Polski gdzie miała zostać sprzedana. Skarżący do kwestii tej nie próbował się nawet ustosunkować w lakonicznym uzasadnieniu ww. części apelacji (s.7), co czyni jego zarzut wybitnie ułomnym. W tej sytuacji nie sposób nie zgodzić się z Sądem Okręgowym, że oskarżony nie tylko brał udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznej ilości środków odurzających, ale nadto uczestniczył w obrocie ww. marihuaną. Do tego rodzaju ustalenia oskarżony nie musiał bynajmniej znać konsumentów ww. środka odurzającego, ani mieć świadomości kim oni są. Trafnie zatem sąd I instancji zakwalifikował jego czyn z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 upn w zw.

z art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk w zw. z art.4 § 1 kk.

W dalszej części apelacji skarżący zarzucił sądowi I instancji naruszenie przepisów prawa materialnego, wskazując na treść art.53 § 1 i 2 kk, art.85a kk i art.86 § 1 kk. Zarzuty te są wybitnie chybione. Wbrew twierdzeniom apelującego sąd meriti prawidłowo zastosował dyrektywy wymiaru kary wskazane m.in. w art.53 § 1 i 2 kk. Uwzględnił przy tym także słusznie kryteria określone przez ustawodawcę w art.115 § 2 kk. W tym zakresie nadal aktualne są także rozważania teoretyczne poczynione

w niniejszym uzasadnieniu w pkt III. Na s.112 i 118 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wskazał na okoliczności, które uwzględnił zarówno na korzyść oskarżonego, jak i te które obliżowały do zaostrzenia wymiaru kary. W tej sytuacji stwierdzenie obrońcy, że doszło do pominięcia przesłanek wymiaru kary, o których mowa w art.53 § 1 i 2 kk nie wytrzymuje krytyki. Uwaga ta odnosi się rzecz jasna także do dywagacji skarżącego co do „niskiego ciężaru gatunkowego popełnionych przestępstw”. Zważywszy na czyny przypisane oskarżonemu na gruncie art.56 ust.3 upn a zwłaszcza art.55 ust.3 upn stwierdzenie to trudno traktować poważnie, zwłaszcza że ostatnie z tych przestępstw (pkt 40 wyroku) stanowi nawet zbrodnię. Za przestępstwa te wymierzono odpowiednio kary jednostkowe:

1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 50 zł; każda, 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny po 50 zł; każda oraz 3 lat pozbawienia wolności i 170 stawek dziennych grzywny po 50 zł; każda. Zostały one sprowadzone do kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny po 50 zł; każda. Granice kar łącznych kształtowały się zatem od 3 lat do 6 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz od 170 do 420 stawek dziennych grzywny. W tej sytuacji dywagacje autora apelacji uznać należy za niezrozumiałe. Jak bowiem uznać za racjonalne stwierdzenie, że „nie tylko kara łączna, ale i kara orzeczona przez tut. Sąd za każdy z czynów zarzuconych T. N. (1), była karą zbliżoną do ustawowo przewidzianej górnej granicy zagrożenia”, w sytuacji w której za czyn z art.56 ust.3 upn groziła oskarżonemu kara pozbawienia wolności do 12 lat, a za zbrodnię z art.55 ust.3 upn nawet do 15 lat pozbawienia wolności. Nie budzi więc najmniejszych wątpliwości, że w pkt 38 i 39 wymierzono oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia a w pkt 40 nawet karę minimalną. Analogicznie wymierzona z zastosowaniem zasady asperacji kara łączna nie może być nawet w teorii uznana za rażąco surową. Oczekiwanie by sąd zastosował zasadę pełnej absorpcji jest całkowicie nieuzasadnione w realiach niniejszej sprawy, do czego sąd I instancji przekonywująco ustosunkował się na s.125-126 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Zasada ta ma bowiem charakter wyjątkowy. Mając na względzie wielokrotną karalność oskarżonego nie sposób także przyjąć poważnie wyводу obrońcy o „determinacji oskarżonego do przestrzegania

porządku prawnego” (s.9 apelacji). Bynajmniej sam fakt posiadania przez oskarżonego dwójki małoletnich dzieci nie stanowi jeszcze podstawy do dalszego złagodzenia zarówno kar jednostkowych, jak i kary łącznej. Sąd Okręgowy w odpowiedni sposób uwzględnił natomiast liczbę czynów, związek przedmiotowo – podmiotowy (podobieństwo czynów z art.56 i 55 upn, dobr prawnych naruszonych przestępstwami z jednej strony oraz znaczny czasookres działania oskarżonego – od 30.04.2006r. do 1.04.2010r. –

z drugiej), na który powoływał się skarżący, jak i postawę procesową oskarżonego. Kara wymierzona finalnie oskarżonemu nie tylko w pełni spełnia wobec ww. swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze, ale

i w odpowiedni sposób zabezpiecza potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Na marginesie należy jedynie zauważyć, że autor apelacji w sposób całkowicie nieuzasadniony starał się wyolbrzymić znaczenie faktu złożenia przez oskarżonego wyjaśnień, w szczególności „przyczynienie się oskarżonego do ustalenia istotnych okoliczności stanu faktycznego”. Z kolei wniosek obrońcy o „pozytywnej prognozie kryminologicznej w stosunku do T. N. (1)” jest całkowicie oderwany od realiów niniejszego postępowania i jest jedynie wyrazem fantazji procesowej ww.

V.

Apelacja obrońcy A. M. (1)

Apelacja obrońcy tego oskarżonego okazała się niezasadna.

Na wstępie należy odnieść się do zarzutów dot. skazania ww. w pkt 57 za przestępstwo z art.56 ust.3 upn w zw. z art.12 kk w zw. z art.4 § 1 kk. Odnosząc się do zawartych w pkt 2 apelacji obrońcy oskarżonego zarzutów naruszeń proceduralnych to należy zauważyć, iż zgodnie z art.438 pkt 2 kpk orzeczenie podlega uchyleniu (lub zmianie) jedynie w razie takiej obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść tego wyroku. W realiach niniejszego procesu skarżący poprzestał jedynie na ich wyliczeniu, nie podejmując nawet trudu i próby realnego wykazania ewentualnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Takie działanie nie może oczywiście skutkować powodzeniem apelacji. W aspekcie przyczyn odwoławczych określonych w art.438 pkt 2 kpk w środku odwoławczym mogą być podnoszone zarzuty niezgodności przebiegu postępowania

z wymogami prawa procesowego, i to zarówno te błędy, które polegają na zaniechaniu wypełnienia konkretnych nakazów przepisów prawa procesowego (errores in omittendo), jak i te które sprowadzają się do działania sprzecznego z konkretnymi przepisami procedury (errores in faciendo). Przepisy procedury statuują też fundamentalne metody oceny dowodów, z zatem takie naruszenie tych zasad, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, może stanowić podstawę zarzutu środka odwoławczego. Należy pamiętać o tym, że wpływ danego uchybienia na treść orzeczenia zależy ściśle od realiów konkretnej sprawy (vide: „Kodeks postępowania karnego – Komentarz” pod. red. Z. Gostyńskiego wyd. ABC

W-wa 1998 tom II, str.460-461 tezy 13, 15).

Odnosnie zakresu zastosowania art.4 kpk – a zatem

w konsekwencji również i możliwości podniesienia trafnego zarzutu jego naruszenia – stwierdza się w doktrynie, iż „zachowanie obiektywizmu wyrażać się ma według komentowanego przepisy uwzględnianiem okoliczności przemawiających na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Nakaz ten traktować należy jako ogólną dyrektywę procesu karnego.

Na nieporozumieniu polegałby zarzut obrazy komentowanego przepisu oparty na twierdzeniu – jak w omawianej apelacji na s.4 – iż sąd (lub inny organ procesowy) pewne dowody przemawiające na niekorzyść oskarżonego uczynił podstawą orzeczenia, odmówił zaś wiary dowodom przemawiającym na jego korzyść. Sens omawianej dyrektywy sprowadza się do tego, że organ procesowy, po dokonaniu oceny dowodów w sposób zgodny z dyrektywami wynikającymi z art. 7 i ustaleniu faktów rozpoznawanej sprawy, wszystkie te fakty powinien następnie wziąć pod uwagę przy podejmowaniu decyzji procesowych” (vide: „Kodeks postępowania karnego. Komentarz”, Tom I, pod red. P. Hofmańskiego, C.H.Beck Warszawa 1999r. , s.30). W orzecznictwie od dawna za utrwalone uznać należy też stanowisko, zgodnie z którym pobwoływanie się na obrazę przepisu art.4 kpk nie może stanowić samodzielnej

podstawy kasacyjnej lub apelacyjnej. Wyrażona w tym przepisie zasada obiektywizmu stanowi bowiem ogólną dyrektywę postępowania.

Jej naruszenie wymaga wykazania obrazy konkretnych przepisów procedury, co dowodziłoby prowadzenia postępowania w sposób sprzeczny z naczelnymi zasadami procesu karnego (vide: np. postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 22.09.2016r., III KK 129/16). Sytuacja taka nie miała jednak miejsca w niniejszej sprawie, gdzie obrońca poprzestał de facto jedynie na przywołaniu art.4 kpk bez odniesienia do konkretnych norm procesu.

Analogicznie za bezzasadny uznać należało kolejny zarzut apelacji dotyczący naruszenia przepisu art.5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się rozstrzygnąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

Jak zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 25.06.1991r.

(vide: RW 107/91, publ. OSNKW 1992/1-2/14), wszelkie wątpliwości

w zakresie ustaleń faktycznych powinny być wyjaśnione i usunięte przez wszechstronną i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwości nie zostaną usunięte, należy je wytłumaczyć

w sposób korzystny dla oskarżonego. Kategorycznie należy podkreślić,

że ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez sąd I instancji

w niniejszej sprawie doprowadziła do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, usuwając przy tym ewentualne wątpliwości co do sprawstwa oraz winy oskarżonego. Sąd odwoławczy stanowczo stwierdza, że Sąd Okręgowy

w P. orzekając w tym zakresie uwzględnił zarówno okoliczności przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść A. M. (1).

Wypada nadto zauważyć, że rażąco nietrafny i niefortunny jest zarzut złamania zakazu rozstrzygania na niekorzyść ww.

oskarżonego wątpliwości nie dających się usunąć, gdy rzecz sprowadza się do odmówienia wiary niektórym dowodom,

służącym obronie oskarżonego. Nie ma to nic wspólnego ze stanem owych wątpliwości, a polega na wybraniu przez

sąd wiarygodnych informacji dowodowych. Stan owych wątpliwości zachodziłby, gdyby dowodów nie było lub nie dało

się rozstrzygnąć, którym z nich należy uwierzyć (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie w sprawie II AKa 90/97,

publ. Prok. i Pr. 1998/1/24). Sąd Najwyższy wskazuje też,

że stwierdzenie istnienia stanu „nie dających się usunąć wątpliwości” zależy od rezultatów analizy dowodów,

prowadzonej z respektowaniem kryteriów ocen wskazanych w art.4 kpk oraz art.7 kpk, i w tym znaczeniu stan ten

daje się zobiektywizować. Nie jest natomiast możliwe ustalenie jego istnienia

(i stwierdzanie naruszenia art.5 § 2 kpk) wyłącznie w oparciu o oceny

i subiektywne przekonania wyrażane w polemice z ustaleniami faktycznymi sądu, w istotnej mierze w celu

wprowadzenia tej polemiki do postępowania odwoławczego. Nawet istnienie, jak w niniejszej sprawie, różnych wersji

zdarzenia nie jest równoznaczne z możliwością automatycznego stwierdzenia takiego stanu i zobowiązuje sąd do

dokonania ustaleń w granicach swobodnej oceny dowodów (vide: wyrok Sądu Najwyższego w sprawie V KKN 292/96,

publ. Prok. i Pr. 1997/9/7). Ponadto stwierdza, że stan określany przez ustawodawcę jako „nie dające się usunąć

wątpliwości” powstaje – jeśli pominąć wątpliwości natury nie faktycznej, lecz prawnej – dopiero

w następstwie oceny dowodów (vide: art.7 kpk). Dopiero wówczas bowiem można stwierdzić, czy wątpliwości w

ogóle wystąpiły, czy były rozsądne, a nie wydumane, czy i jakie miały znaczenie dla kwestii odpowiedzialności prawnej

oskarżonego, czy udało się je przezwyciężyć w sposób dopuszczalny przez prawo procesowe itp. O naruszeniu zasady

in dubio pro reo nie można zatem mówić wówczas, gdy sąd w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej

oceny dowodów uznał, że brak jest w wątpliwości albo że nie mają one znaczenia dla odpowiedzialności prawnej

oskarżonego. Jest jednocześnie dobrym prawem obrony oskarżonego mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym

etapie postępowania takich faktów i ich ocen, które pozwalają na powątpiewanie w jego winę, pod warunkiem wszakże

nieprzeinaczania faktów (tzw. lojalności wobec faktów) (vide: wyrok Sądu Najwyższego w sprawie

IV KKN 714/98, publ. Prok. i Pr. 2000/4/8). W niniejszej sprawie sąd I instancji, dokonując wnikliwej i

wszechstronnej oceny materiału dowodowego i ustalając w sposób bezsporny wszelkie okoliczności czynu,

o którym mowa w pkt 57 (analogicznie zresztą także w pkt 56), przede wszystkim nie popadł w takie wątpliwości,

które nie mogłyby być usunięte,

a zatem nie naruszył zasady in dubio pro reo. Apelujący nie zauważył, że sąd I instancji nie mógł naruszyć treści art.5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w sytuacji gdy takich wątpliwości w przedmiotowej sprawie po prostu nie było.

Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dokonanych przez sąd I instancji (pkt 1 apelacji), jak i zarzut naruszenia przepisu art.7 kpk i art.410 kpk (pkt 2 apelacji) należało rozpoznać wspólnie, albowiem są one ze sobą ściśle związane funkcjonalnie. Także i w tym miejscu aktualne są rozważania teoretyczne poczynione powyżej dot. przedmiotowej problematyki. Należy zgodzić się z poglądem skarżącego, że sąd I instancji zobligowany był do przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób, który usunąłby wszelkie wątpliwości co do winy i sprawstwa oskarżonego. Postulat ten został jednak w pełni zrealizowany przez Sąd Okręgowy. Fakt,

że oskarżony przypisanemu w pkt 57 czynowi przeczy sytuacji tej bynajmniej nie zmienia. Dokonując odmiennych ustaleń faktycznych Sąd oparł się bowiem na materiale dowodowym wymienionym na s.19 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Argumentacja ta nie została podważona przez autora apelacji. Nie wykazał on bowiem jakież to fundamentalne oraz niedające się usunąć wątpliwości uniemożliwiają skazanie A. M. (1) za ten czyn. Istnienie dwóch konkurencyjnych wersji wydarzeń do tego rodzaju wątpliwości się nie zalicza, zwłaszcza w sytuacji, w której ocena materiału dowodowego została poczyniona i uzasadniona w sposób, o którym mowa

w art.7 kpk i art.424 kpk. Oczywiście jest, że najważniejszym dowodem obciążającym oskarżonego są wyjaśnienia M. B. (1). Polska procedura karna nie wyklucza oparcia wyroku skazującego nawet wyłącznie na jednym dowodzie. Nie sposób przy tym nie zgodzić się z argumentacją wyrażaną

w orzecznictwie (vide: np. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 3.03.2017r., II AKa 18/17), iż jeżeli dowód z zeznań osoby korzystającej z art.60 § 3 kk występuje w postępowaniu jako jedyny (lub niemal jedyny), nakłada to na organa ścigania, a następnie na sąd, obowiązek bardzo wnikliwej oceny takiego dowodu. Aby taki dowód mógł być uznany za wiarygodny, nie może być dotknięty jakimikolwiek mankamentami dotyczącymi okoliczności jego pozyskania, sposobu przeprowadzenia, a także - co może być najistotniejsze - nie może budzić żadnych wątpliwości treści wypowiedzi osoby przesłuchiwanej. Stawia to również na organach ścigania obowiązek maksymalnej weryfikacji wypowiedzi osoby przesłuchiwanej

w każdy możliwy i prawnie dopuszczalny sposób. Wytyczne te zostały zrealizowane w niemniejszej sprawie w stosunku do M. B. (1). Bynajmniej oceny tej nie podważają wyniki badań na które powołuje się obrońca na s.4 uzasadnienia apelacji. Fakt, że nie ujawniono śladów daktyloskopijnych, traseologicznych czy też osmologicznych pochodzących od A. M. (1) bynajmniej go nie ekskulpuje. Analogicznie należy traktować także materiał operacyjny. Nie zmienia on sytuacji procesowej oskarżonego i bynajmniej nie podważa wiarygodności twierdzeń M. B. (1). Słusznie przy tym sąd I instancji traktował go (s.65-66 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) jedynie jako uzupełnienie osobowego materiału dowodowego i kolejne źródło weryfikacji.

Sąd Apelacyjny nie podzielił także zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych co do pkt 56 a-c zaskarżonego wyroku, w zakresie dot. uznania, że A. M. (1) uczynił sobie stałe źródło dochodu w rozumieniu art.65 § 1 kk. W tym miejscu wypada przypomnieć, że zarówno w literaturze

i orzecznictwie przez pojęcie stałego źródła dochodu rozumie się zarówno sytuację, gdy działalność przestępcza jest jedynym źródłem dochodu sprawcy, jak i taką, gdy stanowi dodatkowe, ale regularne jego źródło (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.12.1971r., I KR 249/71; Kolasiński, Dyrektywy..., s.37 i nast.; Łabuda (w:) Giezek, Kodeks, s.463-464; Sakowicz (w:) Królikowski, Zawłocki, Ogólna II, s.420-421; Majewski (w:) Zoll I/2, s.259), choć owa regularność trafnie ujmowana była jako inna niż przy dochodach uzyskiwanych ze stałej pracy (vide: wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 20.08.1981r., I KR 103/81). Rozumie się pod tym pojęciem pewną powtarzalność (vide: Zalewski (w:) Stefański, Kodeks, s.448). Na aprobatę zasługuje definicja zaproponowana przez K.. Według niej istotą bycia przestępcą zawodowym jest to, że sprawca prowadząc przestępczy proceder traktuje go jako swoistą działalność gospodarczą (vide: K., Prawnokarne..., s.59). Jednocześnie w literaturze wyrażono także pogląd, że wystarczy, aby sprawca uczynił sobie stały dochód z popełniania jednego przestępstwa należącego do określonej kategorii (vide: Z. (w:) K., s.393). Wbrew sugestiom obrońcy sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie. W świetle powyższych rozważań uwagi skarżącego nie mają istotnego znaczenia. Dotyczy to zarówno kwestii wartości korzyści majątkowej, która nie miała

ponoć dla oskarżonego znaczącej wartości ekonomicznej, jak i okresu czy też częstokrotności działalności A. M. (1). W pkt 56 zaskarżonego wyroku sąd meriti przyjął, że oskarżony działał od lutego 2009r. do grudnia 2009r. a więc nie można twierdzić, że jedynie w okresie 3 miesięcy jak dowodził obrońca. Skarżący zapomina, że w tym czasie oskarżony dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia i uczestniczył w obrocie łącznie aż 11.801,60 g marihuany. Na marginesie wypada jedynie wyrazić zdziwienie, że skoro kwota 2.500 zł; tytułem korzyści jaką osiągnął z tego procederu była tak niewielka i bez znaczenia dla oskarżonego to niezrozumiałe jest,

że podejmował tyle trudu i starań by ją uzyskać, narażał się dla niej na surową odpowiedzialność karną, a aktualnie kwestionuje zasądzenie jej przepadku w pkt 60 zaskarżonego wyroku. Nie budziło wątpliwości sądu odwoławczego, że uzyskiwane w ten sposób dochody stanowiło więc dla oskarżonego, aczkolwiek uboczne i dodatkowe, to jednak stałe i regularne źródło dochodów. Dochody te oskarżony uzyskiwał przecież w sposób powtarzalny, a ilość tych czynów nie ma większego znaczenia. Trafnie zatem sąd I instancji zastosował wobec niego instytucję określoną w art.65 § 1 kk.

Brak jest też podstaw by uwzględnić zarzuty apelacji nakierowane na orzeczenia o karach jednostkowych i łącznych pozbawienia wolności oraz grzywny. Także w tym miejscu mają zastosowanie wywody teoretyczne przywoływane w niniejszym uzasadnieniu już powyżej. Nie ma zatem powodów by je po raz kolejny powielać. W szczególności należy wykluczyć możliwość zastosowania wobec A. M. (1) instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary, o której mowa w art.60 § 3 kk, co postulował obrońca na s.4 uzasadnienia swojej apelacji. W tym zakresie sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28.04.2016r. (II AKa 70/16),

że oskarżony, wobec którego ma być obligatoryjnie orzeczona kara z jej nadzwyczajnym złagodzeniem, musi przyznać się do sprawstwa i zawinienia w całości. A. M. (1) tych kryteriów nie spełnił. Przymiotu takiego nie mają więc w tej sytuacji ani „wyczerpujące wyjaśnienia”, ani relacja dot. pewnego zakresu przestępczej działalności innych osób. Obrońca sam zresztą przyznaje, że przyznanie się oskarżonego ma jedynie charakter częściowy. Wyjaśnienia ww. nie zostały przez sąd I instancji uznane za w pełni wiarygodne (vide: s.25, 29, 58 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Za przypisane oskarżonemu w pkt 56 i 57 czyny z art.56 ust.3 i art.55 ust.3 upn w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk w zw. z art.4 § 1 kk i z art.56 ust.3 upn w zw. z art.12 kk i art.4 § 1 kk wymierzono mu odpowiednio kary:

- 4 lat pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny po 50 zł; każda,
- 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 50 zł; każda,

które sprowadzono następnie (pkt 58 a-b zaskarżonego wyroku) do kary łącznej 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 50 zł; każda. Przy wymiarze kar jednostkowych sąd meriti miał na uwadze zarówno okoliczności obciążające (s.113 uzasadnienia), jak

i łagodzące (s.118 uzasadnienia). Sądowi temu znany był więc także fakt dotychczasowej niekaralności oskarżonego (s.47 uzasadnienia). Nie można więc uznać by sąd I instancji pominął ww. przesłanki konstruując orzeczenie o karze, zarówno co do kar jednostkowych jak i łącznej. Do przesłanek wymiaru tej ostatniej (w zakresie pozbawienia wolności) obrońca nawet nie się odniósł. Apelujący w swoich rozważaniach nie wnosi bynajmniej nic nowego. Okres tymczasowego aresztowania, który obrońca przywołuje jako argument w tym zakresie został przecież zaliczony oskarżonemu w pkt 59 zaskarżonego wyroku na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności. Fakt, że od momentu czynów przypisanych oskarżonemu minęło niemal 8 lat nie jest bynajmniej argumentem za tym by nie poniósł on za ww. przestępstwa kary, bądź by była ona jedynie fasadowa, bez odczuwalnych realnych konsekwencji. Sąd Apelacyjny z należyłą troską pochyła się także nad dolą rodziny oskarżonego, jednakże wyraża żal, że analogiczna refleksja nie objęła samego A. M. (1) w chwili gdy dopuszczał się przypisanych mu zbrodni i występków. Sąd odwoławczy nie podzielił także wątpliwości skarżącego co do rzekomej surowości kary grzywny. Łącznie

z tego tytułu oskarżony został obciążony kwotą 10.000 zł; (200 stawek dziennych po 50 zł; każda). Wbrew sugestiom obrońcy oprócz dochodów wskazanych na s.47 uzasadnienia zaskarżonego wyroku przy ocenie surowości tejsze kary należało mieć na względzie dyrektywy zawarte w art.53 § 1 i 2 kk a także warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe

i możliwości zarobkowe. W tej sytuacji trudno ww. karę uznać za rażąco niewspółmierną zważywszy nadto to fakt, że oskarżony miał niemal 8 lat by w odpowiedni sposób przygotować się na jej uiszczenie.

VI.

Apelacja obrońcy oskarżonego R. D.

Omawiany środek odwoławczy okazał się niezasadny.

Na wstępie należy zaznaczyć, że rozważania teoretyczne dot. kwestii zawartych w pkt 1-3, 5-6 apelacji a dot. błędu w ustaleniach faktycznych, naruszenia art.7 kpk, art.4 kpk, art.65 § 1 kk, czy kwestii rażącej surowości kary zostały już zawarte we wcześniejszych wywodach Sądu Apelacyjnego i mają zastosowanie także co do oskarżonego R. D..

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów wypada w pierwszej kolejności omówić kwestię związaną z ustaleniem przez sąd I instancji,

że posiadane przez oskarżonego 180 g marihuany nosi znamię „znacznej ilości” w rozumieniu art.62 ust.2 upn. W tym kontekście skarżący nie przedstawił własnego wyводу, który zanegowałby stanowisko Sądu Okręgowego w Poznaniu a jedynie odwołał się mechanicznie wyłącznie do trzech orzeczeń Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 4.10.2012r., 26.06.2012r. i 1.02.2011r. Jest to zabieg chybiony, albowiem ww. Sąd prezentuje w tej kwestii niejednokrotnie pogląd odmienny nie tylko od większości orzecznictwa pozostałych Sądów Apelacyjnych, ale także i Sądu Najwyższego. Czyni tak zresztą nie zawsze konsekwentnie, czego przykładem jest choćby odmienny (uwzględniający logikę zaskarżonego wyroku z dnia 11.08.2016r.) wyrok z dnia 24.07.1997r. (II AKa 94/97). Oczywistym jest, że **znaczna ilość** środków odurzających, substancji psychotropowych albo słomy makowej jest znamieniem ocennym, tj. wymagającym, przy ustaleniu jego występowania w czynie, posługiwania się różnego rodzaju ocenami

(vide: L. Gardocki, Prawo karne, Warszawa 1999, s.49). Jego określenie zależy zatem w szczególności od praktyki sądów. Dotychczasowe orzecznictwo wykształciło kryteria pozwalające na przyjęcie w konkretnej sprawie znamienia znacznej ilości. Biorąc pod uwagę kierunek tego orzecznictwa Sąd Apelacyjny w Poznaniu w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela pogląd, że o znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych decyduje kryterium mieszane, ilościowo – jakościowe, tzn. nie tylko masa wagowa, ale i rodzaj środka odurzającego lub substancji psychotropowej, a więc także podział na tzw. narkotyki miękkie i twarde. Nie sposób nie zgodzić się więc w tej sytuacji z argumentacją wyrażoną w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7.05.2013r.

(III KK 25/13), że ustalenie „znacznej ilości” środków odurzających zależy od okoliczności konkretnej sprawy i musi być każdorazowo dokonywane przez sąd ją rozpoznający. Znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób. Analogicznie kwestia ta została zresztą ujęta m.in. w orzeczeniach Sądu Najwyższego

z dnia 23.02.2017r. (IV KK 19/17) czy Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 28.01.2015r. (II AKa 435/14). Jednocześnie należy kategorycznie zaznaczyć (w ślad za cyt. wyrokiem z 7.05.2013r.), że podnoszone przez apelującego okoliczności, jak cel przeznaczenia narkotyków oraz ich wartość mogą mieć znaczenie tylko i wyłącznie przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości tego czynu, a przez to mieć wpływ na wymiar kary orzekanej za dane przestępstwo, nie mają natomiast wpływu na ocenę znamienia znaczności, które związane jest z ilością narkotyków będących przedmiotem danego przestępstwa. Oczywiście jest jednak, że z uwagi na różnorodność narkotyków, taka sama ilość (rozumiana jako waga lub objętość) stanowić będzie różną ilość jednorazowych dawek potrzebnych do odurzenia się.

W realiach niniejszej sprawy oskarżony posiadał 180 g marihuany, a więc ilość wystarczającą aż nadto do odurzenia nie mniej niż 180 osób, co wynika z ustalenia, że jedna porcja tego środka wynosi zwykle ok. 1 grama (vide: analogicznie np. w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 23.03.2016r., II AKa 63/16), to podana ilość wystarcza do wykonania ok. 180 porcji. W świetle powyższych rozważań oczywistym stało się więc,

że jest to ilość „znaczna” w rozumieniu art.62 ust.2 upn. Brak jest podstaw do uznania, że typ kwalifikowany obejmuje jedynie stany faktyczne,

w których ilość środka odurzającego musiałaby wystarczać do odurzenia od kilku do kilkudziesięciu tysięcy osób, tak jak to ujmuje obrońca. Bynajmniej na ustalenia faktyczne w tym zakresie nie ma wpływu sformułowanie użyte przez sąd meriti na s.118 uzasadnienia zaskarżonego wyroku („stosunkowo niewielka ilość narkotyków będących przedmiotem przestępstwa mu przypisanego”), albowiem ocena ta nie dot. znamion „znaczności” z art.62 ust.2 upn ale relacji do czynów innych oskarżonych przy wymiarze kary, czego dowodem jest zastrzeżenie poczynione w dalszej części tegoż uzasadnienia („w zestawieniu z ilością narkotyków będących przedmiotem części czynów objętych postępowaniem”). Wbrew sugestiom skarżącego za przyjęciem typu podstawowego nie przemawia jeszcze sam rodzaj posiadanego przez oskarżonego narkotyku (marihuana). Prawidłowo sąd miał na uwadze – przy zastosowaniu kryterium mieszanego, o którym mowa była powyżej – że liczba porcji narkotyku jaką można uzyskać z tego rodzaju środka jest bowiem inna, niż w przypadku innych narkotyków tzw. twardych. Jak już wcześniej wykazano do oceny elementu „znaczności” nie ma znaczenia wartość rynkowa czy też cel przeznaczenia środka, którego posiadania przypisano oskarżonemu. Oba te czynniki mogą mieć za to zastosowanie dopiero przy wymiarze kary. Na marginesie sąd odwoławczy zauważa jedynie, że cel na który powołuje się obrońca należy przecież do znamion przestępstwa przypisanego oskarżonemu. Gdyby był on inny to

w stosunku do R. D. zastosowano by przecież także inną, surowszą kwalifikację odnoszącą się do np. udziału w obrocie narkotykami. Dyskusyjne jest także określenie wartości rynkowej przypisanego oskarżonemu środka jako „nieznaczne”, zważywszy że jest to kwota 3.240 zł;. Skarżący popada w tym miejscu w sprzeczność, której zdaje się nie dostrzegać. Na kolejnej stronie apelacji, dowodząc rażącej surowości wymierzonej grzywny (80 stawek po 70 zł;), określa niewiele większą kwotę

(5.600 zł;) już jako niemożliwą do spłaty przez oskarżonego. Nie widzi też możliwości by oskarżony uścił równowartość korzyści majątkowej uzyskanej

z przestępstwa, chociaż w innym miejscu apelacji kwotę tę (2.160 zł;) sam bagatelizuje określając ją jako „nieznaczną”.

Równie krytycznie należy ocenić zarzuty skarżącego nakierowane na przyjęcie przez Sąd Okręgowy działania oskarżonego w warunkach art.65 § 1 kk. Wobec argumentów obrońcy o braku stałości źródła dochodu, nieznaczności uzyskanej korzyści należy przypomnieć, że w przypisanym mu okresie oskarżony dziewięciokrotnie sprzedał po 10 g marihuany (dochód = 9 x 240 zł;) innej osobie. Sąd Apelacyjny nie miał żadnych wątpliwości,

że uzyskiwane w ten sposób dochody stanowiły więc dla oskarżonego stałe

i regularne źródło dochodów. Dochody te oskarżony uzyskiwał przecież

w sposób powtarzalny. Obrońca sam wskazuje poza tym, że był to dochód dla oskarżonego istotny. Zdecydował się na ten proceder z uwagi

„na konieczność spłaty zaciągniętego zobowiązania” (argumenty ze s.4 apelacji), najwyraźniej więc dochody uzyskiwane przez R. D.

„z pożytecznie społecznej pracy” (jw.) nie były dla niego dostateczne

i wystarczające. Trafnie zatem sąd I instancji zastosował wobec niego instytucję określoną w art.65 § 1 kk, ze wszelkimi tego konsekwencjami, także na polu wymiaru kary.

Sąd odwoławczy nie podziela także zarzutów dot. orzeczenia

o karze. Sąd Okręgowy w należy sposób uwzględnił okoliczności, które

w istotny sposób wpływały na jej podwyższenie (s.113 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), jak i jej złagodzenie (s.118). Miał też na względzie przesłanki dot. sytuacji zawodowej, rodzinnej i majątkowej R. D.

(s.48). Należy pamiętać, że oskarżonemu – mimo zastosowania art.65 § 1 kk – wymierzono karę, która tylko w nieznacznym zakresie przekracza dolny próg ustawowego zagrożenia. Już powyżej Sąd Apelacyjny wykazał, że autor kwestię wartości narkotyków przypisanych oskarżonemu traktuje –

w zależności od potrzeb – instrumentalnie, przypisując jej odmienne znaczenia. Wykazano także, że kwotę tę trudno uznać za niewielką i nic nie znaczącą. W tej sytuacji nie można więc uwzględnić jej jako wpływającej

w sposób wybitny na złagodzenie kary. Analogicznie, nie można zgodzić się

z poglądem skarżącego, że sąd meriti nie dostrzegł rodzaju narkotyku posiadanego a następnie w części sprzedanego przez oskarżonego. Kwestia ta została niejednokrotnie uwzględniona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku

(np. s.19, 105 uzasadnienia). Uwaga ta odnosi się także do postawy procesowej oskarżonego (s.118 uzasadnienia). Zanegować należy także należy ostatecznie z przesłanek sugerowanych przez obrońcę na s.4 apelacji. Sąd Apelacyjny docenia, że aktualnie (jak wynika z karty karnej oskarżonego od 3.12.2014r. a nie od 2009r. jak wskazuje obrońca – vide: k.8675) oskarżony nie wchodzi w konflikt z prawem, jednakże nie sposób pominąć, że w przeszłości był on wielokrotnie karany sędownie za popełnione przestępstwa. Trudno zatem uznać, że jego dotychczasowy tryb życia był wybitnie przykładowy. Pozytywnie ocenić należy z pewnością fakt, że oskarżony podjął pracę i pomaga chorej matce, jednakże w cywilizowanym świecie są to rzeczy oczywiste i trudno uznać je za szczególne osiągnięcia życiowe, które należałoby premiować dodatkowym złagodzeniem kary. Nie sposób zatem uznać by wymierzona kara sprzeciwiała się dyrektywom obu rodzajów prewencji. Należy bowiem kategorycznie podkreślić, że kara uwzględniać musi bowiem wytyczne jej wymiaru zawarte w art.53 § 1 i 2 kk, a nie jedynie partykularne interesy stron postępowania. Reasumując należy kategorycznie stwierdzić, że Sąd Okręgowy precyzyjnie wyważył zarówno okoliczności wpływające na zaostrzenie represji karnej, jak i te łagodzące, ustalając wymiar kary na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym zasady prewencji ogólnej jak i szczególnej. Odmienne dywagacje skarżącego mają jedynie charakter ogólników i nie są odpowiednio uzasadnione. Argumentacja przytoczona w uzasadnieniu apelacji jest nieprzekonująca i nie może znajdować akceptacji. Uwaga ta odnosi się także do kwestii warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności czy też kary grzywny. Oczywistym jest, że sam fakt uprzedniego skazania nie wyklucza teoretycznie możliwości zastosowania dobrodziejstwa z art.69 kk, jednakże obrońca zapomina, że możliwość taka – przy zastosowaniu art.4 § 1 kk – istniałaby jedynie w sytuacji ustalenia wobec R. D. pozytywnej prognozy penitencjarnej na przyszłość. Niestety dotychczasowy tryb życia oskarżonego wyrażający się m.in. 5 skazaniami w latach 2008, 2011, 2012 i 2014 nie daje ku temu podstaw. Skarżący także takich okoliczności przekonywująco nie wykazał. Fakt krótkoterminowego pozbawienia wolności oskarżonego w okresie od 6.10.2010r. do 20.12.2010r. sytuacji tej nie zmienia, albowiem tymczasowe aresztowanie zostało już przez sąd I instancji zaliczone przeciwko oskarżonemu na poczet wymierzonej kary (pkt 63 wyroku). Niezrozumiałe jest też stanowisko obrońcy w zakresie wymierzonej kary grzywny. Nie można podzielić zdania ww., że sąd I instancji pominął w tym zakresie sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego. Przeczą temu zapisy na s.128 i 48 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Nie sposób też nie zauważyć, że od daty popełnienia czynu, czy przedstawienia zarzutu oskarżony miał aż nadto czasu by powziąć w tym zakresie odpowiednie kroki, tym bardziej, że jak podnosił obrońca podjął przecież pracę.

VII.

Apelacja obrońcy oskarżonych G. C. (2) i A. M. (2)

Apelacja ta nie znalazła akceptacji sądu odwoławczego w zakresie G. C. (2), aczkolwiek okazała się przydatna w sytuacji dot. A. M. (2).

Przedmiotowy środek odwoławczy dotyczył orzeczenia o karze pozbawienia wolności i grzywny wobec oskarżonych G. C. (2)

i A. M. (2). Obrońca dowodził w nim, że kara jaką wymierzono ww. jest rażąco niewspółmierna, tzn. nadmiernie surowa. Skarżący wywodził, że wobec okoliczności popełnionych przestępstw, postawy procesowej oskarżonych, ich warunków i właściwości osobistych sąd I instancji winien zastosować w stosunku do ww. dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art.60 § 3 kk. W konsekwencji obrońca oczekiwał warunkowego zawieszenia tak zmodyfikowanej kary pozbawienia wolności (a przynajmniej jej umniejszenia) oraz złagodzenia kary grzywny.

Wbrew dalszym wywodom apelującego nie można jednak przyjąć, że oskarżony **G. C. (2)** wyczerpał przesłanki, o których mowa

w art.60 § 3 kk. Należy bowiem przypomnieć, że sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie jedynie

w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa

oraz istotne okoliczności jego popełnienia. O ile fakt przyznania się oskarżonego do winy, jak i działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami nie budził wątpliwości to nie można już tego powiedzieć o dalszych przesłankach z cyt. przepisu. Uwaga ta odnosi się do kwestii ujawnienia wobec organów ścigania informacji dot. osób uczestniczących w popełnieniu przypisanego oskarżonemu przestępstwa oraz okoliczności tego czynu.

Już powyżej w części dot. apelacji obrońcy oskarżonego A. G. (1) (pkt III uzasadnienia) Sąd Apelacyjny zwracał uwagę na fakt, że instytucję

z art.60 § 3 kk należy traktować – z uwagi na jej nadzwyczajny charakter –

w sposób restrykcyjny i nierozszerzający. Jak wcześniej sygnalizowano tylko jednoznaczne zerwanie lojalności między sprawcami określonego przestępstwa i złożenie wyczerpujących, szczerych i pełnych oraz konsekwentnych wyjaśnień zawierających istotne okoliczności przestępstwa bez ukrywania bądź pomniejszania roli własnej, ale także znaczenia któregośkolwiek ze sprawców, wypełnia wymogi art.60 § 3 kk i może być premiowane zastosowaniem nadzwyczajnej instytucji nakazującej złagodzenie wymierzanej kary. W stosunku do oskarżonego G. C. (2) niestety tak się nie stało. Było to widoczne już w trakcie przesłuchania w dniu 12.10.2010r., kiedy to oskarżony kluczył i pomijał pewne okoliczności : „...tabletki extazy przywiózł z Holandii mężczyzna.

W tym miejscu podejrzany stwierdza: nie wiem czy mam to mówić...” (vide: k.1263). W trakcie kolejnego przesłuchania z dnia 4.11.2010r. przyznał się

z kolei do wprowadzenia organów ścigania w błąd, dozując znane mu informacje co do okoliczności przemytu i dalszego losu narkotyków na terenie Szwecji : „...Arab, o którym wyjaśniałem podczas pierwszego przesłuchania jako osoba, która miała kupić narkotyki w Szwecji faktycznie nie istnieje. To znaczy taki Arab w Szwecji jest i ja go znam, ale on nie ma nic wspólnego z narkotykami. Ja tak powiedziałem ale nie wiem za bardzo dlaczego, myślałem, że złapiecie K. i on powie to samo. Ja go wymyśliłem jako odbiorcę narkotyków bo nie chciałem podać faktycznego odbiorcy tych narkotyków w Szwecji, którym był Polak...” (vide: k.2346-2347). W swoich wyjaśnieniach oskarżony wielokrotnie zasłaniał się nie pamięcią

w sytuacji, w której musiałby wskazać osobę uczestniczącą w procederze,

o której organy ścigania nie miały informacji pozwalających na identyfikację. Nie może więc dziwić, że wyjaśnienia oskarżonego zostały określone przez sąd I instancji jedynie za częściowo wiarygodne (s.58 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Nie można też podzielić stanowiska skarżącego,

że Sąd Okręgowy nie wziął pod uwagę faktu, że oskarżony odpowiadał za jednorazowe usiłowanie wewnątrzspółnotowego przewozu narkotyków. Świadczy o tym nie tylko przyjęty opis czynu, jego kwalifikacja prawna ale przede wszystkim kara, która została przecież wymierzona w minimalnym zakresie. Z kolei sformułowanie obrońcy zawarte w apelacji, że przypisana oskarżonemu ilość narkotyków jest „nienajwiększa” jest równie nieostre i ogólnikowe, co oderwane od realiów sprawy. W pkt 66 zaskarżonego wyroku sąd I instancji wskazał bowiem, że przemyt ten dotyczył bowiem aż 1.885,6 g marihuany oraz ok. 5.000 tabletek extazy o łącznej wadze 1.778,8 g soli amfetaminy. Ilości te trudno traktować jako nieznaczne czy detaliczne, stąd też słusznie sąd I instancji przyjął typ kwalifikowany w rozumieniu art.55 ust.3 upn. Sąd Apelacyjny nie kwestionuje bynajmniej pozytywnych przejawów funkcjonowania oskarżonego – w tym jego niekaralności – wymienionych przez obrońcę na s.2-3 uzasadnienia apelacji, jednakże skarżący nie dostrzega, że m.in. to one sprawiły, że oskarżonemu wymierzono karę minimalną, tj. 3 lata pozbawienia wolności. Oczywistym jest, że taki wymiar kary – nawet po zastosowaniu art.4 § 1 kk – uniemożliwia warunkowe zawieszenie wykonania kary nawet w teorii. Z kolei apelujący nie podnosi żadnych okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie art.60 § 2 kk, a Sąd Apelacyjny nie dopatrył się ich z urzędu. Mimo, że w petitum apelacji skarżący wskazał ogólnikowo, że kwestionuje także orzeczenie w zakresie kary grzywny, próżno w uzasadnieniu ww. środka odwoławczego szukać argumentów in meritum w tym zakresie. Trodno zatem by sąd odwoławczy odnosił się do wyводу, który nie został fizycznie sformułowany. Jak wynika z dokumentów przedłożonych przez obrońcę wraz z pismem z dnia 9.10.2017r. oskarżony ma stałe zatrudnienie na terenie RFN, posiada więc stałe źródło dochodów, które umożliwia mu uiszczenie wymierzonej grzywny w wysokości 150 stawek dziennych grzywny po 50 zł; każda. Od czasu popełnienia przestępstwa przypisanego oskarżonemu minęło zresztą ponad 7 lat, jest to więc okres aż nadto wystarczający by ww. poczynił odpowiednie oszczędności w tym zakresie.

Równie krytycznie należy oceniać zarzuty apelacji w zakresie dot. oskarżonego **A. M. (2)**. Okazała się ona za to o tyle przydatna, że umożliwiła sądowi odwoławczemu korektę błędnego rozstrzygnięcia sądu I instancji związanego z przyjęciem art.64 § 1 kk.

Także i w tym wypadku Sąd Okręgowy przypisał wyjaśnieniom przymiot wiarygodności jedynie w części. To wyklucza możliwość zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art.60 § 3 kk. Nawet w momencie, w którym oskarżony przyznawał się do winy wielokrotnie ograniczał przekazywane informacje i zasłaniał się niepamięcią co do istotnych okoliczności przedmiotowego czynu. Przykładem tego są liczne sformułowania zawarte

w protokole z dnia 23.05.2011r. : „...nie pamiętam teraz jego danych...”

(vide: k.4093v), „...B. wziął wtedy jakąś część marihuany, ale nie pamiętam czy była to połowa czy też trochę mniej lub więcej...”, „...od razu za nią zapłacił choć dokładnie tego nie pamiętam...”, „...nie pamiętam czy był wtedy przy transakcji A...”, „...za drugim razem B. marihuanę też brał chyba etapami – nie pamiętam...”, „...nie wiem czy B. płacił mi pieniądze za marihuanę dopiero wtedy kiedy ją odsprzedał...” (vide: k.4094). W tej sytuacji aktualne są więc wywody poczynione powyżej co do przesłanek zastosowania art.60 § 3 kk. Jedynie złożenie wyczerpujących, szczerych i pełnych wyjaśnień zawierających istotne okoliczności przestępstwa bez ukrywania bądź pomniejszania roli własnej, ale także znaczenia któregokolwiek ze sprawców, wypełnia wymogi art.60 § 3 kk. Wyjaśnienia

w zakresie, o jakim mowa w art.60 § 3 kk, nie mogą być przez sprawcę taktycznie dozowane, tak by chronić interesy pozostałych współsprawców, czy też tylko własne interesy procesowe, zagrożone w wyniku ujawnianych przez organy ścigania kolejno - w następstwie zbierania dowodów – okoliczności (vide: analogicznie w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11.05.2016r., V KK 57/16). Takiej szczerości

i kompletności relacji w wypowiedziach oskarżonego niestety brak. W tej sytuacji – wobec braku możliwości zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art.60 § 3 kk – nie było możliwości uwzględnienia wniosku obrońcy o warunkowe zawieszenie kary. Obrońca nie wykazał także by w stosunku do oskarżonego zachodził nadto „szczególnie uzasadniony wypadek” w rozumieniu art.60 § 2 kk. Sytuacji takiej sąd odwoławczy nie dopatrył się także z urzędu. Sąd Okręgowy wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny po 50 zł; każda. Wymierzoną karę trudno byłoby traktować jako rażąco niewspółmierną w sytuacji, w której jedynie w niewielkim zakresie przekracza karę minimalną, a oskarżony miał działać nie tylko w warunkach recydywy (art.64 § 1 kk) ale i w warunkach określonych w art.65 § 1 kk. Już to uniemożliwiało wymierzenie kary w najniższym wymiarze ustawowym.

Przypisanie oskarżonemu działania w warunkach art.64 § 1 kk jest jednak błędne. W tym zakresie sąd I instancji odwołał się do karty karnej ww. z 9.10.2015r., w której figurowały 3 skazania, w tym wyrok Sądu Rejonowego w Pile z dnia 9.09.2003r. (II K 624/03) będący podstawą przyjęcia recydywy. Jak wynika jednak z danych o karalności na k.8749-8759 oskarżony odbywał w istocie karę do 27.10.2005r. Został bowiem warunkowo przedterminowo zwolniony na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia **20.10.2005r.** V Wz 2590/05 a zakreślony tam okres próby upłynął pozytywnie 20.10.2007r. – vide: k.8761). W tej sytuacji zgodnie z treścią art.107 § 1 kk w zw. z art.82 § 1 kk z dniem 27.10.2015r. nastąpiło zatarcie skazania. Potwierdzeniem tego są zresztą aktualne dane o karalności oskarżonego z KRK z dnia 2.08.2017r. (vide: k.8593) oraz z dnia 16.10.2017r. (vide: k.8744). Ustalenie to obligowało sąd odwoławczy do zmiany zaskarżonego wyroku nie tylko w zakresie opisu czynu i kwalifikacji prawnej (poprzez eliminację działania w warunkach art.64 § 1 kk) ale i odpowiednie zmodyfikowania orzeczenia o karze. Zostało ono złagodzone do 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności i do 130 stawek dziennych grzywny po 50 zł; każda.

Także i w tym przypadku niefortunne są dalsze argumenty obrońcy o „jedynie dwukrotnym wewnątrzspółnotowym przemyście nienajwiększej ilości środków odurzających”, w sytuacji gdy dotyczy to aż 4.000 g marihuany. Również w tym wypadku sąd odwoławczy docenia aktualną postawę oskarżonego, który jak wynika z pisma z dnia 9.10.2017r. ustabilizował swoje życie i założył rodzinę (vide: k.8728-8734), jednakże nie może to sanować jego negatywnego zachowania w przeszłości objętego pkt 101 wyroku i przemawiać za dalszym złagodzeniem kary. Także i w tym wypadku obrońca nie przywołał żadnych argumentów wspierających tezę

o niewspółmierności wymierzonej kary grzywny, co czyni apelację również i w tym zakresie niezasadną i gołosłowną. Także i w tym wypadku wpływ czasu, na który powołuje się obrońca oskarżonego w apelacji na s.3 dawał ww. czas na zgromadzenie środków niezbędnych do uiszczenia wymierzonej grzywny.

VIII.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. M. (1)

Apelacja ta okazała się – in meritum – niezasadna.

W pierwszym rzędzie należy odnieść się do zarzutów dot. wad uzasadnienia zaskarżonego wyroku i w konsekwencji naruszenia art.424 § 1 pkt 1 kpk. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko obrońcy, że dokument przedłożony stronom i sądowi odwoławczego nie sposób uznać za idealny

i wzorcowy. Mimo niewątpliwej skrótowości i powierzchowności wywodu poddaje się jednak kontroli instancyjnej.

Powyżej, w pkt IV niniejszego uzasadnienia Sąd Apelacyjny obszernie i wyczerpująco przedstawił już swoje stanowisko w tym zakresie, nie ma więc powodu by argumentację tam wyrażoną ponownie powielać. Odnosi się ona także do kwestii możliwości uchylecia zaskarżonego orzeczenia z tego powodu. Jest ona więc aktualna także w zakresie zastrzeżeń sformułowanych przez obrońcę M. M. (1). Należy podkreślić, że sąd odwoławczy ocenia zaskarżony wyrok i materiał dowodowy, który był podstawą tego orzeczenia, a nie li tylko samo uzasadnienie. Dokonując poszczególnych ustaleń faktycznych sąd I instancji wskazywał dowody na których oparł się w pełni lub w części. Już wcześniej wykazano, że brak jest przeciwwskazań by nawet tylko jeden dowód stał się podstawą skazania, tym bardziej, że wyjaśnienia M. B. (1) były przedmiotem szczegółowej – jako na realia uzasadnienia zaskarżonego wyroku – oceny Sądu Okręgowego. M. on w pełni świadomość, że jest to dowód z tzw. pomówienia i należy traktować ze szczególną ostrożnością, wynikającą z interesu procesowego ww. Sąd Apelacyjny nie zgadza się tylko

z jednym aspektem oceny wyjaśnień ww. a dot. motywacji jaką M. B. (1) kierował się składając wyjaśnienia obciążające współoskarżonych,

a w szczególności, że był on zupełnie wolny od chęci uzyskania nadzwyczajnego złagodzenia kary. Nie ma to jednak wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Dla oceny wiarygodności wyjaśnień ww. nie ma większego znaczenia czy był, czy też nie obeznany z procedurą określoną

w art.60 § 3 kk. W doktrynie podkreśla się bowiem, że dla zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary na tej podstawie nie ma też znaczenia, czy ujawnienie informacji jest przejawem rzeczywistej skruchy, czy wynika

z moralnie dodatnich pobudek (vide: M. K. (2) w „Komentarz aktualizowany do art.60 Kodeksu karnego” teza 24).

Trudno mieć też do oskarżonego pretensje jakie formułuje apelujący, że ww. korzysta

z przysługujących mu ustawowych uprawnień, zwłaszcza że sam 2 strony dalej domaga się w apelacji zastosowania analogicznego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary dla swojego mandanta. Świadczy to koniunkturalizmie podniesionego zarzutu. Z kolei zastrzeżenia obrońcy pod adresem M. B. (1), że nie ujawnił szczegółów przestępczego procederu jeszcze przed zatrzymaniem są niezrozumiałe i całkowicie rozminają się

z przesłankami z art.60 § 3 kk. Należy bowiem w tym miejscu kategorycznie podkreślić, że oskarżony ten po przedstawieniu zarzutów nie tylko opisywał role poszczególnych współoskarżonych, ale przede wszystkim konsekwentnie obciążał swoją osobą i przyznawał się do poszczególnych przestępstw. Oskarżony musiał mieć przy tym świadomość, że wyjaśniając nieprawdę narażałby się na surowe konsekwencje, tj. odmowę zastosowania wobec niego art.60 § 3 kk. Jeśli okazałby się, że składając swe relacje, podał nieprawdę i bezpodstawnie obciążył innych, to nie tylko nie mógłby liczyć na dobrodziejstwa wynikające z nadzwyczajnego złagodzenia kary, ale co więcej winien liczyć się z pociągnięciem do odpowiedzialności karnej za fałszywe oskarżenie innych, niewinnych osób. Oczywiście jest, że w sytuacji gdy wersje M. B. (1) i M. M. (1) są wobec siebie konkurencyjne

i dalece rozbieżne to odpowiednio uzasadniony wybór jednej z nich uniemożliwia rzecz jasna danie wiary drugiemu oskarżonemu. Skarżący nie dostrzega, że M. B. podaje okoliczności dot. poszczególnych zdarzeń

z udziałem M. M., które mogły być znane jedynie osobie, która także w nich uczestniczyła. Zarzut, że oskarżony M. B. szczegóły te pamięta jest niefortunny, w sytuacji gdy obrońca nie potrafi wskazać przekonująco sytuacji, w których ww. rozminął się prawdą co do istotnych okoliczności sprawy. W zaistniałej sytuacji procesowej nie można zgodzić się

także z tezą obrońcy, że sąd ograniczył się wyłącznie do przywołania dowodów bez ich oceny. Mimo powierzchowności oceny wyjaśnień M. M. (1) zawartej na s.58 uzasadnienia zaskarżonego wyroku można in contrario wywnioskować, że sąd I instancji nie dał im wiary w zakresie sprzecznym

z twierdzeniami M. B. (1). Oczywiście jest, że wymaga to znajomości materiału dowodowego, ze szczególnym uwzględnieniem wyjaśnień poszczególnych współoskarżonych. Bynajmniej nie można zgodzić się

z zarzutem zawartym w pkt II apelacji sprowadzającym się do obrazu przepisu art.7 kpk, która miała polegać na bezkrytycznym przyjęciu za wiarygodne wyjaśnień M. B. (1). W rezultacie sąd meriti miał dopuścić się błędów w ustaleniach faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego M. M. (1) co do „uczestnictwa we wewnątrzspółnotowym obrocie oraz we wprowadzaniu do obrotu środków odurzających w postaci amfetaminy”. Obrońca dowodził, że skoro oskarżony M. M. (1) potwierdzał swój udział w procederze dot. marihuany to nie miał podstaw by kwestionować swoją odpowiedzialność do jego odpowiednika z udziałem amfetaminy. Wnioskował zatem, że gdyby faktycznie był winny ww. czynów to tego rodzaju postawa byłaby nieracjonalna. Z poglądem tym nie można się zgodzić. Gdyby oczekiwać od oskarżonych racjonalnego podejścia to żaden

z nich nie wkroczyłby nigdy na drogę przestępstwa. Postawa oskarżonego akurat go nie ekskulpuje i nie jest bynajmniej dowodem jego niewinności. Obrońca zdaje się pomijać, że amfetamina należy do tzw. narkotyków twardych. Proceder związany z tą substancją jest zazwyczaj surowiej karany niż ten dot. marihuany zaliczanej do tzw. narkotyków miękkich. Warto też zwrócić uwagę na fakt przywoływany zresztą przez apelującego, tzn. zatrzymanie na gorącym uczynku, a następnie skazanie oskarżonego przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. w sprawie II K 20/10 za wewnątrzspółnotowe nabycie 4.801,60 g właśnie marihuany. W tej sytuacji – powiązanej przecież z niniejszą sprawą podmiotowo i przedmiotowo – oskarżonemu trudno byłoby zaprzeczać związków z szeroko pojmowanym obrotem czy też przemyceniem ww. środkiem odurzających. Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko sądu I instancji co do oceny istotnego dla sprawy materiału dowodowego. W tej sytuacji nie ma potrzeby szczegółowego powielania tego stanowiska, zwłaszcza co do przydatności uznanych za wiarygodne wyjaśnień M. B. (1). Analogiczne stanowisko co do tej kwestii wyraził w tejże kwestii Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 27.02.2017r. (V KK 30/17). Zarzut naruszenia art.7 kpk nie może ograniczać się – jak w niniejszej sprawie – do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych,

a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniu rozstrzygnięcia. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności (vide: np. analogicznie postanowienie Sądu Najwyższego z 26.7.2007r. w sprawie IV KK 175/05). Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście sąd pominął dowody istotne (nie jakiegokolwiek, lecz istotne) dla rozstrzygnięcia

o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 19.4.2012r. w sprawie II AKa 67/12). Obowiązkiem tym skarżący nie podołał. Należy przy tym pamiętać,

że zanegowanie trafności ustaleń sądu orzekającego poprzez wyrażenie tylko odmiennego poglądu w tej materii nie może być uznane za wystarczające do wnioskowania o dokonaniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Apelacyjny za chybione uznał także te zarzuty, które skierowane zostały do orzeczenia o karach jednostkowych i karze łącznej pozbawienia wolności (apelujący nie podniósł zarzutów co do kar grzywny). Obrońca wskazywał ogólnikowo, że sąd meriti nie docenił okoliczności łagodzące oraz przecenił okoliczności obciążające. Zarzut ten jest wyjątkowo ułomny jeżeli uwzględni się, że skarżący nie wskazał konkretnie o jakie okoliczności chodzi. W tej sytuacji sąd odwoławczy nie ma możliwości ustosunkować się do argumentów, które nie zostały fizycznie sformułowane. Równie pozbawione racji bytu jest odwoływanie się do wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 5.05.2010r. (II K 20/10). Fakt rzekomego surowego ukarania oskarżonego w ww. sprawie nie może mieć przełożenia na karę orzeczoną za odrębne czyny w niniejszym postępowaniu. Wyrok, na który powołuje się obrońca nie jest przecież przedmiotem kontroli odwoławczej w niniejszej sprawie. Nie był i nie mógł być on wyznacznikiem kary do jakiej winien odnosić się Sąd Okręgowy w Poznaniu konstruując orzeczenie o karze, nie tylko w stosunku do M. M. za

inne przestępstwa, ale także wobec M. B., T. N. i A. M.. Sąd ten bowiem samodzielnie nie tylko rekonstruował stan faktyczny, ale następnie dokonał oceny prawnej i wymiaru kary. Nie był więc związany innym orzeczeniem i nie musiał się nim kierować. Analogicznie nie ma w tej chwili znaczenia czy oskarżony będzie mógł w przyszłości skorzystać z możliwości połączenia kar jakie oferuje instytucja wyroku łącznego, co apelujący podnosił np. na s.12 swojego środka odwoławczego. Kwestia ta będzie ewentualnie oceniana w odrębnym postępowaniu i obecnie jest niedopuszczalne rozstrzygnięcie jej przez Sąd Apelacyjny na gruncie niniejszej apelacji. Odnosząc się do zarzutu niewspółmierności kary łącznej pozbawienia wolności należy w tym miejscu zaznaczyć, że granice w jakich „poruszał się” sąd meriti kształtowały się od 3 lat i 8 miesięcy (najwyższa kara jednostkowa – pkt 78) do 11 lat (suma kar z pkt 77, 78, 79, 80) pozbawienia wolności. W tej sytuacji wymierzona przy zastosowaniu zasady asperacji kara łączna 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 81a) bynajmniej nie może razić swoją surowością i jest wyważoną i adekwatną dolegliwością za popełnione przez M. M. (1) zbrodnie i występki.

Całkowicie nieuzasadniony jest też postulat skarżącego co do zastosowania wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art.60 § 2 kk. Jedyny argument jaki obrońca przywołał to oczekiwanie by : „...ukształtować oskarżonemu karę w ten sposób, ażeby jej łączny wymiar (obejmujący obydwie postępowania) oscyłował wobec kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności...” (vide: s.12 apelacji). Tego rodzaju stwierdzenie jest w oczywisty sposób sprzeczne z przesłankami zawartymi przez ustawodawcę w treści cyt. przepisu. W oparciu o wskazaną podstawę sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa. Jednocześnie określono

3 przykładowo („w szczególności”) wyliczone sytuacje, w jakich jest to dopuszczalne:

1. jeżeli pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą, szkoda została naprawiona albo pokrzywdzony i sprawca uzgodnili sposób naprawienia szkody,
2. ze względu na postawę sprawcy, zwłaszcza gdy czynił starania o naprawienie szkody lub o jej zapobieżenie,
3. jeżeli sprawca przestępstwa nieumyślnego lub jego najbliższy poniósł poważny uszczerbek w związku z popełnionym przestępstwem.

Sytuacji, o jakiej mowa w cyt. przepisie próżno jednak szukać w odniesieniu do oskarżonego M. M. (1). Skarżący także nie wykazał by miał miejsce „szczególnie uzasadniony wypadek” w rozumieniu art.60 § 2 kk. Podstawa określona w cyt. przepisie wchodzi jednak w grę tylko wtedy, gdy istnieją liczne okoliczności łagodzące w samym czynie, zaś właściwości

i warunki osobiste sprawcy, jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu zasługują na szczególnie pozytywną ocenę (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.05.1978r., V KR 72/78). Przy ocenie, czy zachodzi „szczególnie uzasadniony wypadek”, należy zatem brać pod uwagę dyrektywy wymiaru kary określone w przepisie art.53 kk. Zważywszy na powyższe rozważania oraz szereg okoliczności obciążających wskazanych enumeratywnie przez Sąd Okręgowy na s.113-114 uzasadnienia zaskarżonego wyroku uznać należy, że tego rodzaju sytuacja nie wystąpiła w stosunku do oskarżonego M. M. (1). Obrońca do tych przesłanek nawet nie próbował się ustosunkować. Autor apelacji swoimi dywagacjami nie zaprzeczył też logice sądu I instancji co do konfiguracji orzeczenia o karze. W szczególności zdumiewa żądanie ustalenia wspólnego wymiaru kar dla odrębnych postępowań i wydania – z obejściem przepisów Rozdziału IX KK, Rozdziału 60 KPK oraz przepisów przejściowych regulujących ww. kwestie – swoistego quasi wyroku łącznego, który obejmowałby także karę wymierzoną w wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 5.05.2010r. (II K 20/10). Tego rodzaju instrumentalne traktowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary dla realizacji partykularnych interesów oskarżonego jest niedopuszczalne i nie może zasługiwać na akceptację sądu odwoławczego.

Krytyki nie wytrzymuje też ostatni zarzut, dot. obrazy art.45 § 1 kk. W pkt 83 zaskarżonego wyroku orzeczono wobec M. M. (1) przepadek równowartości korzyści osiągniętej przez niego z przypisanych mu przestępstw w łącznej kwocie

55.095 zł;. Zdaniem skarżącego sąd I instancji wysokość ww. przepadku określił w sposób błędny. Nie potrafił jednak wyjaśnić przekonywująco na czym błąd ten miałby polegać. Już uzasadnienie apelacji budzić musi zastrzeżenia. Skoro autor tego środka odwoławczego nie potrafi się odnieść do ww. ustalenia w zaskarżonym wyroku to skąd przekonanie, że jest ono błędne? Apelujący nie ma też racji, że stanowiska swojego Sąd Okręgowy nie uzasadnił. Przeczy temu zapis na s.133-134 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Z pewnością sposób uzasadnienia przyjęty przez sąd I instancji nie jest prosty ani łatwy i wymaga odniesienia do wskazanego materiału źródłowego w postaci wyjaśnień oskarżonego M. B. (1). Nie znaczy to jednak, że nie spełnia dyrektyw określonych w art.424 § 1 pkt 2 kpk.

IX.

Apelacja obrońcy oskarżonego E. O. (1)

Przedmiotowy środek odwoławczy okazał się uzasadniony jedynie w części. Modyfikacja wyroku Sądu Okręgowego doprowadziła do zmiany opisu czynu i złagodzenia orzeczenia o karze.

Przed odniesieniem się do poszczególnych zarzutów zaznaczyć należy, że aktualne i w tym miejscu są rozważania natury teoretycznej dot. błędu w ustaleniach faktycznych, obrazy przepisów postępowania (dot. art.7 kpk, art.410 kpk, art.424 kpk) i rażącej niewspółmierności podniesione uprzednio.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny pragnie odnieść się do zarzutu obrazy art.424 § 1 kpk zawartego w pkt V i VI apelacji i argumentacji zawartej na s.17-18. Już uprzednio niejednokrotnie sąd odwoławczy dawał wyraz rozczarowaniu jakości uzasadnienia przedmiotowego wyroku. Stanowisko to jest więc aktualne także i w tym miejscu, również

w odniesieniu do oskarżonego E. O. (1). Niewątpliwie

in meriti Sąd Okręgowy poprzestał na powierzchownym przedstawieniu swojego toku rozumowania w czasie wyrokowania. Z pewnością sposób prezentacji wywodów m.in. z zakresu oceny poszczególnych dowodów, czy też kwestii związanych z instytucją określoną w art.45 § 1 kk nie ułatwiał zadania zarówno oskarżonemu i jego obrońcy, jak i też sądowi odwoławczemu, jednakże nie sposób uznać, że polemika z ustaleniami

i ocenami sądu meriti, a następnie kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia była niemożliwa. Do poszczególnych kwestii będących przedmiotem środka odwoławczego Sąd Apelacyjny odniesie się szczegółowo w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Na marginesie należy jeszcze podkreślić, że skarżący sam dostrzegł ograniczenia w zakresie możliwości uchylecia wyroku z powodu tego typu uchybień (vide: s.17 uzasadnienia apelacji). Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko wyrażone

w uzasadnieniach wyroków Sądów Apelacyjnych w Gdańsku i K., do których nawiązywał autor apelacji, jednakże ww. nie pokusił się o rzetelne wykazanie by sytuacja tam wskazana wystąpiła realnie w niniejszej sprawie. Zgodnie z treścią art.455a kpk nie można uchylić wyroku z tego powodu,

że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art.424 kpk. Oczywistym jest jednak, że nie oznacza to wszakże, że wady pisemnych motywów zaskarżonego wyroku utraciły jakiegokolwiek znaczenie w ramach instancyjnej kontroli wyroku. Podkreślić bowiem należy, że przekonanie sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art.7 kpk nie tylko wtedy, gdy jest ono poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wynik rozważenia wszystkich istotnych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, ale też zostało prawidłowo uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Pominięcie zatem istotnych dowodów winno być oceniane pod kątem nie tyle wad samego uzasadnienia, ale obrazy art.7 kpk i art. 410 kpk (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24.03.2016r., II AKA 521/15). Uchybień, o których mowa powyżej – w zakresie obligującym do uchylecia zaskarżonego wyroku – nie można dostrzec w realiach niniejszego postępowania. Skarżący poprzestał jedynie na sygnalizacji problemu, jednakże stanowiska swojego przekonywująco nie uzasadnił.

Rację ma za to autor apelacji kwestionując ustalenia faktyczne dot. czasu popełnienia przestępstwa przypisanego oskarżonemu w pkt 86 zaskarżonego wyroku, jak i co do ilości marihuany, w której obrocie E. O. (1) uczestniczył. Nie budziło wątpliwości sądu odwoławczego,

że wyjaśnienia oskarżonego M. B. (1) zostały uznane na etapie wyrokowania przez Sąd Okręgowy za wiarygodne w całości. Stanowisko to Sąd Apelacyjny podziela i akceptuje. Z tego też powodu niezrozumiałe jest,

że ustaleń co do momentu początkowej działalności oskarżonego sąd meriti dokonał w opozycji do tego źródła dowodowego, a na dodatek uczynił to

w sposób odmienny w wyroku, jak i jego uzasadnieniu. Jest to tym bardziej niezrozumiałe jeżeli uwzględni się, że pozostali oskarżeni, których dot. ta okoliczność także nie wskazywali na „wrzesień 2008r.” (vide: pkt 86 wyroku) lub „grudzień 2008r.” (s.20 uzasadnienia wyroku), jako moment początkowy udziału E. O. (pkt 86 wyroku) i R. P. (pkt 45 wyroku) w tym procederze (M. B. – pkt 6h wyroku). Słusznie przy tym skarżący wskazuje, że daty te są błędne, albowiem M. B. (1) poznał E. O. (1) i R. P. (1) dopiero we wrześniu lub październiku 2009r. (vide: k.148 – w protokole z 29.04.2010r. błędnie zapisano jedynie rok – „(...)”). Z wyjaśnień tego samego oskarżonego wynika przy tym, że narkotyki przekazał im do dalszej sprzedaży po raz pierwszy na przełomie października i listopada 2009r. (vide: k.148, 216). Także R. P. (1) wskazuje na rok 2009 (vide: k.3411), podobnie jak i E. O. (1) (vide: k.2834), który nieco wcześniej datuje pierwsze spotkanie (sierpień 2009r.), przy czym zaznacza, że „...cała działalność nie zaczęła się od razu...”. Mimo ww. uchybień nie ma jeszcze podstaw do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. W tej sytuacji procesowej Sąd Apelacyjny dostrzegł bowiem możliwość zmiany zaskarżonego wyroku (w pkt 6h, 45 i 86) i przyjęcia, że przedmiotowy czyn ciągle rozpoczął się na przełomie października i listopada 2009r.

Należy przy tym zaznaczyć, że ww. zmiana w stosunku do oskarżonych R. P. i M. B. nastąpiła w trybie określonym w art.435 kpk, albowiem te same co w apelacji obrońcy E. O. względy przemawiają za zmianą orzeczenia na ich korzyść.

Sąd Apelacyjny podzielił także szereg zastrzeżeń skarżącego

w zakresie ustaleń faktycznych co do ilości marihuany, której w obrocie uczestniczył oskarżony E. O. (1) (pkt 86 wyroku). Błąd ten jest o tyle niezrozumiały, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd I instancji de facto prawidłowo zrekonstruował stan faktyczny w tym zakresie, jednakże nie wyciągnął z tych ustaleń należytych wniosków. W pkt 86 wyroku Sąd Okręgowy wskazał bowiem, że oskarżony uczestniczył w obrocie m.in. 2.000 gram marihuany. Z kolei w uzasadnieniu ww. części wyroku sąd meriti zauważył, że M. B. (1) sprzedał E. O. (1)

i R. P. (1) łącznie m.in. 1.500 g marihuany – w ramach 3 transakcji po 500 g każda (vide: s.20 uzasadnienia). Wyjaśnienie tej rozbieżności znalazło się z kolei w dalszej części ww. uzasadnienia (vide: s.105), gdzie Sąd Okręgowy stwierdził wprosy, że : „...dodatkowe 500 gramów otrzymali oni od M. B. (1) w ramach czynów opisanych w pkt 4d i 85...”.

Sąd Apelacyjny bynajmniej stwierdzenia tego nie kwestionuje, jednakże uwadze sądu I instancji umknęło, że przy takiej konstrukcji wyroku oskarżony w pkt 86 (art.56 ust.3 upn w zw. z art.12 kk w zw. z art.64 § 1 kk w zw. z art.65 § 1 kk w zw. z art.4 § 1 kk) został po raz drugi skazany za ten sam czyn (co do 500 g marihuany oczywiście), który został już mu przypisany w pkt 85 (**art.56 ust.3 upn** i art.55 ust.3 upn w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk w zw. z art.64 § 1 kk w zw. z art.4 § 1 kk). Z kolei sytuacja M. B. (1) i R. P. (1) ukształtowana została inaczej. Jest to ujęcie prawidłowe. W pierwszym przypadku istotne dla sprawy 500 g marihuany zostało osądzone wyłącznie w pkt 4d a w pkt 6h ujęto pozostałą ilość tego narkotyku (1.500 g). W drugim wypadku R. P. (1) został przypisany wyłącznie udział w obrocie m.in. łącznie 2.000 g marihuany (tzn. 3 zdarzenia jako pochodne z pkt 4d

i jedno z pkt 6h wyroku obejmujące za każdym razem po 500 g tego środka). Wbrew twierdzeniom obrońcy na s.16 apelacji ustalenia te nie są czynione

w sprzeczności z twierdzeniami M. B. (1). Skarżący przywołuje tylko jeden z protokołów (na k.148), który odnosi się tylko do części zdarzeń

z udziałem oskarżonych. Wnioski sądu odwoławczego, o których mowa powyżej są więc pełnym odzwierciedleniem wyjaśnień nie tylko M. B. (1) (vide: k.101v-102, 148, 217-218, 248, 250), ale i samego E. O. (vide: k.2834-2836). Są one w tym zakresie – co do istoty tego problemu – spójne i wzajemnie się uzupełniają. Ich ocena nie budziła zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego, podobnie jak i wyjaśnień R. P. (1). Mimo skrótowości wywodu na s.58 uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd odwoławczy mógł bowiem odtworzyć tok rozumowania Sądu Okręgowego. Było to możliwe

po porównaniu wyjaśnień ww. z twierdzeniami M. B. oraz weryfikacji zapisów na s.20 i s.29 uzasadnienia, gdzie sąd ten wskazał jakimi dowodami kierował się w tym zakresie. Uzasadnienie stanowiska sądu I instancji na s.53-57 dot. tego ostatniego oskarżonego nie nasuwa zresztą zastrzeżeń.

W zaistniałej sytuacji procesowej obowiązkiem sądu odwoławczego było dokonanie zmian w zakresie ustaleń faktycznych zawartych więc w pkt 86 zaskarżonego wyroku, wyłącznie co do E. O.. Ich konsekwencją były kolejne modyfikacje dot. orzeczenia

o karach jednostkowych (pkt 86) i karach łącznych (pkt 87), do czego Sąd Apelacyjny odniesie się szczegółowo w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Odnosząc się do argumentacji autora apelacji na s.12-14 jej uzasadnienia wypada na wstępie zaznaczyć, że błędnie zestawia on kwotę 34.450 zł; wskazaną na s.20 uzasadnienia zaskarżonego wyroku z kwotami 24.750 zł; określonymi w pkt 49 i 89 tegoż orzeczenia. Pierwsza z ww. kwot odnosi się wyłącznie do kwoty jaką E. O. (1) i R. P. (1) zapłacili M. B. (1) (a więc jego korzyści) za zakupione narkotyki, przy czym obejmuje ona jedynie 1.500 g a nie 2.000 g marihuany. Z kolei druga kwota to równowartość 1/2 części korzyści uzyskanej przez każdego z dwóch ww. oskarżonych ze sprzedaży narkotyków uzyskanych od M. B.. Zważywszy, że oskarżeni ci doliczali do ceny zakupu swoją prowizję, nie ma więc nic dziwnego w tym, że kwota ta (łącznie 49.500 zł;) jest wyższa. Jak wynika z treści pkt 86 oskarżonemu przypisano udział

w obrocie 600 gram amfetaminy, 500 szt. extazy i 2.000 g marihuany. Sąd Apelacyjny – jak już wspomniano powyżej wyeliminował z opisu ww. czynu

(z pkt 86) 500 g marihuany, jednakże należy pamiętać, że ilość ta została także ujęta jeszcze w pkt 85 zaskarżonego wyroku (wartość marihuany objętej w pkt 89 stanowi więc sumę 0,5 kg z pkt 85 i 1,5 kg z pkt 86 – nie uległa więc de facto zmianie). Stanowi to więc odpowiedź na wątpliwości skarżącego (vide: pkt A s.17 apelacji), co do tego, którego przestępstwa dotyczy przepadek. Rzeczywiście uzasadnienie zastosowania art.45 § 1 kk oraz ustalenia kwot należnych z tego tytułu jest – nawet jak na warunki omawianej sprawy – wyjątkowo ubogie. Wywód Sądu Okręgowego na s.133-134 należy zatem zestawić z materiałem dowodowym, uznanym w tym zakresie za wiarygodny. W tej części należało zatem pochylić się nad wyjaśnieniami M. B. (vide: k.248) oraz E. O. (vide: k.2834-2835), które winny pomóc ustalić kwoty zakupu z jednej strony i sprzedaży poszczególnych narkotyków z drugiej (z zastrzeżeniami, o których poniżej). Ta ostatnia wartość powinna zatem stać się więc podstawą orzeczenia

z art.45 § 1 kk w stosunku do oskarżonych E. O. (1)

i R. P. (1). Nie można więc zgodzić się z apelującym, że obie te kwoty (zakupu i sprzedaży) były analogiczne. Sąd odwoławczy w tym zakresie w pełni podziela stanowisko wyrażone w orzecznictwie m.in.

w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29.11.2012r. (II AKa 131/12), że określony w art.45 § 1 kk środek karny przepadek korzyści majątkowej albo jej równowartości orzeka się wobec współsprawców przestępstwa w częściach, w jakich według dokonanych ustaleń faktycznych przypadła im osiągnięta wspólnie korzyść majątkowa.

W razie trudności z dokładnym ustaleniem wartości udziałów w korzyści majątkowej osiągniętej przez poszczególnych współsprawców orzeka się więc przepadek tej korzyści lub jej równowartości w częściach równych (jak nastąpiło to w niniejszej sprawie). W sytuacji, w której kilka osób działa wspólnie i w porozumieniu przy obrocie narkotykami, także według podziału ról, korzyści te dzieli się przez liczbę osób współdziałających. Z uwagi na nielegalne (przestępcze) pochodzenie korzyści, nie wchodzi w rachubę jakiekolwiek jej miarkowanie (co sugerował obrońca na s.22 apelacji), w tym odliczanie wydatków także z legalnego źródła. Sprawca winien być

w każdym przypadku pozbawiony korzyści majątkowej w całości. Podlegająca przypadkowi równowartość korzyści majątkowej, którą sprawca osiągnął

z popełnienia przestępstwa stypizowanego w przepisach ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii w rozumieniu przepisu art.45 § 1 kk to nie osiągnięty przez niego zysk łączący się z pomniejszeniem przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania, a ekwiwalent wyrażony pieniężnie, odpowiadający kwocie, rzeczy lub prawu uzyskanych ze zbycia, precyzyjnie określonego w przypisanym mu czynnie, środka odurzającego lub psychotropowego (analogicznie w postanowieniu Sądu Apelacyjnego

w K. z dnia 12.12.2007r., II AKz 815/07). W przypadku środków odurzających lub substancji psychotropowych przez pojęcie korzyści majątkowej należy więc rozumieć całą kwotę uzyskaną z ich sprzedaży, a nie osiągnięty przez sprawcę zysk wynikający z pomniejszenia przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania. W konsekwencji nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem, że przepadkowi na mocy art.45 § 1 kk podlega jedynie czysty dochód otrzymany ze sprzedaży substancji psychotropowych i środków odurzających, a więc suma uzyskana z ich sprzedaży po potrąceniu poniesionych przez oskarżonego nakładów. W tej sytuacji przyjęcie w pkt 89 zaskarżonego wyroku zasady ustalenia wartości uzyskanej korzyści majątkowej w oparciu o wartość zbytych substancji psychotropowych i środków odurzających i sposobu jej podziału pomiędzy obu oskarżonych było więc w pełni zasadne. Trafnie więc Sąd Okręgowy ustalił, że obaj oskarżeni (E. O. i R. P.) zobowiązani są do uiszczenia ww. kwoty w 1/2 części. W sytuacji, gdy skarżący obrońca nie precyzuje, które z przyjętych wartości składowych są nieprawidłowe bądź zawyżone, a w szczególności nie wskazuje jednocześnie dowodów, które podważyłyby przyjęte wartości podawane m.in. przez jego mandanta, głębsza polemika

z zarzutem wniesionego środka odwoławczego w tym zakresie nie jest możliwa. Nie można przy tym uwzględnić zastrzeżeń formułowanych przez obrońcę co do ilości sprzedanych narkotyków (marihuany) w oparciu o wyjaśnienia R. P. (1). Trafnie sąd I instancji uznał, że nie sposób w pełni uznać ich za wiarygodne w omawianej kwestii. Z pewnością ocena ta w pełni odnosi się do twierdzeń ww. co do tego, że część marihuany została zużyta przez niego i E. O. we własnym zakresie, a część uległa wysuszeniu. Apelujący nie dostrzegł, że wyjaśnienia R. P.

z 21.12.2010r. różnią się istotnie w wielu szczegółach od tych z 21.06.2011r. Więcej, nawet ten ostatni protokół pełen jest sprzeczności, które jednoznacznie dyskwalifikują go jako wartościowy materiał dowodowy. O tym samym zdarzeniu oskarżony ten w czasie jednego zaledwie przesłuchania wyjaśnia odmiennie. Początkowo twierdził, że : „...potem drugi raz kiedy sam przywiózł z zagranicy 500 gram marihuany to sprzedał z tego 300 gram [...] – z pozostałej ilości około 70-80 gram się wysuszyło bo była złej jakości

a resztę my w dwójkę zażyliśmy...” (vide: k.4170v), by chwilę później dowodzić, że : „...co do tej drugiej transakcji to chciałem jeszcze powiedzieć,

że oprócz około 100 gram sprzedanych przez O., część my spaliliśmy i było to około 100 gram a pozostałe 300 gram odebrał B...”

(vide: k.4171). W swoich zarzutach obrońca zapomina jeszcze o jednym istotnym elemencie, a mianowicie o tym, że ww. wersja R. P. pozostaje w opozycji do wyjaśnień E. O., a więc do linii obrony jego mandanta (vide: np. (...) - (...)). Należy zwrócić też uwagę na kolejny element. O ile bowiem M. B. nie musiał mieć wiedzy co do sposobu wykorzystania sprzedanych E. O. i R. P. narkotyków (zwłaszcza jak ww. zapłacili za nie), to z pewnością zwróciłby uwagę na fakt, że część marihuany została mu zwrócona i nie uzyskał za nią zapłaty. W tej sytuacji nie ma więc mowy by odliczyć od równowartości korzyści majątkowej określonej w pkt 89 wartości wynikające

z przytoczonych powyżej wyjaśnień R. P., albowiem w tym zakresie są one niewiarygodne i nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Z tego też powodu argumentacja zawarta w pkt B na s.14 apelacji rozminęła się z realiami niniejszego postępowania.

W realiach niniejszej sprawy M. B. precyzyjnie opisał ceny

w jakich sprzedawał przedmiotowe narkotyki (vide: k.248). Z kolei

E. O. o ile wypowiadał się obszernie co do cen zakupu to odnośnie cen w jakich były one dalej sprzedawane ograniczał się w swoich relacjach wyłącznie do cen marihuany (21 zł; za 1 g x 2.000 g = 42.000 zł;).

W zakresie dot. extazy i amfetaminy jego twierdzenia mają już jednak charakter szacunkowy, orientacyjny i mało precyzyjny : „...ja z R. P. (5) zarobiliśmy na tym interesie również w ratach około 1.500 – 2.000 zł; na głowę...” (vide: k.2835). Oskarżony nie wskazał więc konkretnych cen jednostkowych ww. środków, co ograniczało możliwości sądu w zakresie ustaleń faktycznych. Wobec braku szczegółowych danych

z tego ostatniego źródła co do cen sprzedaży extazy i amfetaminy należało zatem poprzestać – jak to uczynił sąd I instancji – na cenach podawanych przez M. B. (przy tym względniejszych dla oskarżonych) w jakich sprzedawał on ww. substancje E. O. i R. P.. Przyjmując najbardziej korzystne (tj. najniższe) kwoty wartość istotnej dla sprawy extazy ustalono na kwotę 1.250 zł; (2,5 zł; za tabletkę x 500

tabletek), a amfetaminy na kwotę 6.600 zł; (11 zł; za 1 g x 600 g). Zsumowanie ww. kwot jednostkowych daje łącznie 49.850 zł; które należało podzielić pomiędzy obu oskarżonych. W tej sytuacji każdego z nich winna obciążać kwota

24.925 zł; a więc o 175 zł; wyższa niż ta określona przez sąd I instancji w pkt 89 zaskarżonego wyroku. Jak wynika z powyższego wyliczenia obrońca faktycznie ma rację, że przedmiotowa kwota nie została ona wskazana w sposób prawidłowy, jednakże błąd rachunkowy Sądu Okręgowego popełniony został na korzyść obu oskarżonych. Z uwagi na kierunek apelacji i podniesione zarzuty – na korzyść ww. – nie ma już możliwości korekty tego orzeczenia.

Jako ostatni należało rozpoznać zarzut rażącej niewspółmierności kary. Na skutek zmian w zakresie ustaleń faktycznych zaszła z pewnością konieczność modyfikacji orzeczenia zawartego w pkt 86,

a w konsekwencji także orzeczenia o karze łącznej. W pierwszej kolejności należy jednak zaznaczyć, że na s.114 i s.119 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w prawidłowy sposób ustalił istniejące okoliczności obciążające i łagodzące. Niestety oprócz częściowego przyznania się do winy próżno szukać przesłanek, które łagodziłyby ostrze represji karnej. Jest to rzecz jasna skutek licznych okoliczności obligujących sąd do zaostrzenia kary. Także wywodu tego obrońca nie potrafił przekonywująco zakwestionować. Jego dywagacje na temat niedocenia postawy procesowej oskarżonego nie wytrzymują krytyki, zwłaszcza jeżeli uwzględni się nie tylko uprzednią karalność, a nawet działanie w warunkach recydywy, ale także

i w warunkach art.65 § 1 kk (dot. czynu z pkt 86). Przywoływane na s.20 apelacji oczekiwania prokuratora w tym zakresie nie mają najmniejszego znaczenia, albowiem to niezawisły Sąd orzeka o karze, a oskarżyciel publiczny nawet nie wywiódł na rzecz E. O. (1) apelacji na korzyść (tak jak to uczynił w przypadku M. B. (1)). Czyn przypisany oskarżonemu w pkt 85 jest zbrodnią zagrożoną surową karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3 oraz dodatkowo także obligatoryjną grzywną. W tej sytuacji sąd meriti wymierzył oskarżonemu kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 130 stawek dziennych grzywny po 50 zł; każda. Jest to więc nadal kara w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Należy mieć przy tym na uwadze, że jedynie nieznacznie przekracza dolny próg ustawowego zagrożenia. Trudno zatem uznać ją za karę rażąco niewspółmierną. Sąd Apelacyjny stwierdza więc, że spełnia ona w pełni wymogi określone w art.53 § 1 i 2 kk, a także i te przewidziane w art.33 § 3 kk. Wbrew też sugestiom zawartym na s.21-22 apelacji uwzględnia w pełni dyrektywy zawarte w ostatnim z wymienionych powyżej przepisów. Ustalając więc stawkę dzienną, wzięto pod uwagę warunki osobiste i rodzinne oskarżonego, jego stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe, o których Sąd Okręgowy wypowiedział się na s.48-49 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Fakt odbywania kary w trakcie niniejszego procesu sytuacji tej nie zmienia. Od opuszczenia zakładu karnego (obrońca podaje w tym miejscu datę 5.01.2015r. – s.22 apelacji) oskarżony miał aż nadto czasu by poczynić

w tym zakresie stosowne przygotowania. Uwagi te należy także odnieść do kary jaką oskarżonemu należało wymierzyć za czyn przypisany w pkt 86. Oczywistym jest, że wobec zmiany opisu czynu, a zwłaszcza wyeliminowania z opisu czynu części środka odurzającego, w którego obrocie uczestniczył należało kary te złagodzić. Jedynie tytułem przypomnienia należy zaznaczyć, że zgodnie z treścią art.4 § 1 kk sąd odwoławczy stosował wobec oskarżonego przepis art.56 ust.3 upn w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9.12.2011r., jako niewątpliwie względniejszy dla sprawcy w zakresie zagrożenia karą. Uwzględniając powyższe okoliczności – przywoływane także przez sąd I instancji – wymierzono oskarżonemu kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;. Sąd Apelacyjny baczył przy tym by dolegliwość ww. kar nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości jego czynu a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają one osiągnąć w stosunku do E. O. (3). Modyfikując orzeczenie o karze sąd odwoławczy miał na względzie także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględnił w szczególności także motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz sposób życia przed i po popełnieniu czynu. Jednocześnie Sąd Apelacyjny uwzględnił także argument zawarty w pkt C na s.22 apelacji i wyeliminował nadto z podstawy wymiaru kary przepis art.64 § 1 kk, który nie został zastosowany zarówno przez sąd I jak i II instancji (nie doszło do wymierzenia kary powyżej górnej granicy ustawowego zagrożenia). Z kolei postulat eliminacji art.33 § 3 kk nie miał uzasadnienia, albowiem art.56 ust.3 upn zawiera faktycznie sankcję kumulatywną, przewidującą obok kary pozbawienia wolności obligatoryjną grzywnę (wykluczając potrzebę przywoływania art.33 § 2 kk), jednakże nie zawiera regulacji będącej odpowiednikiem art.33 § 3 kk, który określa zasady wymiaru stawki dziennej.

Wymierzając z kolei nową karę łączną Sąd Apelacyjny miał na względzie dyrektywy zawarte w art.85 kk i art.86 § 1 i 2 kk w zw. z art.4 § 1 kk uwzględnione już przez Sąd Okręgowy na s.125-127. Istniejące związki czasowe i rodzajowe

pomiędzy przestępstwami przypisanymi w pkt 85 i 86 przemawiały za zastosowaniem zasady asperacji. Określając wysokość kar łącznych należało pamiętać, że ich wymierzenie było możliwe w granicach od 3 lat i 6 miesięcy do 5 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz od 130 do 230 stawek dziennych grzywny. Mając na względzie, że oba te czyny były do siebie podobne rodzajowo, godziły w analogiczne dobra prawnie chronione i zostały popełnione w stosunkowo krótkim przedziale czasu (od przełomu października i listopada 2009r. do 31.12.2009r.) sąd odwoławczy uznał,

że istnieje możliwość wymierzenia stosunkowo łagodnej kary łącznej (jak na granice wyznaczone przez kary jednostkowe) i w pkt 87 obniżył wymierzone oskarżonemu E. O. (1) kary łączne do 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz do 140 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł; (pięćdziesięciu). Dalsze złagodzenie ww. kar łącznych, a w szczególności zastosowanie postulowanej na s.18 apelacji zasady całkowitej absorpcji, byłoby już wypaczeniem wymiaru sprawiedliwości. Zasada, której zastosowania domagał się obrońca jest bowiem rozwiązaniem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo i wymagającym szczególnego uzasadnienia. Takie szczególne wypadku nie sposób dopatrzeć się w sytuacji E. O. (1).

Zważywszy na zmianę orzeczenia o karze zaszła też konieczność ponownego określenia opłaty należnej Skarbowi Państwa od oskarżonego. Zgodnie z treścią art.1, art.2 ust.1 pkt 5 oraz art.3 ust.1, art.6 i art.10 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U.

z 1983r., Nr 49 poz. 223) ustalono ją na kwotę 1.800 zł; za obie instancje. Jednocześnie Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw z art.17 ust.1 cyt. ustawy w zw. z art.624 § 1 kpk by oskarżonego od opłaty tej zwolnić w całości, czy też w części. Obrońca nie wykazał by uiszczenie ww. opłat byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na jego aktualną sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Trafnie przy tym podkreśla się w orzecznictwie, że sam fakt uprzedniego pobytu w zakładzie karnym i odbywania kary izolacyjnej nie jest jeszcze wystarczającą przesłanką, aby zrezygnować z domagania się od oskarżonego zapłacenia stosownej opłaty (vide: analogicznie np.

w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 4.10.2012r., II KO 50/12).

X.

Apelacja obrońcy oskarżonego K. O. (1)

Apelacja tego obrońcy nie znalazła akceptacji Sądu Apelacyjnego. Korekta uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia co do ww. oskarżonego nastąpiła natomiast z urzędu w trybie określonym w art.435 kpk.

Na wstępie należy zaznaczyć, że zarzut obrazy art.5 § 2 kpk nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art.7 kpk, gdyż dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania. Mianowicie, niedających się usunąć wątpliwości, które mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów. Przepisy art.5 § 2 kpk i art.7 kpk mają więc charakter rozłączny (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20.07.2016r., II AKa 177/16). Apelujący problemu tego nie dostrzegł. Sąd odwoławczy w pełni podziela przy tym stanowisko, że wątpliwości, o jakich mowa w przepisie art.5 § 2 kpk, odnoszą się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, a więc do sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej

z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. Nie należą natomiast do nich wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli – tak jak w niniejszej sprawie – sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i ustalenia te są stanowcze to nie może zachodzić obraza art.5 § 2 kpk (vide: np. postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 13.01.2004r., V KK 170/03). Znamienne, że dowodząc „nieuwzględnienia istniejących w sprawie wątpliwości na korzyść oskarżonego” (vide: s.1 apelacji) autor apelacji rozmija się nie tylko

z definicją ustawową wyrażoną w art.5 § 2 kpk (odnoszącą się bynajmniej nie do jakichkolwiek wątpliwości ale wyłącznie do takich, których nie sposób usunąć), ale nie potrafi przekonywująco i konkretnie wskazać przykładu

takich wątpliwości (vide: s.8 apelacji), poprzestając tylko na ogólnikowych stwierdzeniach, że stan faktyczny jest „...pełen luk i niejasności [...] których nie udało się wyjaśnić...”.

Stanowisko oskarżonego odnośnie dowodów obciążających oskarżonego nie wytrzymuje krytyki. Po raz kolejny sąd odwoławczy, w ślad za Sądem Okręgowym, stwierdza, że twierdzenia M. B. (1) miały kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie, także odnośnie sytuacji dot. K. O. (1). Całkowicie niezrozumiałe jest wnioskowanie apelującego, że z tego powodu winny został zdyskwalifikowany : „...dowód

z wyjaśnień M. B. (1), jako kluczowy dla oskarżenia, winien zostać oceniony negatywnie pod względem wiarygodności...” (vide: s.8). Także

i w tym wypadku Sąd Apelacyjny podziela ocenę sądu meriti, że zasługują one na przymiot wiarygodności. Z uwagi na swój charakter – tzw. pomówienia – były traktowane z należytą ostrożnością, a stanowisko Sądu Okręgowego w tej kwestii w pełni uwzględnia dyrektywy określone w art.7 kpk. Sąd odwoławczy w pełni akceptuje też stanowisko utrwalone

w orzecznictwie (vide: np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23.02.2016r., II AKa 364/15), że kwestia „interesowności” – podnoszona na s.7 apelacji – w wykonaniu autora przedmiotowego pomówienia stanowi tylko jeden z elementów tej oceny. Nawet chęć uzyskania nadzwyczajnego złagodzenia kary w trybie art.60 § 3 kk nie może być traktowana a priori negatywnie. Unormowania art.60 § 3 kk nie pozostawiają wątpliwości,

że wyjaśnienia podejrzanego, a potem oskarżonego, wobec którego ma być obligatoryjnie orzeczona kara z jej nadzwyczajnym złagodzeniem, muszą zawierać przyznanie się do sprawstwa i zawinienia, w wyjaśnieniach tych musi on podać wszystkie znane mu informacje dotyczące własnego zachowania i zachowania osób „współdziałających” i to nie tylko wypełniających ustawowe znamiona popełnionych przez te osoby przestępstw, ale także inne „istotne okoliczności” ich popełnienia, a składane wyjaśnienia muszą być zgodne z rzeczywistością, tzn. prawdziwe, szczerze i konsekwentne. Wypada przy tym kategorycznie podkreślić, że w polskiej procedurze karnej obca jest zasada „testis unus testis nullus”. Zatem nawet zeznania jednego świadka czy też wyjaśnienia jednego oskarżonego (współoskarżonego) mogą być wystarczające dla dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych, pod warunkiem, że ocena takiego jedyne dowodu jest rzeczowa i logiczna i nie przekracza granic dowolności. Warunek ten w niniejszej sprawie został spełniony. Apelujący nie ma przy tym racji, że sąd I instancji popadł w sprzeczność co do tego, że istnieje materiał dowodowy korespondujący z wyjaśnieniami M. B. (1) (s.7 apelacji). Uwaga ta wskazywać może na braki w zakresie znajomości uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Na s.1-8 tego dokumentu Sąd Okręgowy wskazuje bowiem,

że twierdzenia ww. znajdują wsparcie (częściowe lub całkowite) m.in.

w wyjaśnieniach A. G. (1). Okoliczność ta była zresztą przez sąd ten sygnalizowana także przy ocenie wyjaśnień K. O. (2) (vide: s.60 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), jednakże została pominięta przez obrońcę całkowitym milczeniem. Sformułowanie użyte na s.7 apelacji rozminęło się więc z faktami. Zarzucając sądowi I instancji, że zbyt łatwo odmówił wiary materiałowi dowodowemu sprzecznemu z wyjaśnieniami M. B. (1) nie podjął nawet próby skonkretyzowania jakie dowody ma na myśli. Tym samym nie sposób do tak ułomnego zarzutu odnieść się in meritum. Podjęta w przedmiotowym środkiem odwoławczym próba podważania wyjaśnień obciążających K. O. (1) poprzez dyskredytację osoby M. B. (1) okazała się wyjątkowo niefortunna. Uwaga ta dot. zwłaszcza „kryminalnej przeszłości” M. B. (1), na którą obrońca powołuje się na s.6 apelacji. Kwestia ta była doskonale znana sądowi meriti, który wbrew sugestiom skarżącego na s.7 apelacji nie tylko jej nie przemilczał, ale wręcz eksponował jako istotną okoliczność obciążającą oskarżonego i to

z odwołaniem się do karty karnej oskarżonego (s.110 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), na której wyeksplikowano wszystkie skazania ww. Jeżeli przyjąć tok rozumowania zaprezentowany przez autora apelacji to analogicznie a priori za pozbawione przymiotu wiarygodności należałoby uznać także i wyjaśnienia jego mandanta. Obrońca najwyraźniej zapomniał, że K. O. (1) był dotychczas już siedmiokrotnie skazywany sądownie za różne przestępstwa. Ostatnie z tych skazań miało miejsce

w dniu 27.05.2016r., a więc już w trakcie procesu, a tuż przed wydaniem zaskarżonego wyroku (z kolei M. B. skazywany był w okresie od 1992r. do 2009r.). Oczywistym jest, że tego rodzaju sposobu wnioskowania sąd odwoławczy nie może akceptować. Jak już wcześniej podkreślono nie budziło wątpliwości, że na skutek dotychczasowych doświadczeń procesowych oskarżony M. B. (1) musiał mieć pewną wiedzę na temat zasad postępowania karnego (w tym aspekcie –

jak wcześniej też zaznaczono – nie podzielono stanowiska sądu meriti na s.56 uzasadnienia), nawet także co do reguł z art.60 § 3 kk, co do których został przecież pouczony w trakcie niniejszego śledztwa przez przesłuchującego (vide: s.57). Nie znaczy to jeszcze, że celowo pomawiał oskarżonego K. O. o czyny, których ww. nie popełnił. Musiał bowiem mieć świadomość konsekwencji jakie może ponieść na skutek tego rodzaju nieprawdziwego pomówienia. Dywagacje skarżącego na s.7 apelacji na temat możliwości nieformalnego wpływu organów ścigania na treść twierdzeń M. B. (1) nie zostały poparte jakimikolwiek dowodami, czy choćby poszlakami, które miałyby oparcie w realiach tej konkretnej sprawy. Mają więc postać li tylko spekulacji i są wyrazem fantazji procesowej apelującego. Wpisane wprost w protokole pouczenie o prawach jakie przysługują podejrzanemu i o konsekwencjach jego postawy procesowej w trakcie śledztwa świadczą o transparentności działań organów ścigania, nie sposób zatem uznać go za coś nagannego, skoro stanowi jedynie sposób realizacji zasady określonej w art.16 § 1 i 2 kpk. Równie chybione okazały się wywody co do ewolucji wyjaśnień oskarżonego M. B., które zdaniem skarżącego dopiero z czasem zyskały walor szczegółowości i obszerności, albowiem okoliczność tę Sąd Okręgowy prawidłowo uwzględnił w swoich rozważaniach. W tym zakresie sąd odwoławczy zobligowany jest odesłać obrońcę do uważnej lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku na s.56. W tym miejscu należy przypomnieć utrwalony w orzecnictwie pogląd, że wiarygodności dowodów z wyjaśnień podejrzanych, składanych w trybie art.60 § 3 kk, nie podważa nawet fakt, że decyzja w zakresie współpracy z organami ścigania nie została podjęta w czasie pierwszego przesłuchania (vide: wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15.03.2017r., II AKa 12/17 oraz z dnia 4.03.2016r., II AKa 10/16).

Chybione okazały się także zarzuty rażącej niewspółmierności kar jednostkowych i łącznej wymierzonej oskarżonemu. Z treści zarzutu wynika przy tym, że skarżący kwestionuje wyłącznie kary pozbawienia wolności (vide: s.4 apelacji). Zdaniem apelującego kary te są wygórowane z uwagi na postawę oskarżonego, który nie przyznawał się do winy. Stanowisko takie jest błędne i rozmija się z realiami niniejszego postępowania, czego dowodem jest treść uzasadnienia na s.114-115. Wśród licznych okoliczności, które wpłynęły na zaostrenie represji karnej próżno szukać tej, którą wskazywał obrońca. Trafnie przy tym Sąd Okręgowy nie dopatrywał się wobec K. O. (1) istotnych okoliczności łagodzących, czemu dał wyraz na s.121 swojego uzasadnienia. Bynajmniej do takich nie można zaliczyć okoliczności przywoływanych na s.8 apelacji, albowiem roli oskarżonego nie sposób określić jako li tylko znikomej. Ustalenia poczynione przez sąd meriti na s.1-5, 7-10 oraz 80, 83, 84 i 90 uzasadnienia zaskarżonego wyroku przeczą temu w sposób oczywisty. Trudno też oskarżonego uznać za „osobę bardzo młodą”, skoro tempore criminis miał odpowiednio (...) a w chwili orzekania przez sąd odwoławczy nawet (...) (ur. (...)). Znamienne, że apelujący nie odnosi się i nie neguje tych okoliczności obciążających, które Sąd Okręgowy miał faktycznie na uwadze przy wymiarze kary. Analogicznie brak jest też przekonujących argumentów dot. kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego. Należy przypomnieć, że wymierzono mu odpowiednio kary jednostkowe pozbawienia wolności w wymiarze : 3 lat i 6 miesięcy (na s.5 apelacji błędnie wskazano 4 lata i 6 miesięcy), 2 lat i 6 miesięcy oraz 3 lat pozbawienia wolności (pkt 94-96 wyroku). Granice kary łącznej pozbawienia wolności kształtowały się więc od 3 lat i 6 miesięcy do 9 lat. Sąd I instancji zastosował wobec oskarżonego zasadę asperacji i sprowadził kary jednostkowe do kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności (pkt 97a wyroku). Jednocześnie orzeczono kary grzywny oraz środek karny, które nie były kwestionowane w środku odwoławczym. Reasumując, brak jest podstaw do uznania, że kary jednostkowe wymierzone w dolnych granicach ustawowego zagrożenia (pkt 94 i 95 wyroku), a nawet w minimalnych zakresie (pkt 96), są w świetle powyższych rozważań karami rażąco surowymi, których dolegliwość jest niewspółmierna. Uwagi te odnoszą się także do kary łącznej, która jedynie w niewielkim zakresie przekracza dolną granicę w jakiej mogła zostać wymierzona.

Jak już wykazano powyżej w pkt IV niniejszego uzasadnienia, dot. oskarżonego T. N. (1) Sąd Okręgowy w Poznaniu odnośnie czynów opisanych w pkt 2, 38 i 95 użył łącznego sformułowania : „W tym wypadku oskarżeni z popełnienia przypisanych im czynów uczynili sobie stałe źródło dochodu, a zatem działali w warunkach art.65 § 1 kk” (vide: s.85 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Stwierdzenie to zostało użyte niewątpliwie łącznie nie tylko wobec M. B. (1), ale i wobec T. N. (1) oraz K. O. (1). Sąd Apelacyjny po raz kolejny zwraca uwagę, że w przypadku dwóch ostatnich oskarżonych sformułowanie to pozostaje w oczywistej sprzeczności w treści wyroku. Ustalenie, o którym mowa nie

zostało zawarte w sentencji wyroku a zatem Sąd Apelacyjny nie mógł dokonać jego zmiany. Jest ona jednak konieczna co do uzasadnienia, albowiem sąd I instancji wbrew powyższemu stwierdzeniu nie poczynił ustaleń pozwalających na zastosowanie wobec T. N. (1) oraz K. O. (1) art.65 § 1 kk m.in. co do pkt 95 i 96 (odmiennie niż w pkt 94) Należy przy tym zaznaczyć, że nie uwzględnił zresztą tej przesłanki jako okoliczności obciążającej K. O. (1) co do pkt 95 i 96, a jedynie co do pkt 94 wyroku – s.114 uzasadnienia), co wyklucza konieczność dodatkowej korekty w zakresie orzeczenia o karze. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny wyeliminował wyłącznie ww. fragment uzasadnienia zaskarżonego wyroku, z tym że wobec oskarżonego K. O. (1) uczynił to z urzędu, tj. w oparciu o przepis art.435 kpk, albowiem okoliczność ta umknęła uwadze obrońcy, który nie podniósł jej w swojej apelacji.

Jedynie za marginesie sąd odwoławczy pragnie także sprostować jeszcze jedną okoliczność błędnie ujętą w przedmiotowej apelacji.

W omawianym środku odwoławczym skarżący piętnastokrotnie wskazuje bowiem „V. w Holandii” jako miejsce zdarzeń objętych zaskarżonym wyrokiem. Jest to najwyraźniej omyłka pisarska, albowiem w rzeczywistości chodzi rzecz jasna o miasto V. położone w holenderskiej prowincji L., tuż przy granicy z Niemcami (vide: (...)V.). Okoliczność ta została natomiast prawidłowo ustalona przez Sąd Okręgowy w Poznaniu.

XI.

Apelacja obrońcy oskarżonego E. K.

Apelacja ta okazała się bezzasadna. Zawarta w niej argumentacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy odnieść się do pierwszego z zarzutów, dot. naruszenia „art.7 kpk w zw. z art.60 § 2 kk”, który został określony przez obrońcę mianem „obrazy przepisów postępowania” (tak w oryginale na s.1 apelacji). Tego rodzaju „hybryda” pojęciowa jest rzecz jasna błędna. Oczywiście jest, że postąpienie fakultatywne co do wymiaru kary, w tym jej nadzwyczajnego złagodzenia, należy do czwartej (art.438 pkt 4 kpk), a nie pierwszej czy też drugiej podstawy odwoławczej (art.438 pkt 1 i 2 kpk). Skoro przepis art.60 § 2 kk stwarza tylko możliwość nadzwyczajnego złagodzenia kary, to brak podstaw do zarzucania sądowi, że obraził wymieniony przepis, gdy instytucji tej nie zastosował. Analogiczny co do zasady pogląd uznać należy za utrwalony w orzecznictwie (vide: np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21.10.2015r., II AKa 206/15).

W doktrynie podkreśla się (vide: Konarska-Wrzošek V. (red.), Lach A., Lachowski J., Oczkowski T., Zgoliński I., Ziółkowska A. „Kodeks karny. Komentarz” WK 2016), że zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art.60 § 2 kk wymaga koegzystencji dwóch przesłanek, tj. zaistnienia jednej z podstaw nadzwyczajnego złagodzenia oraz stwierdzenia, że nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa. Jak już uprzednio wspomniano podstawy nadzwyczajnego złagodzenia są wymienione w tym przepisie wyłącznie przykładowo, za czym przemawia zwrot „w szczególności”. Oznacza to, że sąd może przyjąć jako podstawę inne okoliczności niż wymienione w przepisie,

o ile prowadzą one do konstatacji, że kara wymierzona sprawcy byłaby niewspółmiernie surowa. Zaistnienie podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary, nawet kumulatywne, nie obliguje sądu do tego rodzaju rozstrzygnięcia, jest to bowiem instytucja fakultatywna. Dopuszczalne jest nadzwyczajne złagodzenie kary, jeśli zaistnieje kilka okoliczności łagodzących, które brane pod uwagę oddzielnie nie uzasadniałyby nadzwyczajnego złagodzenia kary, natomiast rozpatrywane łącznie mogą spełniać warunek nadzwyczajnego wypadku, w którym nawet najniższa kara byłaby niewspółmiernie surowa (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16.10.2013r., II AKa 298/13). W takim przypadku nie chodzi o zbieg kilku niezależnych, ustawowo określonych podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia, lecz o sumę innych okoliczności łagodzących,

z których żadna samodzielnie nie może prowadzić do nadzwyczajnego złagodzenia. Sąd ma możliwość w takim przypadku zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, opierając się na sumie okoliczności zachodzących w sprawie, jeśli tylko łącznie spełniają one warunki wymienione w ustawie dla nadzwyczajnego złagodzenia kary, przede wszystkim co do uznania wypadku za „szczególnie uzasadniony” oraz co do uznania grożącej kary za „niewspółmiernie surową” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10.11.2010r., II AKa 329/10). Wypada zatem przypomnieć, że szczególnie uzasadniony przypadek to przypadek,

w którym istnieją liczne okoliczności łagodzące w samym czynie, a ponadto właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po popełnieniu zasługują na szczególnie pozytywną ocenę. O tym, czy najniższa przewidziana kara jest niewspółmiernie surowa, decyduje nadto jej kumulacja z innymi karami

i środkami. Wbrew twierdzeniom skarżącego sam fakt, że do dokonania przypisanego czynu nie doszło a zatrzymał się on w fazie usiłowania sam przez się nie stanowi jeszcze przesłanki do przyjęcia, że zachodzi taki wypadek, nawet w połączeniu z pozostałymi okolicznościami podnoszonymi przez apelującego, takich jak złożenie wyjaśnień, czy ewentualna skrucha

i przyznanie się do winy. Są to jedynie okoliczności typowe, nie mając postaci wyjątkowej, zwłaszcza jeżeli uwzględni się, że wyjaśnienia oskarżonego zostały uznane za wiarygodne jedynie w części. Z kolei brak założonego skutku usiłowanego przestępstwa nie jest bynajmniej zasługą oskarżonego ale organów ścigania. Trudno zatem by oskarżony był w tego powodu dodatkowo premiovany w sposób nadzwyczajny. Skarżący pomija przy tym istotne okoliczności obciążające wymienione przez Sąd Okręgowy na s.115 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (rola w przestępstwie i dotychczasowa karalność). W tej sytuacji trudno zatem oczekiwać by wniosek

o nadzwyczajne złagodzenie kary można było uznać za zasadny. Wymierzona oskarżonemu kara 3 lat pozbawienia wolności jest karą minimalną

w rozumieniu art.13 § 1 kk w zw. z art.55 ust.3 upn. W świetle okoliczności sprawy nie można jej traktować jako „niewspółmiernie surowej” na tle art.60 § 2 kk. Trudno bowiem pominąć, że zgodnie z treścią art.14 § 1 kk sąd wymierza karę za usiłowanie w granicach ustawowego zagrożenia przewidzianych dla danego przestępstwa. Nie można też zapominać, że czyn przypisany oskarżonemu dot. przemytu (wewnątrzspółnotowej dostawy) znacznej ilości narkotyków i to nawet jak na znamiona art.55 ust.3,

a mianowicie 1.885,60 g marihuany i ok. 5.000 tabletek extazy (wagowo - 1.778,80 g soli amfetaminy). Orzekając w przedmiocie ewentualnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, należało więc mieć na względzie,

że stanowi ono orzekanie o karze, dlatego też to wszystko, co w ramach art.53 kk decyduje o jej wymiarze, ma także znaczenie w kwestii nadzwyczajnego złagodzenia kary (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego

w G. z dnia 11.07.2013r., II AKa 224/13). W tej sytuacji stwierdzenie autora apelacji, że „wymierzona oskarżonemu kara jest nieadekwatna

w stosunku do popełnionego czynu” nie wytrzymuje krytyki.

Zdumienie budzi kolejny zarzut apelacji, w którym obrońca kwestionuje niezastosowanie wobec oskarżonego instytucji uregulowanej

w art.37b kk. Słusznie na rozprawie odwoławczej w dniu 30.10.2017r. oskarżyciel publiczny zwrócił uwagę, że skarżący zdaje się nie dostrzegać,

że zgodnie z treścią ww. przepisu jego użycie jest ograniczone jedynie

w stosunku do spraw o występki zagrożony karą pozbawienia wolności. Przestępstwo przypisane oskarżonemu w pkt 105 zaskarżonego wyroku jest jednak zbrodnią (z art.13 § 1 kk w zw. z art.55 upn). W tej sytuacji nie ma możliwości zastosowania ww. instytucji nawet w teorii, a argumentacja zawarta na s.4 apelacji rozminęła się z realiami niniejszego postępowania. Oddanie ww. kwestii pod rozagę sądu odwoławczego – jak uczynił to obrońca na rozprawie w dniu 30.10.2017r. – sytuacji tej nie zmieni.

Chybione okazały się także zarzuty apelacji (podnoszone także na rozprawie odwoławczej) odnoszące się do rzekomo nadmiernej surowości kary grzywny. W pkt 105 zaskarżonego wyroku została ona wymierzona oskarżonemu w wymiarze 150 stawek dziennych, po 70 zł; każda. Wbrew sugestiom apelującego sąd meriti w należyty sposób uwzględnił ustawowe dyrektywy wymiaru tej kary określone w art.53 § 1 i 2 kk oraz te z art.33 § 1-3 kk odnoszące się do wysokości stawki dziennej. Miał przy tym prawidłowo na uwadze dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Zważywszy na sytuację rodzinną oskarżonego (bezdzietny kawaler), posiadane wykształcenie, zawód, dochody uzyskiwane na terenie Niemiec (w przeliczeniu ok. 5.000 zł; miesięcznie) oraz majątek (mieszkanie o pow. 45 m², samochód V. (...)) twierdzenie, że uiszczenie grzywny w łącznej kwocie 10.500 zł; przekracza możliwości oskarżonego jest całkowicie nieprzekonywujące.

XII.

Apelacja obrońcy oskarżonego R. S. (1)

Apelacja ta okazała się w części zasadna. Podniesione w niej zarzuty doprowadziły do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

W pierwszej kolejności sąd odwoławczy odnie się do zarzutu obrazy art.424 § 1 i 2 kpk. Także i w tym wypadku mają zastosowania wywoły i poglądy wyrażone przez Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie na gruncie innych apelacji dot. ww. kwestii. Nie ma więc podstaw do powielania tych argumentów po raz kolejny w tym miejscu. Uwaga ta odnosi się więc także do zastrzeżeń formułowanych przez sąd odwoławczy pod adresem Sądu Okręgowego w zakresie przede wszystkim powierzchowności jaką dotknięty jest ten dokument. Jednakże po raz kolejny wypada zwrócić też uwagę na fakt, że pomimo istniejących mankamentów uzasadnienie to pozwala – mimo wszystko – zrekonstruować tok rozumowania sądu meriti i poddaje się kontroli instancyjnej. Obawy skarżącego nie są więc zasadne w stopniu jaki usiłuje nadać im obrońca. Uzasadnienie tego zarzutu składa się głównie

z przywołanych orzeczeń sądów powszechnych, Sądu Najwyższego

oraz Trybunału Konstytucyjnego i jedynie w ogólności odnosi się do niniejszego postępowania. Nie jest więc prawdą, że Sąd Okręgowy nie wskazał na podstawie jakich dowodów ustalił stan faktyczny w zakresie dot. R. S. (1). Wbrew twierdzeniom skarżącego nie ograniczył się do „wybiórczego wymienienia kart akt sądowych”, ale wskazał konkretnie na jakich dowodach się oparł i w jakim zakresie to uczynił. W tej sytuacji sąd odwoławczy odsyła więc do uważnej lektury na s.16-17, 19, 58 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Z kolei na s.100-101 i 103 wyjaśnił podstawę prawną wyroku. Niefortunny okazał się także zarzut niewskazania okoliczności, które miały wpływ na wymiar kary wobec oskarżonego. Przeczą temu zapisy na s.115 i 120 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Z kolei na s.50 sąd meriti opisał sylwetkę oskarżonego.

Konieczny okazał się za to zarzut dot. przyjęcia przez Sąd Okręgowy działania w warunkach recydywy określonej w art.64 § 1 kk. Niezależnie od argumentów obrońcy dot. kwestii podobieństwa przestępstwa przypisanego oskarżonemu w pkt 115 zaskarżonego wyroku (z art.62 ust.2 upn i art.56 ust.3 upn w zw. z art.12 kk w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.64 § 1 kk w zw. z art.4 § 1 kk) do przestępstwa, za które R. S. (2) skazany został w przeszłości wyrokiem Sądu Rejonowego w T.

w sprawie II K 62/01 z dnia 3.09.2001r. (z art.280 § 1 kk) należy zwrócić uwagę na kwestię pierwotną, która ma fundamentalne znaczenie dla ustalenia ewentualnej recydywy, a mianowicie zatarcia skazania. Zgodnie

z treścią art.107 § 1 kk w razie skazania na karę pozbawienia wolności wymienioną w art.32 pkt 3 kk lub karę 25 lat pozbawienia wolności, zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem 10 lat od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania. Oskarżony karę 2 lat pozbawienia wolności wymierzoną ww. wyrokiem odbywał w okresie od 19.04.2005r. do 28.03.2006r., kiedy to został warunkowo zwolniony. W myśl art.82 § 1 kk jeżeli w okresie próby i w ciągu 6 miesięcy od jej zakończenia nie odwołano warunkowego zwolnienia, karę uważa się za odbyłą z chwilą warunkowego zwolnienia. Sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie

(okres próby upłynął pomyślnie), a zatem ww. karę należało uznać za odbyłą w dniu 28.03.2006r. Dziesięcioletni termin zatarcia skazania upłynął więc z dniem 28.03.2016r., a więc jeszcze przed datą wydania zaskarżonego wyroku z dnia 11.08.2016r. Brak było więc podstaw do uznania,

że oskarżony działał w warunkach recydywy, więcej na skutek zatarcia skazania, należało traktować go jako osobę niekaraną, albowiem zatarciu uległy też inne skazania wspomniane na s.50 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Potwierdzeniem tego jest zresztą aktualna karta karna oskarżonego z KRK na k.8592. Oczywiście jest, że tego rodzaju zmiana sytuacji musiała znaleźć swoje odzwierciedlenie w orzeczeniu o karze, do czego Sąd Apelacyjny odnie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Sąd odwoławczy nie podzielił za to kolejnego zarzutu dot. błędu w ustaleniach faktycznych co do ilości środków odurzających nabytych przez oskarżonego od M. B. (1) i M. M. (1). Sąd I instancji w pkt 115 przyjął, że było to odpowiednio 180 g marihuany (zmieszanej dodatkowo

z kreatyną o wadze 120 g) oraz 2.500 g marihuany. W swojej apelacji obrońca podnosił, że oskarżony zakupił marihuanę w ilości maksymalnej 450 g (3x po 150 g). Jednocześnie skarżący przyznał, że nie potrafi stwierdzić w

oparciu o jakie dowody sąd przyjął większą – niż podawał sam oskarżony – ilość marihuany, którym z nich dał wiarę i w jakiej części.

Nie można zgodzić się z apelującym, że wywodów dot. ww. okoliczności brak w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, skoro Sąd Okręgowy wskazuje je na s.19 i 58 tegoż dokumentu. Trudno nie zgodzić się z sądem meriti, który uznał wyjaśnienia R. S. (4) za zasługujące na przymiot wiarygodności jedynie w części, w sytuacji w której twierdzenia ww. ze śledztwa i z procesu różnią się w sposób diametralny a oskarżony nie potrafi logicznie i przekonywująco wyjaśnić takiej fundamentalnej zmiany. Nic też dziwnego, że w takiej sytuacji procesowej za wiarygodne i przydatne uznano zatem dowody przeciwne, w postaci logicznych i spójnych wewnętrznie wyjaśnień M. B. (1), w oparciu o które zrekonstruowano stan faktyczny w tym zakresie (vide: k.247-248). Należy przy tym pamiętać, że ten ostatni nie miał najmniejszego powodu by zawyżać ilość narkotyków sprzedawanych R. S. (1), albowiem okoliczność ta obciążała głównie jego

i miała niewątpliwie wpływ nie tylko na surowszą kwalifikację prawną czynu ale i na treść orzeczenia o karze.

Niesporne było, że część zakupionych narkotyków R. S. (1) przekazał innej osobie. Jak już powyżej wspomniano dot. to 2.500 g marihuany. Jak wynika z wyjaśnień ww. z dnia 3.03.2011r. : „...co do marihuany to jej nie zażywałem, a wyłącznie kupowałem dla innej osoby, która mnie o to poprosiła – nie wiem co ona z tym robiła...” (vide: k.3682). Fakt, że nie ustalono personaliów tejże osoby nie ekskulpuje oskarżonego. R. S. (1) sam zresztą opisał ją w ww. protokole : „...tą osobą jest znany mi z pseudonimu (...) – mieszka w D...”. Niewątpliwie rację ma obrońca, że dla rozróżnienia pojęcia uczestnictwa w obrocie

i udzielenia narkotyku istotne jest czy osoba, która nabyła w ten sposób od oskarżonego narkotyku była (lub nie) jego konsumentem. W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się bowiem, że jedynie w sytuacji kiedy jest nią konsument narkotyków, nie może być mowy o wyczerpaniu przez sprawcę znamion przestępstwa z art.56 upn (vide: np. wyrok Sądu Apelacyjnego

w G. z dnia 9.11.2016r., II AKa 116/16). Dowodu potwierdzającego tego rodzaju sytuację brak, stąd też nie ma podstaw do zmiany kwalifikacji prawnej na art.59 upn (analogicznie na art.58 upn) sugerowany

w uzasadnieniu apelacji (s.6), tym bardziej, że skarżący sam kwestionował by oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (s.5 apelacji).

Odnosząc się do ostatniego zarzutów obrońcy należy zaznaczyć, że jest on zasadny, jednakże nie w pełni z przyczyn przywoływanych przez apelującego na s.7 apelacji. Jak już wcześniej wspomniano Sąd Apelacyjny zobligowany był wyeliminować działanie oskarżonego w warunkach recydywy określonej w art.64 § 1 kk. Jednocześnie na skutek zatarcia uprzednich skazań R. S. (2) należało już na etapie wyrokowania przez sąd I instancji traktować jako osobę niekaraną. Były to niewątpliwie istotne okoliczności obciążające wskazywane przez Sąd Okręgowy na s.115 uzasadnienia, oprócz działania w warunkach art.12 kk i kumulatywnej kwalifikacji prawnej. Słusznie też na s.120 wartość postawy procesowej miała mniejsze znaczenie, zwłaszcza że oskarżony na etapie śledztwa jedynie w części przyznał się do zarzucanego mu czynu, a w trakcie procesu nawet

i to oświadczenie odwołał. Wymierzając karę sąd I instancji słusznie miał na uwadze treść art.4 § 1 kk, albowiem oskarżony działał w okresie od grudnia 2008r. do kwietnia 2009r. Od dnia 9.12.2011r. odpowiedzialność karna na gruncie art.56 ust.3 upn uległa za to zaostrzeniu i w miejsce dotychczasowej regulacji przewidującej karę pozbawienia wolności do lat 10 wprowadzono surowszą sankcję od 2 do 12 lat pozbawienia wolności. W obu przypadkach przewidziane było obligatoryjne orzeczenie kary grzywny obok kary pozbawienia wolności. Zważywszy na zmianę statusu oskarżonego, umniejszenie okoliczności obciążających, a przede wszystkim ustalenie,

że był on w dacie wyrokowania osobą niekaraną sądownie za przestępstwa, należało złagodzić orzeczenie o karze, kierując się wytycznymi zawartymi

w art.53 § 1 i 2 kk. W tej sytuacji sąd odwoławczy baczyl by dolegliwość kar nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości jego czynu oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do R. S. (1), a także potrzeby

w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd odwoławczy uwzględnił w szczególności motywację i sposób zachowania się oskarżonego, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw tego rodzaju przestępstwa, właściwości i warunki osobiste ww. sprawcy oraz sposób jego życia. Reasumując, uznał zatem za

właściwą z uwagi na ww. okoliczności będzie kara 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny, pozostawiając wysokość stawki dziennej grzywny na kwotę 50 zł;. Ustalając wysokość tej ostatecznie Sąd Apelacyjny miał na uwadze dochody oskarżonego, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Zostały one ustalone przez sąd I instancji na s.50 uzasadnienia zaskarżonego wyroku i nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Wymiar kary pozbawienia wolności obligował Sąd Apelacyjny do rozważenia możliwości zastosowania wobec oskarżonego przepisu art.4 § 1 kk w zw. z art.69 § 1 i 2 kk i warunkowego zawieszenia wykonania ww. kary. Wnosił zresztą o to skarżący na s.7 apelacji. Należy pamiętać,

że w zaistniałej sytuacji Sąd mógł – z uwagi na zasadę z art.4 § 1 kk – warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, jeżeli byłoby to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Podejmując decyzję w przedmiocie zawieszenia wykonania kary, sąd zobowiązany był wziąć pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Wobec treści aktualnej karty karnej oskarżonego nie można już traktować jako sprawcy zawodowego, który z popełniania przestępstw uczynił sobie sposób na życie. W tej sytuacji niekaralność R. S. nie może być pominięta, także na tym etapie wyrokowania. Aktualnie istnieją więc jeszcze możliwości sformułowania wobec ww. pozytywnej prognozy penitencjarnej na przyszłość. Jego obecna postawa daje bowiem odpowiednie gwarancje, że nie popełni kolejnego przestępstwa w przyszłości. Wobec powyższego sąd odwoławczy

w pkt 2i orzekł o zastosowaniu wobec ww. warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej w pkt 2h na okres 5 lat próby, jednocześnie oddając oskarżonego pod dozór kuratora sądowego. Podstawą prawną takiego orzeczenia są przepisy art.69 § 1 i 2 kk, art.70 § 1 kk, art.73 § 1 kk w zw. z art.4 § 1 kk. Ustalony powyżej maksymalny okres próby pozwala na odpowiednią kontrolę zachowania oskarżonego

w przyszłości. W przypadku gdyby oskarżony nadużył okazanego mu przez Sąd Apelacyjny zaufania ustanowiony jednocześnie kurator sądowy zobligowany będzie wystąpić ze stosownym wnioskiem o zarządzenie wykonania tej kary. Konsekwencją warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności była rzecz jasna także zmiana sposobu zaliczenia okresu zatrzymania oskarżonego (pkt 2j).

XIII.

Apelacja obrońcy oskarżonego K. S. (1)

Argumentacja zawarta w tej apelacji w znacznym zakresie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy jednak odnieść się do zarzutu obrazy przepisu art.424 § 2 kpk. Obrońca podnosiła bowiem, że sąd I instancji nie wskazał okoliczności, które miał na względzie przy wymiarze kary. Sugestie skarżącej nie znajdują jednak odzwierciedlenia w rzeczywistości, albowiem na s.115 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazano okoliczności obciążające, a na s.120 łagodzące, które uwzględniono konstruując orzeczenie o karze. Z kolei na s.50 Sąd Okręgowy naświetlił sylwetkę oskarżonego K. S. (1).

Trafny okazał się natomiast kolejny zarzut związany z brakiem zastosowania wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art.60 § 3 kk i w konsekwencji kolejny dot. rażącej niewspółmierności kary. Wywody o charakterze teoretycznym, które na ww. tematy poczynione zostały powyżej są rzecz jasna nadal aktualne i mają zastosowanie również i w tym miejscu. Jedynie tytułem przypomnienia wypada zaznaczyć, że Sąd obligatoryjnie stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Nie budziło wątpliwości Sądu Apelacyjnego, że wyjaśnienia K. S. (1) złożone wobec organów powołanych do ścigania przestępstw w dniu 15.03.2011r. (vide: k.3771-3773) oraz w dniu 16.03.2011r. (vide: k.3779), a więc w trakcie śledztwa, spełniały w pełni kryteria, o jakich mowa w cyt. powyżej przepisie. Oskarżony niewątpliwie współdziałał z innymi osobami (A. G.,

I. K., K. O. i K. P.). W ww. wyjaśnieniach ujawnił z pewnością informacje dot. ww. osób a także istotne okoliczności czynu przypisanego mu w pkt 118 zaskarżonego wyroku. Jego twierdzenia – jeżeli chodzi o ich szczegółowość i jakość

dowodową – z pewnością przewyższały inne dowody dot. tego zdarzenia, w tym także wyjaśnienia A. G. (1), które charakteryzowały się jednak pewną ogólnikowością

i stanowiły jedynie materiał wspierający i pomocniczo potwierdzający twierdzenia K. S. (z tego m.in. powodu nie zostały objęte art.60 § 3 kk). Oskarżony nie tylko przyznał się do stawianych mu zarzutów, ale i stosunkowo precyzyjnie (tzn. z uwzględnieniem posiadanej wiedzy i stanu pamięci) opisał role poszczególnych współsprawców podczas tego przestępstwa i ich modus operandi. Trafnie obrońca podniosła, że wyjaśnienia te umożliwiły identyfikację K. P. (1), a nadto wsparły materiał obciążający I. K. (1). Oczywistym jest, że nie można oskarżonemu czynić zarzutu pomijania okoliczności, które były mu nieznane, zwłaszcza że jego przestępcza działalność ograniczała się li tylko do jednego zdarzenia. W tym zakresie skarżąca trafnie nawiązała do treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11.07.2006r. (III K 485/05). W tym miejscu wypada przypomnieć, że oskarżonemu przypisano przestępstwo

z art.55 ust.3 upn dot. wewnątrzspółnotowego nabycia środka odurzającego w postaci 2.000 g marihuany. Czyn ten jest zbrodnią podlegającą grzywnie i karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3. Uwzględniając powyższy zarzut sąd odwoławczy zobowiązany był wymierzyć oskarżonemu karę w oparciu o przepis art.60 § 6 pkt 2 kk i orzec karę pozbawienia wolności nie niższą od 1/3 dolnej granicy ustawowego zagrożenia. W realiach niniejszej sprawy oskarżonemu groziła więc kara pozbawienia wolności w granicach od roku do 2 lat i 11 miesięcy. W tej sytuacji procesowej Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Miał przy tym na względzie okoliczności,

o których mowa w art.53 § 1 i 2 kk. Uwzględnił przy tym jako okoliczności wpływające na złagodzenie represji karnej wspomnianą powyżej postawę procesową oskarżonego, aktualną ustabilizowaną sytuację życiową (vide: s.50 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) i jego przyznanie się do winy oraz fakt obecnej niekaralności ww. Co do tej ostatniej okoliczności sąd odwoławczy poczynił odmienne ustalenia niż sąd I instancji, albowiem

z dniem 21.06.2016r. (z uwzględnieniem art.76 § 1 i 2 kk) nastąpiło już zatarcie skazania wynikającego z wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach

w sprawie II K 1019/10, który uprawomocnił się w dniu 21.12.2010r.

W wyroku tym zakreślono 5 letni okres próby. Jak wynika z informacji Sądu Rejonowego w Szamotułach w dniu 27.09.2013r. ww. uścił ostatnią ratę tytułem środka karnego w postaci przypadku korzyści majątkowej (vide: k.8766-8768). Dowodem potwierdzającym ww. stanowisko jest także treść aktualnej karty karnej oskarżonego z KRK na k.8643 akt. Jako okoliczność obciążającą Sąd Apelacyjny uwzględnił ilość narkotyku będącego przedmiotem wewnątrzspółnotowego nabycia (2.000 g), która także podlega gradacji nawet przy zastosowaniu art.55 ust.3 upn. Z drugiej strony sąd miał na względzie – jako okoliczność umniejszającą powyższe – fakt,

że przedmiotem przestępstwa była marihuana, a więc środek odurzający zaliczany do tzw. lekkich narkotyków. W świetle art.60 § 3 kk konieczne było także rozważenie wniosku apelującej o zastosowanie dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, do czego przynajmniej w teorii uprawnia art.69 § 1 i 2 kk, oczywiście przy zastosowaniu art.4 § 1 kk. Należy mieć jednak na uwadze, że tak jak zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary ma w tym ujęciu charakter obligatoryjny, tak warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary nadzwyczajnie złagodzonej ma już tylko charakter fakultatywny i zależy od uznania sądu. Zawieszenie wykonania kary nadzwyczajnie złagodzonej w świetle postanowień art.60 § 3 kk powinno być raczej wyjątkowe, na co wskazuje zwrot, że sąd „ nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie ”, co ma być dobrodziejstwem nie powszechnym,

a tylko wyjątkowo tak daleko idącym, stąd też sąd powinien swą decyzję w tej mierze dość gruntownie uzasadnić (vide: Z. Ćwiakalski, w: Zoll, Kodeks karny, t. 1, 2012, s. 851). Takie wyjątkowe okoliczności po stronie oskarżonego zostały wskazane przez autorkę apelacji w uzasadnieniu środka odwoławczego. Jak już uprzednio niejednokrotnie w niniejszym uzasadnieniu wskazano, że zastosowanie przedmiotowej instytucji byłoby możliwe albowiem jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary.

W szczególności jest skuteczne z punktu widzenia zapobiegania powrotowi do przestępstwa. Sąd Apelacyjny zobowiązany był wziąć w tym zakresie pod uwagę postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Nie sposób więc pominąć aktualnej niekaralności oskarżonego. W tej sytuacji istnieje jeszcze możliwość sformułowania wobec ww. pozytywnej prognozy penitencjarnej na przyszłość. Jego postawa daje bowiem minimalne gwarancje, że mimo niewykonania kary, nie popełni kolejnego przestępstwa w przyszłości. W tym stanie rzeczy sąd odwoławczy w pkt 2l, na podstawie art.69 § 1 i

2 kk i art.70 § 1 kk w zw. z art.4 § 1 kk, warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej w pkt 2k kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ustalając maksymalny okres próby sąd odwoławczy skorzystał z możliwości przewidzianej w art.73 § 1 kk i oddał K. S. (1) pod dozór kuratora sądowego. Pozwoli to na odpowiednie monitorowanie zachowania oskarżonego w przyszłości i ewentualną szybką i zdecydowaną reakcję w sytuacji, gdy oskarżony nadużył okazanego mu zaufania. Konsekwencją warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności była rzecz jasna także zmiana sposobu zaliczenia zatrzymania oskarżonego.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu składzie rozpoznającym niniejszą sprawę nie podziela natomiast stanowiska wyrażonego np. w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30.03.2016r. (II AKa 70/16), co do możliwości odstąpienia od wymierzenia kary grzywny zagrożonej kumulatywnie na podstawie art.55 ust.3 upn. Sąd odwoławczy miał bowiem na uwadze stanowisko przeciwne, którego reprezentantem jest m.in. judykat Sądu Najwyższego z dnia 21.01.1987r. (vide: V KRN 480/86, analogicznie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 23.03.2006r., II AKa 286/05). Instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary z art.60 § 6 pkt 2 kk można stosować tylko w odniesieniu do kary pozbawienia wolności. Sąd nie może więc, w żadnym wypadku, odstąpić od orzeczenia obligatoryjnej kary grzywny, względnie orzec grzywnę poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Pogląd taki znajduje także wsparcie w doktrynie (Z. Cwiakalski, w: Zoll, Komentarz do Kodeksu Karnego, część ogólna, t. I, s.174).

XIV.

Apelacja obrońcy oskarżonego I. K. (1)

Przedmiotowy środek odwoławczy okazał się bezzasadny.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu obrazy prawa materialnego w postaci artl.18 § 1 kk. Skarżący dowodził, że sąd I instancji błędnie przyjął działanie oskarżonego wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Jego zdaniem I. K. (1)

(zd. W.) można było jedynie przypisać pomocnictwo do istotnego dla sprawy czynu. W myśl art.18 § 3 kk odpowiada za pomocnictwo, ten kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji; odpowiada za pomocnictwo także ten, kto wbrew prawnemu, szczególnemu obowiązkowi niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego swoim zaniechaniem ułatwia innej osobie jego popełnienie. Pomocnictwo polega na każdej czynności, która faktycznie ułatwia innej osobie popełnienie czynu. Wyliczenie czynności ułatwiających w treści cyt. przepisu jest rzecz jasna przykładowe, na co wskazuje wyrażenie „w szczególności”. W doktrynie podnosi się, że w praktyce mogą zachodzić występować problemy przy odróżnieniu pomocnictwa od współsprawstwa. Nie budzi jednak wątpliwości, że **współsprawcą jest każdy, kto realizuje choćby część znamion czynu zabronionego. Poza tym należy przyjąć, że jest również współsprawcą ten, czyja rola w popełnieniu czynu zabronionego jest istotna, choć nie realizuje on jego ustawowych znamion.** Jest to tzw. materialno-objektywna teoria odgraniczenia współsprawstwa od pomocnictwa w postaci tzw. teorii istotności roli (vide: Mozgawa M. (red.), Budyn-Kulik M., Kozłowska-Kalisz P., Kulik M. Kodeks karny. Komentarz aktualizowany. LEX/el., 2017 teza 44 do art.18). Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy nie sposób więc podzielić argumentów obrońcy, że zachowanie oskarżonego tempore criminis ograniczało się wyłącznie do pomocnictwa a nie współsprawstwa. Wbrew twierdzeniom autora apelacji rola oskarżonego nie ograniczała się wyłącznie do „...świadczania usługi przewozu oskarżonego K. O. (1)...” (s.3 uzasadnienia apelacji). Przeczą temu choćby wyjaśnienia A. G. (1), z których wynika, że oskarżony brał udział

w negocjacjach dot. zakupu narkotyków : „...w rozmowie z I. W. (2) spytałem go czy ma możliwość załatwienia marihuany, na co on odpowiedział, że taka możliwość istnieje i że kilogram marihuany kosztuje ok. 1.700 euro. Ja mu powiedziałem, żeby ustalił dokładnie wszystkie związane z tym tematem fakty i po ich ustaleniu przyszedł do mnie do solarium

i umówimy się już dokładnie na wyjazd...” (vide: k.569). Z kolei o aktywnej roli oskarżonego już na terenie Holandii wspomina m.in. K. S. (1): „...wyszedł K. razem z W. [czyli I. K. – dop. SA

P-ń # vide: k.3981] i poszli razem do któregoś z domków. Wrócili po około pół godzinie i powiedzieli, że nie ma dostawcy marihuany i musimy podjechać w inne miejsce gdzie ma być...” (vide: k.3772). Ten sam oskarżony wskazuje też za co I. K. (1) faktycznie zapłacono : „...za załatwienie mi marihuany G., O. i W. mieli dostać po 50 lub 100 euro – teraz nie jestem pewny i ja im te pieniądze dałem

w Holandii...” (vide: k.3773). Znamienne, że nawet oskarżony po zapoznaniu go z treścią ww. protokołu sam przyznał, że jego rola wykraczała jednak poza transport K. O. (1) : „...było tak ja wyjaśnił S., że ja razem z O. szliśmy do jakiegoś domku bo O. mówił, że tam ma być G. [sprzedawca marihuany – dop. SA P-ń] [...] wtedy dogadaliśmy się co do transakcji z tymi narkotykami, ilu ma ich być, ile mają kosztować ale już nie pamiętam jakie dokładnie to były ustalenia [...] my podczas tej rozmowy powiedzieliśmy G., że mamy klientów z Polski na marihuanę, że oni chcą ją przewieźć do Polski i po to jest im potrzebna...”

(vide: k.3981). Przytoczone powyżej okoliczności w pełni potwierdzają więc stanowisko wyrażone przez Sąd Okręgowy na s.78-80 uzasadnienia zaskarżonego wyroku co do działania oskarżonego „wspólnie i w porozumieniu” z innymi osobami. Podważają za to tezy obrońcy, że I. K. (1) nie miał kontaktu ze sprzedawcą narkotyków na terenie Holandii, czy też nie uczestniczył w negocjacjach na temat zakupu marihuany. Prawdłowo sąd I instancji ustalił, że to oskarżony był właśnie osobą, do której A. G. (1) zwrócił się w sprawie zakupu ww. środka.

To on skontaktował ww. z K. O. (1) a nadto określił pierwotną cenę zakupu. Dywagacje skarżącego na temat rzekomego działania oskarżonego jedynie w warunkach art.18 § 3 kk nie wytrzymują więc krytyki. Fakt, że oskarżony bezpośrednio nie uczestniczył osobiście w przewozie istotnej dla sprawy marihuany sytuacji tej nie zmienia. Apelujący zdaje się nie dostrzegać, że dotyczy to także pozostałych współsprawców za wyjątkiem K. P. (1), który dla ograniczenia konsekwencji w przypadku zatrzymania samotnie przewiózł marihuanę do Polski. Istotne jest bowiem to, że oskarżony, podobnie jak i pozostali objęci tym zarzutem, obejmowali swoim zamiarem działanie opisane w pkt 121 zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie ma więc także możliwości zastosowania art.19 § 2 kk i nadzwyczajnego złagodzenia kary co postulował obrońca na s.4 apelacji. Zważywszy na argumentację tam przywołaną, jak i sugestię obrońcy wyrażoną na rozprawie w dniu 30.10.2017r., sąd odwoławczy rozważał też czy w stosunku do oskarżonego zachodzi możliwość zastosowania z kolei dobrodziejstwa przewidzianego w art.60 § 2 kk. Jak już powyżej wskazywano w niniejszym uzasadnieniu jest to możliwe jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, w szczególności :

1. jeżeli pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą, szkoda została naprawiona albo pokrzywdzony i sprawca uzgodnili sposób naprawienia szkody,
2. ze względu na postawę sprawcy, zwłaszcza gdy czynił starania o naprawienie szkody lub o jej zapobieżenie,
3. jeżeli sprawca przestępstwa nieumyślnego lub jego najbliższy poniósł poważny uszczerbek w związku z popełnionym przestępstwem.

Nadal aktualne są wcześniejsze wywody teoretyczne dot. ww. kwestii, tak więc Sąd Apelacyjny nie będzie ich powielać w tym miejscu. Takiego „szczególnie uzasadnionego wypadku” nie sposób jednak dopatrzeć się w niniejszej sprawie. Znamienne, że nawet obrońca tego rodzaju argumentów nie był w stanie przywołać. Sąd odwoławczy nie znalazł ich także z urzędu. Kierował się przy tym poglądem, zgodnie z którym przy ocenie czy taki „szczególnie uzasadniony wypadek” zachodzi, należy brać pod uwagę to, czy w samym czynie sprawcy istnieją ważne okoliczności łagodzące oraz, czy właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po popełnieniu zasługują na szczególnie pozytywną ocenę (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8.04.2015r., II AKa 63/15). Już choćby zestawienie okoliczności łagodzących i obciążających wymienionych na s.115-116 i s.120 wskazuje, że niestety występuje istotna dysproporcja na niekorzyść oskarżonego, które wyklucza możliwość zastosowania tego rodzaju nadzwyczajnego złagodzenia kary.

XV.

Apelacja obrońcy oskarżonego K. P. (1)

Apelacja ta nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie wypada odnieść się do zarzutu obrazy przepisów postępowania, w postaci art.424 § 2 kpk. Zgodnie z treścią cyt. powyżej przepisu w uzasadnieniu wyroku należy przytoczyć okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary, a zwłaszcza przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, środków zabezpieczających oraz przy innych rozstrzygnięciach zawartych w wyroku. Sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie. Dowodem tego są zapisy dot. uwzględnionej okoliczności łagodzącej, czy braku okoliczności obciążających oskarżonego na s.117 i 121 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Rozważania na temat grzywny i zaliczenia okresu pozbawienia wolności obrońca może z kolei odnaleźć na s.128 i 132. Okoliczności dot. sytuacji rodzinnej, majątkowej i zawodowej oskarżonego sąd meriti uwzględnił z kolei na s.51 tegoż dokumentu. Sąd Okręgowy nie czynił natomiast rozważań dot. nadzwyczajnego złagodzenia kary. Treść art.424 § 2 kpk odnosi się do elementów obligatoryjnych uzasadnienia. Dotyczy więc sytuacji, w której sąd meriti stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary lub tego nie czyni mimo, obowiązku wynikającego z ustawy (np. na podstawie art.60 § 3 kk).

Nie oznacza to jednak obowiązku odnoszenia się do możliwości jedynie hipotetycznych, gdy ich zastosowanie w danej sprawie w ogóle nie było brane pod uwagę. W orzecznictwie podkreśla się (vide: np. uchwała 7 SSN z dnia 21.03.1975r., VI KZP 39/74), że cyt. przepis nakłada na sąd obowiązek przytoczenia wyłącznie okoliczności, które miał na względzie wymierzając karę, a więc wszystkich tych okoliczności, które były rozważane podczas narady nad wyrokiem i zostały uznane za mające wpływ na wymiar kary. Jedynie jeżeli podczas narady była rozważana kwestia zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności i sąd doszedł do wniosku, że dobrodziejstwa tego w stosunku do oskarżonego stosować nie należy, argumenty, które o tym zadecydowały, powinny znaleźć wyraz w uzasadnieniu wyroku. W niniejszej sprawie miało to zresztą miejsce odnośnie oskarżonego A. G. (vide: s.117 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Należy więc zwrócić uwagę, że z treści przepisu art.60 § 2 kk wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że zawarta w nim norma prawna nie ma charakteru bezwzględnie wiążącego orzekający sąd. Ustawodawca wyraźnie wskazał w niej, że instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary ma w tym wypadku charakter fakultatywny, a jej zastosowanie uzależnione jest od zaistnienia określonych w tym przepisie okoliczności. Analogiczny pogląd uznać należy za utrwalony w doktrynie (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24.04.2017r.). W tej sytuacji brak jest podstaw do uznania, że doszło z tego powodu do naruszenia dyspozycji art.424 § 2 kpk. Fakt, że w stosunku do niektórych oskarżonych sąd zastosował nadzwyczajne złagodzenie kary sytuacji tej nie zmienia w żaden sposób, albowiem orzekając o karze nie stosuje się bynajmniej zasady analogii, ale wręcz przeciwnie indywidualizacji.

Drugi zarzut apelacji odnosi się do kwestii rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary 3 lat pozbawienia wolności. Skarżący dowodził, że oskarżony od 12 lat nie wszedł w konflikt z prawem, prowadzi ustabilizowany tryb życia, ma stałe miejsce pracy i zamieszkania, nie prowadzi przestępczej działalności. Zdaniem obrońcy oskarżony nie jest osobą o wysokim stopniu demoralizacji i zachodzi wobec niego pozytywna prognoza na przyszłość. Jednocześnie kwestionował znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, czy też znaczny stopień jego winy. Autor apelacji wnioskował, że rozmiar represji karnej wobec K. P. (1) był nieproporcjonalny w stosunku do pozostałych współoskarżonych. Z tego też powodu kara wymierzona oskarżonemu nie odzwierciedlać miała stopnia społecznego niebezpieczeństwa jego czynu i nie uwzględniać celów kary określonych w art.53 kk. Należało zatem zdaniem skarżącego zastosować instytucję określoną w art.60 § 2 kk, a następnie warunkowo zawiesić wykonanie tak skonstruowanej kary nadzwyczajnie złagodzonej. Z poglądem tym nie sposób się zgodzić. Jak niezwykle celnie zauważył Sąd Apelacyjny w Lublinie (vide: wyrok z dnia 12.07.2012r., II AKa 145/12) w ramach przyczyny odwoławczej z art.438 pkt 4 kpk, tylko wówczas możliwe jest korygowanie orzeczonych kar gdy sąd odwoławczy dochodzi do wniosku, że dysproporcje pomiędzy karami orzeczonymi

a karami, jakie winny być wymierzone, są „rażące”, a nie zawsze wtedy, gdy widzi podstawę do ich odmiennego ukształtowania. Różna ocena - sądu I instancji i sądu odwoławczego - co do właściwej represji karnej musi więc mieć charakter zasadniczy, dający się łatwo stwierdzić, wyraźny, a nadto orzeczona - i kwestionowana kara - winna

być nieadekwatna do ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych. Tego rodzaju rażącej dysproporcji nie sposób dopatrzeć się w stosunku do oskarżonego. Zdumiewiające jest

w szczególności twierdzenie autora apelacji lekceważące stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, w sytuacji gdy ustawodawca przyjął, że stanowi on zbrodnię. O stopniu tym świadczy przecież m.in. zagrożenie karą przyjęte przez ustawodawcę w art.55 ust.3 upn. Podnoszone w uzasadnieniu apelacji okoliczności trudno uznać za „szczególnie uzasadniony wypadek”. Z pewnością do takich nie należy eksponowana

w apelacji postawa procesowa związana z częściowym przyznaniem się do winy (twierdzenia te sąd meriti uznał za wiarygodne jedynie w części), stawiennictwem na rozprawach, czy złożeniem wyjaśnień. Oskarżony korzystał z przysługujących mu uprawnień procesowych, co nie sposób uznać za wyjątkowe zdarzenie w procesie. Analogicznie należy traktować fakt posiadania rodziny czy wykonywania pracy zarobkowej lub prowadzenia działalności gospodarczej. Przejawem pozytywnego wizerunku oskarżonego

z pewnością nie jest jego stosunek do rodziny, trudno bowiem wywoływać pogody z wyrokiem skazującym ww. właśnie za przestępstwo przeciwko rodzinie (II K 731/16 Sądu Rejonowego w Szamotułach). Skarżący nie potrafił też wykazać jakie okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości oskarżonego zostały pominięte przez Sąd Okręgowy. Stwierdzenie apelującego, że czyn zarzucany oskarżonemu był jedynie incydentem w jego życiu rozminął się niestety z realiami niniejszego postępowania. Już po wydaniu zaskarżonego wyroku został on bowiem aż dwukrotnie skazany sędownie za popełnione przestępstwa (vide: k.8639 –

II K 487/16 i II K 731/16 Sądu Rejonowego w Szamotułach). Sformułowanie, że oskarżony od 12 lat nie wchodził w konflikt z prawem nie wytrzymuje więc krytyki. Treść aktualnej karty karnej oskarżonego unaocznia jednocześnie stopień jego obecnej demoralizacji, zwłaszcza jeżeli uwzględni się także,

że kary wolnościowe wymierzone ww. wyrokami zostały już zamienione

w obu przypadkach na zastępcze kary pozbawienia wolności (postanowienia z dnia 23.03.2017r. i 21.04.2017r.), co nie rokuje najlepiej jeżeli chodzi

o prognozy na przyszłość. Skarżący nie kwestionował w apelacji ustaleń faktycznych ale jednocześnie wywodził, że działanie oskarżonego nie było zaplanowane i wyrachowane. Popadł tym samym w sprzeczność, której zdaje się nie dostrzegać, albowiem Sąd Okręgowy poczynił dokładnie odmienne ustalenia. Okoliczności przywoływane w uzasadnieniu apelacji mają charakter typowy i standardowy. Ustawodawca w art.60 § 2 kk wymaga jednak do nadzwyczajnego złagodzenia kary wyjątkowości, nieprzeciętności

i nadzwyczajności przypadków. Nie mogą to być zwyczajnie uzasadnione przypadki. Aby zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, należy zawsze stwierdzić, że stopień zawartości bezprawia, którego odzwierciedleniem ma być wymierzona kara, nie uzasadnia wymiaru kary nawet w wysokości równej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Wynik tego bilansu musi jednoznacznie wskazywać na przewagę okoliczności łagodzących, co

w odniesieniu do dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za dane przestępstwo prowadzić musi do uznania jej za zbyt surową. Innymi słowy, przeprowadzona w kontekście pozostałych dyrektyw wymiaru kary analiza prowadzi do wniosku, że celowe jest wymierzyć karę nadzwyczajnie złagodzoną, aby w ten sposób zapewnić spełnienie celów kary. Analogicznie pogląd wyraził w orzecznictwie m.in. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

w uzasadnieniu wyroku z dnia 15.02.2012r. (II AKa 13/12). W tym miejscu sąd odwoławczy pragnie zaznaczyć, że samo to, że ilość środka narkotycznego objętego zarzutem była znaczna (2.000 g marihuany), co jest przecież znamieniem czynu z art.55 ust.3 upn, nie może przemawiać jeszcze przeciwko zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary. W orzecznictwie przyjęto bowiem, że nawet w takim wypadku sąd ma możliwość zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary opierając się na sumie okoliczności zachodzących w sprawie, jeśli tylko łącznie spełniają one warunki wymienione w ustawie dla nadzwyczajnego złagodzenia kary, przede wszystkim co do uznania wypadku za „szczególnie uzasadniony” oraz co do uznania grożącej kary za „niewspółmiernie surową”. Chodzi tu

o niewspółmierność kary do tej, którą należałoby wymierzyć uwzględniając stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu. Ta niewspółmierność powinna być widoczna, choć nie musi być rażąca. O zastosowaniu w takim przypadku nadzwyczajnego złagodzenia kary decyduje całokształt okoliczności dotyczących nie tylko popełnionego czynu, ale także osoby sprawcy, analiza których - z uwzględnieniem zasad wymiaru kary określonych w ustawie - pozwala dopiero na ocenę, czy orzeczenie kary współmiernej jest możliwe w ramach ustawowego zagrożenia, czy dopiero kara poniżej tej granicy spełni rolę kary sprawiedliwej. Skoro działanie oskarżonego charakteryzowało się jednak znacznym stopniem społecznej szkodliwości, to przy takiej ocenie nie może być mowy o nadzwyczajnym

złagodzeniu wymierzonej mu kary. Należy zwrócić na jeszcze jeden aspekt podnoszony w orzecznictwie. Analiza przykładów przytoczonych przez ustawodawcę w art.60 § 2 kk podpowiada jednoznacznie, iż powodami złagodzenia kary powinny być okoliczności pozytywnie charakteryzujące sprawcę, wskazujące na korzystne przemiany w jego postawie.

U oskarżonego K. P. (1) takich symptomów, podobnych do wskazanych w cytowanym przepisie nie ma, wręcz przeciwnie, ponowne i to dwukrotne już skazanie po wydaniu przedmiotowego wyroku za kolejne przestępstwa wskazuje na bezrefleksyjność i lekceważenie porządku prawnego (vide: wyroki Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10.11.2010r., Sądu Najwyższego z dnia 15.02.2002r., WA 4/02, Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 16.09.2010r., II AKa 130/10). W tej sytuacji brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu apelacji opartego na podstawie z art.438 pkt 4 kpk. Wymierzona kara – zresztą w minimalnym wymiarze określonym w art.55 ust.3 upn – w należyty sposób uwzględnia dyrektywy zawarte w art.53 § 1 i 2 kk. Nie sposób przy tym uznać, że ma ona charakter niewspółmierny i nieadekwatny do stopnia zawinienia i stopnia społecznego niebezpieczeństwa przypisanego oskarżonemu czynu. Obiektywnie rzecz oceniając ukształtowany w ten sposób przez Sąd Okręgowy wymiar kary stanowi jedynie sprawiedliwą odpłatę za popełnioną zbrodnię. Tego rodzaju kara będzie z pewnością dużą, aczkolwiek nie nadmierną dolegliwością, spełniając prawidłowo wymogi prewencji ogólnej i szczególnej. Wobec braku możliwości zastosowania art.60 § 2 kk bezprzedmiotowe stały się wywody obrońcy dot. warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności zawarte na s.6 apelacji. Wobec wysokości kary orzeczonej wobec K. P. (1) tego rodzaju rozwiązanie nie było możliwe nawet w teorii i przy zastosowaniu art.4 § 1 kk.

XVI.

Apelacja obrońcy oskarżonego J. C. (1)

Przedmiotowy środek odwoławczy okazał się nietrafny.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów skarżącego dot. dowolnej oceny dowodów, a w konsekwencji błędów w ustaleniach faktycznych odnoszących się do wiedzy J. C. (1) co do tego, że M. B. (1) przemyca narkotyki i w jakiej ilości to czyni. Sąd Apelacyjny kategorycznie nie zgadza się z poglądem wyrażonym w uzasadnieniu apelacji, że wyjaśnienia M. B. (1) są w tym zakresie dowodem niewiarygodnym i niewystarczającym do skazania J. C. (1) co do przypisanych mu czynów. Jak na realia uzasadnienia zaskarżonego wyroku wyjaśnienia M. B. (1) zostały poddane obszernej i wyczerpującej analizie sądu I instancji. Ocena, którą ww. Sąd zaprezentował jest przekonującą i swobodna w rozumieniu art.7 kpk. Mając na uwadze charakter tych wyjaśnień (tzw. pomówień) były one traktowane ze szczególną ostrożnością i dystansem. Nie sposób zatem uznać, że ma on postać oceny dowolnej, bądź niepełnej, jak sugeruje skarżący na s.3 apelacji. Po raz kolejny Sąd Apelacyjny zwraca też uwagę, że chęć skorzystania z dobrodziejstwa określonego z art.60 § 3 kk bynajmniej nie dyskwalifikuje a priori wiarygodności oskarżonego, skoro korzysta jedynie z przysługującego mu uprawnienia ustawowego. Niejednokrotnie sąd odwoławczy podkreślał już, że chcąc uzyskać tego rodzaju dobrodziejstwo oskarżony musi wyjaśniać zgodnie z prawdą nie tylko odnośnie czynów innych sprawców ale i swoich. Jego twierdzenia obciążają więc nie tylko współoskarżonego ale także przede wszystkim jego osobę. W przypadku gdyby sąd meriti uznał, że nawet w części wiarygodność tych twierdzeń jest wątpliwa traci on szansę jaką daje mu art.60 § 3 kk. Swoje motywy M. B. (1) przedstawił zresztą uczciwie i wiarygodnie w protokole z dnia 19.05.2010r. : „... ja to zrobiłem faktycznie dla rodziny. Teraz mam nowa konkubinę, wychowujemy razem nasze wspólne dzieci. Kiedy trafiłem do aresztu, zacząłem o tym wszystkim myśleć i doszedłem do wniosku, że już wystarczy, że trzeba skończyć z tymi przestępstwami, rozliczyć się. Pomyślałem, że jeżeli sam o nich nie powiem to wyjdą z innych okolicznościach i znowu się to na mnie kiedyś zemści. Ja już mam swoje lata chcę trochę pożyć z rodziną normalnie a taką szansę moim zdaniem dawało mi tylko szczere powiedzenie wszystkiego co wiem o wszystkim [pisownia oryginalna] przestępstwach w których uczestniczyłem ale też inne osoby. Przyznając się i opisując to wszystko co wiedziałem liczę też na zastosowanie wobec mnie nadzwyczajnego złagodzenia. O

takiej możliwości poinformowali mnie funkcjonariusze CBS, mówiąc że mam szansę na to jeżeli powiem wszystko co wiem...” (vide: k.239). Jednocześnie wykluczył przy tym niedopuszczalny wpływ na jego wyjaśnienia organów ścigania : „... nie była na mnie wywierana żadna presja...”. Dywagacje obrońcy na s.3 nie są więc fortunate. Zważywszy na wątpliwości generowane przez skarżącego należy odwołać się do poglądu utrwalonego już w orzecznictwie (vide: np. wyrok Sądu Apelacyjnego

w Warszawie z dnia 15.03.2017r., II AKa 12/17), że wiarygodności dowodów z wyjaśnień podejrzanych, czy oskarżonych, składanych w trybie art.60 § 3 kk, nie podważa fakt, że decyzja w zakresie współpracy z organami ścigania nie została podjęta w czasie pierwszego przesłuchania. Chybione okazały się też zastrzeżenia skarżącego co do postawy procesowej M. B. (1)

w trakcie procesu. Oskarżony ten podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia dot. J. C. (1). Fakt, że odmawiał odpowiedzi na dalsze pytania stron bynajmniej go nie dyskwalifikuje. Autor apelacji sam zresztą dostrzega, że jest to uprawnienie oskarżonego, będące wyrazem jego prawa do obrony, stąd też jego wcześniejsze pretensje, iż w ten sposób M. B. (1) utrudnił innym oskarżonym „sensowną obronę” nie mają najmniejszego znaczenia. Bynajmniej nie wpływają na pozytywną ocenę wiarygodności M. B., tym bardziej, że rezygnacja z poszczególnych elementów prawa do obrony nie należy przecież do znamion art.60 § 3 kk. To że apelujący nie potrafił w inny sposób zakwestionować wersji przedstawionej przez M. B. (1),

a w konsekwencji przyjętej przez Sąd Okręgowy w ustaleniach faktycznych, nie może stanowić podstawy do jakiegokolwiek skutecznego zarzutu apelacyjnego. Sąd odwoławczy nie podziela przy tym poglądu obrońcy co do tego, że wersja ta jest nielogiczna i nieprawdopodobna z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego. Oczywiście jest, że Sąd Apelacyjny nie posiada tego rodzaju własnych doświadczeń – a i o takie nie podejrzewa bynajmniej autora zarzutu na s.4 apelacji – jednakże wiedzę w tym zakresie czerpie nie tylko z przedmiotowej sprawy ale i szeregu innych, podobnych postępowań które były dotychczas rozpoznawane. Założenie obrońcy, że profity z takiego proceduru muszą być zawsze większe niż z legalnej działalności jest nieco naiwne. Okoliczności zarówno niniejszej sprawy, jak i wielu innych rozpoznawanych przez Sąd Apelacyjny tej tezie przeczy. Gdyby za każdym razem zysk z działalności przestępczej był adekwatny (lub nawet wyższy) do ryzyka jaki za sobą ona niesie to przestępczość dawno byłaby jedynie zjawiskiem historycznym. Najwyraźniej w realiach przedmiotowej sprawy oferowane „wynagrodzenie” było dostateczne, skoro J. C. (1) zgodził się na propozycję M. B. (1). Skarżący sam zresztą przyznaje, że : „... nie jest niemożliwe, że dla oskarżonego C. otrzymane wynagrodzenie warte było swojego ryzyka...” (vide: s.4 apelacji). Niejednokrotnie w niniejszym uzasadnieniu Sąd Apelacyjny podkreślał już,

że polska procedura karna nie wymaga do skazania odpowiedniej liczby dowodów i nie przewiduje ich gradacji, jeżeli chodzi o wagę. Oznacza to więc, że nawet jedno źródło dowodowe może być wystarczające. Sytuacja taka miała miejsce odnośnie oskarżonego J. C. (1), gdzie brak innych dowodów ma charakter obiektywny i wręcz oczywisty. Obrońca podnosząc ten fakt popada zresztą w sprzeczność, sam bowiem dostrzegł w dalszej części swojej apelacji, że : „... w okolicznościach niniejszej sprawy o taki dowód trudno. W końcu oskarżonym w ich peregrynacjach nikt nie towarzyszył...” (vide: s.5 apelacji). Nie umniejsza to znaczenia wyjaśnień M. B. (1). Dowodem przesądzającym o winie w postępowaniu karnym może być wszystko co służy do wyrobienia przez sąd orzekający przekonania o winie lub niewinności oskarżonego, jeżeli zostanie przeprowadzone w trybie przewidzianym przez prawo procesowe. Dowodem są więc także wyjaśnienia współoskarżonego pod warunkiem, że sąd dokona wszechstronnej analizy i w uwzględnieniu innych dowodów, zaś swoje stanowisko rzeczowo i logicznie uzasadni. W sprawie tej wymóg ten został spełniony a pogląd sądu I instancji w kwestii wiarygodności dowodów pozostaje pod ochroną art.7 kpk (vide: analogicznie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.11.2004r., V KK 158/04).

Sąd odwoławczy nie podzielił też argumentacji skarżącego co do świadomości oskarżonego J. C. (1) odnośnie ilości narkotyków przemycanych przez M. B. (1). Analiza materiału dowodowego przeprowadzona w tym zakresie przez obrońcę na s.6 apelacji jest wybitnie wybiórcza. Uwaga ta odnosi się zwłaszcza do zastrzeżeń skarżącego, że M. B. (1) miał je ukryte w kieszeni spodni. Wyjaśnienia tego ostatniego przeczą jednak tym założeniom, podobnie jak i twierdzeniu, że oskarżeni nie rozmawiali na ten temat w czasie podróży : „...Chudy wiedział po co jedziemy...” (vide: k.138) oraz „...ja przy nim nie raz wyciągałem w Czechach narkotyki z auta, nieraz te narkotyki leżały na półce

w samochodzie którym Chudy kierował. Rozmawialiśmy zresztą o tym że ja wiozę ze sobą narkotyki. On tym się nie przejmował [...] przy Chudym wykladałem je na deskę rozdzielczą – otwartą półkę w samochodzie, czasami kładłem do góry – na otwartą półkę...” (vide: k.246). Oskarżony miał więc wiedzę w tym zakresie nie tylko od M. B. (1), ale przede wszystkim

z własnych obserwacji. Odmienne stanowiska skarżącego nie wytrzymuje więc krytyki. W tej sytuacji prawidłowo sąd I instancji uznał, że oskarżony swoim zamiarem obejmował także znamię „znacznej ilości” zawarte w art.55 ust.3 upn i art.56 ust.3 upn. Jego odpowiedzialność należało zatem rozstrzygać w oparciu o typ kwalifikowany a nie podstawowy jak sugerował obrońca.

Pozbawione podstaw okazały się też zarzuty i zastrzeżenia apelującego odnośnie przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że J. C. (1)

z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu. Powyżej sąd odwoławczy niejednokrotnie odnosił się do tego problemu w realiach niniejszej sprawy. Ustosunkowując się do wyводу obrońcy należy jedynie przypomnieć, że przez pojęcie stałego źródła dochodu rozumie się zarówno sytuację, gdy działalność przestępcza jest jedynym źródłem dochodu sprawcy, jak i taką, gdy stanowi dodatkowe, ale regularne jego źródło, choć owa regularność trafnie ujmowana była jako inna niż przy dochodach uzyskiwanych ze stałej pracy, gdyż nie chodzi tu przecież o substytut wynagrodzenia za taką pracę (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20.12.1971r., I KR 249/71; z dnia 20.08.1981 r., I KR 103/81). Rozumie się pod tym pojęciem pewną powtarzalność, jednakże nie można zgodzić się z założeniem, że okres w jakim sprawca osiąga tego rodzaju dochód musi być sztywno określony w miesiącach czy latach. Definicji takiej w kodeksie karnym brak (np. poprzez sformułowanie „nie krócej niż”), albowiem podobnie jak w wypadku wymogu regularności ustawa nie wyznacza tu żadnej cezurę czasowej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.02.2008r., V KK 238/07). Wystarczające jest, że jest to rozłożone w pewnym okresie czasu z zamiarem osiągnięcia takiego dochodu. Przykładowo w cyt. powyżej orzeczeniu przyjęto, że „stałe źródło dochodu” z art.65 § 1 kk, to źródło które w realiach ww. postępowania przynosiło sprawcy dochód przez

3 miesiące przy dowodowym potwierdzeniu zamiaru kontynuowania tak długo, jak długo byłby on skuteczny. Sytuacja ta jest więc zbliżona do tej

w jakiej znalazł się J. C. (1) (3 zdarzenia w okresie maja - sierpnia 2008r.). Z tego też względu obrońca nie w pełni prawidłowo interpretuje

w realiach niniejszej sprawy przywoływane przez siebie stanowisko wyrażone w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8.01.2015r. (V KK 165/14), który wskazał, że przepis art.65 § 1 kk nie uzależnia stosowania nadzwyczajnego obostrzenia kary wobec sprawcy, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, od czasu jego trwania. Decydujące znaczenie ma w tym względzie sposób działania sprawcy, który zgodnie z jego zamierzeniem przysparza mu stałego dochodu. Sąd odwoławczy zaznacza jednak, że nie oznacza to jeszcze, że już przed pierwszym czynem oskarżony musiał mieć świadomość co do dat kolejnych przemytów ujętych w pkt 148 zaskarżonego wyroku. Czas trwania przestępstwa jest natomiast okolicznością, która może ważyć na stopniu,

w jakim Sąd orzekający o karze dla sprawcy zastosuje obostrzenia przewidziane w art.65 § 1 kk w zw. z art.64 § 2 kk. Sytuacja taka miała miejsce niewątpliwie w niniejszej sprawie, gdzie oskarżonemu przypisano działanie w okresie o maja do sierpnia 2008r. Fakt, że pierwszy z wyjazdów

z M. B. (1) miał miejsce niejako „na próbę” nie ma większego znaczenia, jakie próbuje nadać mu apelujący na s.7 swojego środka odwoławczego. Powtarzalność tych wyjazdów (także z udziałem J. C. (1)) była bowiem wynikiem wcześniejszego porozumienia M. B. (1) z odbiorcami kokainy. Od pozytywnego efektu „pierwszego podejścia” uzależnione były więc dalsze transakcje. Oczywistym jest, że konkretne daty poszczególnych przemytów były natomiast efektem kolejnych „zamówień”

i dlatego też wywód sądu I instancji na s.74-75 (dot. art.12 kk) nie pozostaje w sprzeczności z ustaleniami faktycznymi, w których uznał on,

że J. C. działał w warunkach art.91 § 1 kk. W kolejnym wyjeździe oskarżony nie uczestniczył, albowiem : „...Chudy nie mógł wówczas jechać – szukała go policja do jakiejś sprawy...” (vide: k.246). Proceder ten został następnie „przedwcześnie” przerwany, jednakże nie z uwagi na rezygnację

J. C., ale na skutek zatrzymania odbiorców narkotyku na granicy austriacko - czeskiej i obaw M. B., że podzieli ich los. Nie ma wiarygodnego materiału dowodowego, który pozwalałby zakwestionować powyższe ustalenia faktyczne.

Nie sposób więc podzielić stanowiska skarżącego, że trzykrotne działanie oskarżonego w sposób opisany w pkt 148 a-c zaskarżonego wyroku nie spełnia przesłanek, o których mowa była powyżej. Nie ma więc decydującego znaczenia, jak długo i jak często sprawca uzyskuje dochód z przestępstwa, ważna jest jednak pewna regularność i kryterium to zostało zapewnione. Co do zasady nie jest też istotne, w jakiej wysokości dochód sprawca uzyskuje. Jedynie na marginesie warto podkreślić, że okoliczność ta mogłaby mieć znaczenie w sytuacji w której odstęp między pozyskaniem jednego dochodu a pozyskaniem następnego będzie długi. Dochód z przestępstwa nie musi być jedynym dochodem sprawcy. Jeśli jest on – jak w niniejszej sprawie – jednym z kilku dochodów pozyskiwanych przez sprawcę, nie musi więc mieć charakteru dominującego.

XVII.

Apelacja obrońcy oskarżonego K. K. (1)

Apelacja ta okazała się bezzasadna w pełni.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny pragnie zanegować stanowisko skarżącej, że w niniejszej sprawie doszło do obrazy art.424 § 1 pkt 1 kpk, poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na jakich dowodach sąd I instancji oparł się uznając wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne jedynie w części. Truizmem w tym miejscu jest stwierdzenie, że uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie jest w tym zakresie szczególnie rozbudowane. Sąd odwoławczy podkreślał to już wielokrotnie, podobnie jak i fakt, że mimo swoich słabości i powierzchowności ocen poddaje się kontroli instancyjnej. Dotyczy to także niewątpliwie dowodów związanych z pkt 152 zaskarżonego wyroku. Porównanie zapisów na s.53-57 oraz s.58 oraz ich konfrontacja z wykazem na s.29 pozwala odtworzyć tok rozumowania sądu meriti. Na tej podstawie można zatem ustalić, że w tej części Sąd Okręgowy dał priorytet wyjaśnieniom oskarżonego T. N. (1). Ocenę tę sąd odwoławczy w pełni podziela, albowiem są one – w omawianym zakresie – spójne i logiczne, czego z kolei brakuje twierdzeniom K. K. (1).

Nie można też zasadnie twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do błędu w ustaleniach faktycznych będących podstawą wyroku.

W szczególności prawidłowo został określony zamiar z jakim oskarżony działał tempore criminis. Wbrew twierdzeniom obrońcy fakt pomocnictwa przypisany w pkt 152 zaskarżonego wyroku jest oczywisty. Wobec treści uzasadnienia apelacji (vide: s.5) wypada przypomnieć, że pomocnictwo polega na ułatwieniu innej osobie popełnienia czynu zabronionego. Stroną podmiotową pomocnictwa jest umyślność zarówno w postaci zamiaru bezpośredniego, jak i ewentualnego. Rację ma zatem skarżąca, która kwestionuje działanie oskarżonego w zamiarze bezpośrednim, tylko że Sąd Okręgowy takich akurat ustaleń nie poczynił. W pkt 152 przyjął bowiem, że działał on „jedynie” z zamiarem ewentualnym, czego dowodem jest sformułowanie „przewidując i godząc się na to”. Argumentacja apelującej – „...działał w zamiarze aby pozostali oskarżeni dokonali przestępstwa...” – rozminęła się zatem w rażący sposób z realiami niniejszego postępowania. Zgromadzony materiał dowodowy przeczy tezom obrońcy o nieświadomości oskarżonego. Dowodem tego są m.in. wyjaśnienia T. N. (1) :

„...ja poprosiłem go jakiś czas temu, ok. 2 lat, żeby załatwił mi kontakt do osoby posiadającej znaczne ilości narkotyków...” (vide: k.4720). Oskarżony ten, podobnie jak i K. K. (1), zdawał sobie sprawę, że taki zakup na terenie Holandii nie jest legalnie możliwy : „...w Holandii można kupić tylko małe ilości marihuany – na własny użytek. Większych ilości się tam nie sprzedaje, jest to nielegalne. Mówiąc większe ilości mam na myśli ilość ponad 5 gram dziennie bo do tej ilości można marihuanę normalnie kupić w jednym miejscu a powyżej nie. Taką osobą, która miała dojsć do **większych ilości** marihuany był K. K. (1) [...] powiedział, że ma w Holandii znajomego, który ma dostęp do większych ilości marihuany i gdybym chciał to on może załatwić **większe ilości** tego narkotyku...” (vide: k.4141). Znamienne, że na etapie postępowania przygotowawczego, jak i procesu okoliczność ta nie była kwestionowana przez oskarżonego K. K. : „...T. mówił jednak, że są potrzebne **większe ilości**...” (vide: k.238v akt dot. K. K.) oraz „...T. N. (1) zapytał mnie czy znam kogoś co by mógł załatwić jakąś **większą ilość narkotyków**...” (vide: k.6560). Analogicznie nieprzekonywujące są zapewnienia oskarżonego, że miał wówczas na myśli znacznie mniejsze ilości marihuany, niż ta wskazana

w pkt 152 wyroku : „...ja nie wiedziałem, że chodzi o kilogramy, myślałem, że się dogadają o 100 g, czy 50 g, ale nie, że to w kilogramach idzie...” (vide: k.6561). Przeczą temu kolejne wyjaśnienia T. N. (1), który wskazał bez cienia wątpliwości, że oskarżony musiał mieć świadomość jaka ilość narkotyku została zakupiona od D. G. (vide: k.4142), zaznaczając przy tym że jego rola, podobnie jak i oskarżonego w trakcie negocjacji była bierna : „...ani K. ani ja nie wtrącaliśmy się w tę rozmowę, bo nasza rola to była taka aby skontaktować B. i M., którzy chcieli kupić marihuanę z tym znajomym mężczyzną od K., który chciał ją sprzedać...”. Równie nieprzekonywujące są twierdzenia skarżącej, że oskarżony nie miał wiedzy, iż zakupione środki odurzające posłużą do dokonania przestępstwa wprowadzenia do obrotu środków odurzających. Takim wyjaśnieniem oskarżonego, że kupujący zużyją ją na własne potrzeby („...ja myślałem, że im ta marihuana jest do palenia...” – vide: k.6561) przeczą zresztą nie tylko hurtowe, czy wręcz handlowe ilości zakupionego narkotyku ale przede wszystkim jego własne twierdzenia z dnia 7.05.2013r., kiedy sam przyznał, że : „...N. powiedział mi, że będzie miał z tego ok. 10 centów od grama. Powiedziałem, że ja nie chcę mieć z tym nic wspólnego i ma robić z tym co chce...” (vide: k.6562). Dopiero później, zdając sobie sprawę w jakim położeniu postawiła go ta spontaniczna odpowiedź, „przypomniał sobie” dodatkowo – zresztą na sugerujące pytanie swojego obrońcy – że informację tę miał uzyskać już po spotkaniu z D. G.. Tego rodzaju zastrzeżenie „po fakcie” świadczy o niezbyt udolnej i przemyślanej linii obrony oraz desperackiej próbie dostosowania jej do zaistniałej na rozprawie niekorzystnej sytuacji procesowej.

Chybione są też zarzuty obrońcy dot. obrazy przepisów prawa materialnego. Z pewnością przypisane oskarżonemu w pkt 152 zaskarżonego wyroku 1.000 g marihuany aż nadto wypełnia znamię „znacznej ilości” w rozumieniu art.56 ust.3 upn. Rację ma też w pełni Sąd Okręgowy uznając, że przesłanka ta odnosi się także do ilości wskazywanych przez oskarżonego (50-100 g). Do kwestii tych wyczerpująco Sąd Apelacyjny odnosił się już powyżej, z tego też powodu nie ma potrzeby by powielać argumentację wyrażoną w niniejszym uzasadnieniu np. w pkt VI dot. oskarżonego R. D.. Stanowisko tam przedstawione w zakresie kryteriów oceny jest rzecz jasna nadal aktualne. Odnosząc się do wybiórczo przedstawionych w apelacji orzeczeń Sądów Apelacyjnych w Katowicach i K. sąd odwoławczy wskazuje, że linia orzecznicza, w myśl której dopiero środki mogące odurzyć kilka lub kilkanaście tysięcy osób wyczerpują znamię znacznej ilości, jest odosobniona, pozostaje w sprzeczności z linią orzeczniczą tak sądów powszechnych, jak i Sądu Najwyższego. Analogiczne stanowisko wyrażone m.in. w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31.01.2017r. (vide: II AKa 426/16). Sąd Apelacyjny w Poznaniu w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela bowiem w pełni pogląd wyrażony m.in. przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 23.09.2009r. (I KZP 10/09), że jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to „znaczna ilość” w rozumieniu tej ustawy.

Kolejny zarzut apelacji zawarty w pkt 3.2 jest całkowicie chybiony. Skarżąca dowodzi w nim obrazy art.111 § 1 kk, podnosząc, że sąd I instancji nie poczynił ustaleń czy przedmiotowy czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa na terenie Holandii. Zdziwienie sądu odwoławczego wynika z faktu, że na s.82 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy do kwestii tej odniósł się w sposób wyjątkowo szczegółowy, wskazując przy tym na uchwałę siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28.01.2016r. (I KZP 15/15), w której kwestia ta została wyczerpująco rozstrzygnięta. Przywoływany przez apelującą przepis art.111 § 1 kk nie ma w tym wypadku istotnego znaczenia, albowiem **do przestępstw z art.56 ust. 1 i 3 upn popełnionych przez sprawcę, który działa wyłącznie poza granicami Polski ma jeszcze zastosowanie art.113 kk**. Nie budziło przy tym wątpliwości sądu odwoławczego, że oczywistym jest, iż zasada ta odnosi się nie tylko do sprawcy ale i osób udzielających im pomocy w rozumieniu art.18 § 3 kk. Zważywszy na wagę ww. uchwały, o której mowa

powyżej wypada przypomnieć zawarte w niej argumenty. Sąd Najwyższy zwracał w niej uwagę, że jeśli w jednym z państw-stron konwencji, do których odnosi się art.113 kk zostaną przyjęte przepisy dopuszczające szerszy obrót wymienionymi w nich środkami, niż dozwolony na podstawie przepisów tych konwencji, to poprzez uzupełnienie normy wynikającej z przepisu polskiego prawa karnego o treść wynikającą z przepisów ustawy obowiązującej w miejscu popełnienia czynu, również Polska nie będzie wywiązywała się z ciężących na niej obowiązków dotyczących ścigania określonych przestępstw. Ten argument dowodzi zdaniem Sądu Najwyższego,

że znaczenie dla stwierdzenia, czy określony typ przestępstwa ma charakter wewnątrz krajowy powinna mieć przede wszystkim analiza normy prawnej skonstruowanej na podstawie przepisów. Przyjmując takie stanowisko Sąd Najwyższy uznał, że nie ma przeszkód do ścigania na podstawie art.56 upn przestępstw popełnionych poza terytorium RP na podstawie zasady represji wszechświatowej. Przepisy, które zostały wymienione w klauzuli normatywnej zawartej w art.56 upn dotyczą wyłączeń z zakresu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi, substancjami psychotropowymi lub słomą makową. Możliwość wprowadzenia takich regulacji, które reglamentowały będą wyrób, wprowadzenie do obrotu i obrót tymi środkami przewidują konwencje antynarkotykowe (vide: art.8 Konwencji o substancjach psychotropowych, sporządzonej w W. w dniu 21.02.1971r., Dz.U.

z 1976r. Nr 31, poz. 180 oraz art.30 Jednolitej konwencji o środkach odurzających, sporządzonej w N. w dniu 30.03.1961r., Dz.U.

z 1966 r. Nr 45, poz. 277 z późn. zm.). Stwierdzenie, że na terytorium innego państwa doszło do wprowadzenia do obrotu wymienionych w art.56 upn środków, pomimo braku zezwolenia odpowiednich organów tego państwa, pozwala na dokonywanie oceny prawnej takiego czynu jako przestępstwa

z art.56 upn. Taka wykładnia art.56 upn zapewnia realizację przez Polskę zobowiązań wynikających z konwencji antynarkotykowych. Ograniczenie zastosowania cyt. przepisu jedynie do czynów popełnionych na terytorium RP nie pozwala natomiast na taką ocenę. Zgodnie z art.36 ust.2 (iv) Jednolitej konwencji o środkach odurzających z 1961r., oprócz obowiązku ścigania przestępstw wymienionych w ust.1 tego przepisu przez Stronę, na której terytorium przestępstwo zostało dokonane, przepis ten zawiera obowiązek ich ścigania przez Stronę, na której terytorium przestępca zostanie zatrzymany, jeżeli wydanie nie może być dokonane ze względu na ustawodawstwo strony, do której wnioski o wydanie został skierowany, o ile sprawca nie był poprzednio sądzony i został wydany wobec niego wyrok. Dodać należy, że przestępstwa te miały być również wymieniane w umowach ekstradycyjnych między stronami konwencji jako przestępstwa powodujące wydanie. Jeśli chodzi o Konwencję o substancjach psychotropowych

z 1971r., to znaczenie ma nie tylko jej art.22 ust.2a (iv). Przepis ten stanowi, że wymienione w Konwencji czyny mają być ścigane jako przestępstwa przez stronę, na obszarze której zostały popełnione oraz na obszarze której ujawniono sprawcę, jeśli jego ekstradycja jest niedopuszczalna w myśl ustawodawstwa strony, do której zwrócono się z wnioskiem i jeżeli przeciwko sprawcy nie przeprowadzono jeszcze postępowania karnego i nie wydano wyroku. Zgodnie z art.22 ust.2b tej Konwencji požądane jest, aby przestępstwa te wymieniane były w umowach ekstradycyjnych zawieranych między stronami jako przestępstwa podlegające ekstradycji. Podobnie z art.4 ust.2a Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi (sporządzonej

w W. w dniu 20.12.1988r., Dz.U. z 1995r. Nr 15, poz. 69) wynika,

że każda strona podejmie takie kroki, jakie są niezbędne dla ustanowienia jej jurysdykcji nad przestępstwami określonymi w tej konwencji, gdy domniemany sprawca znajduje się na jej obszarze, a nie zostanie przez nią wydany innej stronie, ponieważ zostało popełnione na jej terytorium albo

z tego powodu, że zostało popełnione przez obywatela tego państwa. Warunek dotyczący obywatela tego państwa odnosi się do sytuacji, gdy obywatel ten popełnił przestępstwo poza jego terytorium. W przeciwnym razie zbyt precyzyjne byłoby formułowanie tego warunku, gdyż popełnienie przestępstwa na terytorium tego państwa zostało wymienione jako odrębny warunek.

Z powyższego wynika, że Polska zobowiązała się nie tylko ścigać czyny opisane w konwencjach antynarkotykowych wówczas, gdy zostały popełnione na terytorium RP, ale także ścigać czyny popełnione poza jej terytorium, jeśli sprawca został zatrzymany na terytorium RP i nie został

wydany, bądź jeżeli jest on obywatelem polskim. Przeszkodą mogłoby być jedynie wydanie sprawcy. Podkreślić jednak należy, że sama możliwość wydania obywatela polskiego organom ścigania państwa, w którym doszło do popełnienia przestępstwa, co jednak nie miało miejsca w niniejszej sprawie wobec K. K. (1), nie wyłącza obowiązku ścigania. Jeśli sprawca nie został wydany, Polska zobowiązana jest do jego ścigania. Z omówionych przepisów konwencji antynarkotykowych wynika również, że konsekwencją zobowiązania państwa do ścigania określonych przestępstw - także popełnionych poza jego terytorium - jest to, że prawodawca nie powinien tak formułować znamion tych typów przestępstw, aby miały one charakter wewnątrz krajowy. Innymi słowy, nie zapewniają realizacji zobowiązań międzynarodowych takie przepisy karne, które dotyczyć będą tylko czynów popełnionych na terytorium RP. W świetle powyższych wywodów Sąd Apelacyjny nie miał wątpliwości co do słuszności stanowiska wyrażonego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie budziło wątpliwości, że pogląd zawarty w cyt. powyżej uchwale odnosi się w realiach niniejszej sprawy także wobec oskarżonego. Nie ma więc mowy o ujemnej przeszkodzie procesowej wymienionej przez apelującą (art.17 § 1 pkt 8 kpk) Tym samym sformułowany przez obrońcę zarzut okazał się bezprzedmiotowy. Argumenty, które go uzasadniały nie odnosiły się w najmniejszym stopniu do istoty problemu, wyjaśnionej w cyt. orzeczeniu Sądu Najwyższego.

Jedynie na marginesie sąd odwoławczy zaznacza, że w celach dydaktycznych sprowadził także stosowne przepisy obowiązujące w tym zakresie na terenie Holandii (niezbędne fragmenty kodeksu karnego wraz z ustawą o opium). Zostały one uzyskane z Departamentu Współpracy Międzynarodowej i Praw Człowieka Ministerstwa Sprawiedliwości i są do dyspozycji obrońcy na k.8690-8706.

Sąd Apelacyjny nie podzielił też stanowiska skarżącej co do rażącej niewspółmierności wymierzonych oskarżonemu kar pozbawienia wolności

i grzywny. W tym miejscu wypada zatem przypomnieć, że K. K. (1) wymierzono kary (stosując art.4 § 1 kk) 1 roku pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 100 zł; każda. Dodatkowo zastosowano dobrodziejstwo, o którym mowa w art.69 kk i warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby. Powyżej sąd odwoławczy wielokrotnie wypowiadał się na temat zasad i dyrektyw wymiaru kary. Stanowisko to w pełni podtrzymuje także i wobec oskarżonego K. K.. Nie zachodzi zatem potrzeba jego powielania w tym miejscu. Pomijając przytoczenie treści art.53 § 1 kk i art.115 § 2 kk oraz dot. ich orzeczeń i poglądów doktryny skarżąca ograniczyła swój wywód do lakonicznego i ogólnikowego stwierdzenia, że jej zdaniem stopień winy oskarżonego oraz społeczna szkodliwość zarzucanego mu czynu nie uzasadniały wymiaru kary zastosowanego wobec ww. w niniejszej sprawie. Nie skonkretyzowała także jakie okoliczności czynu i motywacja zostały pominięte przez Sąd Okręgowy oraz jakie okoliczności nieprzewidziane w art.53 § 1 kk i art.115 § 2 kk zostały zbędnie uwzględnione.

Z dywagacjami na poparcie tej tezy zgodzić się nie sposób. Niezrozumiałe jest stanowisko apelującej, że „...sam fakt nieprzyznania się do winy nie może być rozpatrywany na niekorzyść oskarżonego w kontekście wymiaru kary...”, albowiem sytuacja taka nie miała przecież miejsca w niniejszej sprawie. Więcej, na s.117 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazano, że sąd I instancji nie dopatrywał się wobec oskarżonego jakichkolwiek okoliczności obciążających. Nie można też uznać, że sąd meriti pominął właściwości

i warunki osobiste sprawcy. Stanowisko to jest całkowicie gołosłowne. Obrońca wskazała jedynie, że zarzut ten dotyczył sytuacji majątkowej oskarżonego. Nie dostrzegła, że na s.52 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy poczynił analogiczne ustalenia jak i ona sama cytowała na s.11 apelacji. Uwzględnił przy tym dochody oskarżonego (ok. 1.200 euro miesięcznie), jak i zobowiązania alimentacyjne (300 zł; miesięcznie). W tej sytuacji twierdzenie, że kwota 5.000 zł; tytułem grzywny stanowi nadmierną dolegliwość (nie licząc kosztów sądowych wywołanych przez oskarżonego) jest wręcz niepoważne. Od chwili czynu upłynęło 8 lat, oskarżony miał zatem aż nadto czasu by powziąć odpowiednie kroki w tym zakresie. Należy przy tym pamiętać, że wobec warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności jest to de facto jedyna realna i odczuwalna dolegliwość karna jaką poniesie oskarżony. Okoliczności podnoszone w uzasadnieniu apelacji sprowadzające się do tezy, że oskarżony

nie utrudniał prowadzonego postępowania karnego, nie stanowią okoliczności, która obligowałaby sąd do dalszego złagodzenia kary. Jest to bowiem obowiązek oskarżonego, w przeciwnym wypadku narażałby się na zastosowanie środków zapobiegawczych. Analogicznie należy traktować korzystanie z praw oskarżonego do złożenia wyjaśnień, niezależnie od tego jak są one obszerne. Twierdzenie, że są one zbieżne z innymi wyjaśnieniami pozostałych oskarżonych (pomijając rzeczywisty brak pełnej zgodności np. z wyjaśnieniami T. N.) nie ma żadnego znaczenia dla wymiaru kary. Kary wymierzone oskarżonemu zostały orzeczone w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i to z uwzględnieniem stopnia jego winy oraz postaci zamiaru z jakim działał. Uwzględniają też niewątpliwie zasady dyrektyw prewencji ogólnej, jak i szczególnej. Chybiony okazał się więc też argument zaprezentowany na s.11 apelacji, że „kara orzeczona przez Sąd Okręgowy jest rażąco niewspółmierna do czynu oskarżonego, zwłaszcza w zakresie kary pozbawienia wolności, zamiast której możliwe było orzeczenie grzywny lub ograniczenia wolności w oparciu o przepis art.60 § 6 kk w zw. z art.19 § 2 kk”. Regulacja zawarta w art.19 § 2 kk ma charakter fakultatywny. Sąd ma więc pełną swobodę w podjęciu decyzji o nadzwyczajnym złagodzeniu kary wobec pomocnika, gdyż przepis ten nie zawiera szczegółowych przesłanek. Jednakże słusznie wskazuje się w literaturze, że istotne znaczenie dla podjęcia decyzji o nadzwyczajnym złagodzeniu kary dla pomocnika powinny mieć te okoliczności, których występowanie i natężenie jest specyficzne dla tej w formy przestępnego współdziałania, a mianowicie ważkość zachowania pomocnika dla ułatwienia albo nawet umożliwienia sprawcy wykonawczemu popełnienia czynu zabronionego (E. Plebanek, Glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 6.5.2009r., II AKa 394/08). Takich szczególnych przesłanek nie sposób dopatrzeć się w stosunku do sytuacji oskarżonego K. K. (1). Znamienne, że obrońca także nie potrafiła ich wskazać. Jednoczenie na marginesie należy odnotować, że apelująca popadła w sprzeczność, której zdaje się nie dostrzegać. Sugerując na zakończenie apelacji wymierzenie kary grzywny zapomniała najwyraźniej, że dwa akapity wyżej, na tej samej stronie dowodziła, że tego rodzaju kara „wpłynie negatywnie na jego wywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego” (vide: s.11 apelacji).

XVIII.

Apelacja obrońcy oskarżonego S. S. (1)

Apelacja obrońcy tego oskarżonego okazała się w pewnym zakresie uzasadniona. Doprowadziło do zmiany zaskarżonego orzeczenia i złagodzenia kar wymierzonych S. S. (1).

W pierwszej kolejności wypada odnieść się do zarzutu obrazy art.65 § 1 kk dot. czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 138. Nie jest on słuszny. Skarżąca nie kwestionowała zastosowania ww. instytucji co do ciągu przestępstw opisanych w pkt 137a-f, stąd ta część wyroku pozostała poza zakresem zaskarżenia (z wyjątkiem orzeczenia o karze o czym poniżej). Apelująca w ten sposób rozłącznie traktowała zachowanie oskarżonego co do obu przypisanych mu ciągów przestępstw w zakresie związanym z art.65 § 1 kk. Należy zatem przypomnieć w tym miejscu, że zgodnie z treścią cyt. przepisu przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art.64 § 2 kk, stosuje się także do sprawcy, który m.in. z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu. Przepis w tej formie obowiązuje od dnia 1.05.2004r. (a więc zarówno w dacie czynu, jak i dacie wyrokowania – nie występuje więc problem względności). Uprzednio ustawodawca zawęził odpowiedzialność na tej podstawie do „sprawcy, który z popełniania przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu”. Oznacza to, że aktualnie zamiarem o którym mowa powyżej objęte musi być co najmniej jedno, a nie jak wcześniej co najmniej dwa przestępstwa. Obrońca kwestionując zastosowanie art.65 § 1 kk w pkt 138 podnosi, że odnosi się on jedynie do dwóch czynów. Oba miały miejsce w grudniu 2009r. Skarżąca wskazuje, że w takiej sytuacji „...nie były więc popełniane w jakimś dłuższym okresie czasu. Trudno także mówić o „wielokrotności” w przypadku dwóch czynów. Tym samym nie ma już w ogóle [mowy – dop. SA P-ń] o regularności i systematyczności w działaniu przestępnym oskarżonego...” (vide: s.6 apelacji). Tego rodzaju ujęcie jest jednak błędne a ograniczenie oceny możliwości

zastosowania art.65 § 1 kk wyłącznie do dwóch czynów z pkt 138 wyroku – z pominięciem tych z pkt 137 – chybione. Logika wyводу obrońcy pozostaje bowiem w sprzeczności ze znamieniem „z popełnienia przestępstwa” zawartym w treści cyt. przepisu. Ustawodawca użył w nim bowiem liczby pojedynczej a nie mnogiej. Nie zastrzegł też „wielokrotności zachowań”, której dopatrywała się skarżąca. W uzasadnieniu wyroku z dnia 23.03.2009r. (vide; II KK 260/08) Sąd Najwyższy w tym zakresie odwoływał się do do stanowiska przedstawiciela doktryny A. M. (6), który wywodził, że wystarczające do zastosowania art.65 § 1 kk jest stwierdzenie przez Sąd uprzedniego popełnienia przestępstwa lub przestępstw, które sprawca traktował - podobnie jak przestępstwo podlegające obecnie osądowi - jako stałe, główne lub uboczne źródło dochodu (vide: Komentarz do Kodeksu karnego. Część ogólna. Warszawa 1999 r., str. 198). Zarówno Sąd Najwyższy w cytowanym wyżej wyroku jak i wymieniony komentator, zgodnie wskazują tu zatem na przesłankę w postaci „traktowania” przez samego sprawcę charakteru prowadzonej przez siebie działalności przestępczej

(osiągnięcie stałego dochodu), a zatem wskazują na występujący po jego stronie czynnik subiektywny. Ustalenia faktyczne Sądu meriti w tej materii wskazują, że w działaniu wymienionego oskarżonego można doszukać się cech stałości i systematyczności, które definiują zamię czynienia sobie

z przestępstw stałego źródła dochodu w rozumieniu art.65 § 1 kk. Przez pojęcie stałego źródła dochodu rozumie się zarówno sytuację, gdy działalność przestępcza jest jedynym źródłem dochodu sprawcy, jak i taką, gdy stanowi dodatkowe, ale regularne jego źródło, z którego uzyskuje on systematycznie dochód (vide: podobnie Sąd Apelacyjny w Krakowie w uzasadnieniu wyroku z dnia 28.04.2016r., II AKa 48/16). Jak już wcześniej wspomniano rozumie się pod tym pojęciem pewną powtarzalność. Wystarczające jest, że jest to rozłożone w pewnym okresie czasu z zamiarem osiągnięcia takiego dochodu. Nie ma więc decydującego znaczenia, jak długo i jak często sprawca uzyskuje dochód z przestępstwa, ważna jest jednak regularność.

Co do zasady nie jest też istotne, w jakiej wysokości dochód sprawca uzyskuje, ani na co go przeznacza. W realiach niniejszej sprawy obrońca pominęła w swoich rozważaniach więc wcześniejsze działania przestępcze oskarżonego określone w pkt 137 zaskarżonego wyroku. Ujęcie w nim art.65 § 1 kk – jak podkreślone powyżej – nie było kwestionowane w apelacji. Pięć

z sześciu z nich (pkt 137a-e) popełnionych zostało przeciw w okresie od marca do lipca 2009r., a więc przed grudniem 2009r., kiedy to popełnił on dwa kolejne przestępstwa z pkt 138. W tej sytuacji nie ma powodu do sztucznej eliminacji znamienia „uczynienia sobie stałego źródła dochodu”

z ciągu przestępstw z pkt 138, skoro czasowo znalazły się one pomiędzy czynami przypisanymi w pkt 137a-e, a tym z pkt 137f. Niewątpliwie sąd I instancji prawidłowo ustalił w co do wszystkich czynów objętych pkt 137

i 138 kierował się zamiarem, o którym mowa w art.65 § 1 kk. Nie sposób

w tej sytuacji kwestionować ani długotrwałość czy wielokrotność, ani regularność i systematyczność w przestępnym działaniu oskarżonego.

Częściowo zasadny jest natomiast drugi zarzut apelującej odnoszący się do orzeczenia o karze. Oczywistym jest, że także w tym miejscu aktualne są rozważania teoretyczne dot. zasad wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej, które Sąd Apelacyjny poczynił powyżej

i wielokrotnie już przywoływał w niniejszym uzasadnieniu. Nie ma więc potrzeby ich powielania. W realiach niniejszej sprawie na s.116 Sąd Okręgowy wskazał liczne okoliczności obciążające oskarżonego. Z kolei na s.120 przytoczył jedyną przesłankę łagodzącą represję karną, w postaci jego postawy procesowej, polegającej na częściowym przyznaniu się do zarzucanych mu przestępstw. Jednocześnie na s.124-128 określił zasady jakimi kierował się orzekając karę łączną. Nie można podzielić stanowiska apelującej, że okoliczności przemawiające za zaostrzeniem kary zostały przecenione. Rację ma za to niewątpliwie skarżąca, że sąd meriti pominął – na niekorzyść S. S. (1) – jego niekaralność sądową. Zarówno przed popełnieniem przypisanych mu czynów, jak i obecnie (vide: k.8591) był i jest on osobą niekaraną za przestępstwa. Okoliczność ta ma niewątpliwie znaczenia dla wymiaru kar jednostkowych w pkt 137 i 138.

Z niezrozumiałych względów została jednak pominięta przez Sąd Okręgowy

i to w sytuacji gdy na s.51 poczynił on w tym zakresie odpowiednie ustalenia faktyczne. Autorka apelacji z pewnością przecenia za to ponad rzeczywistą miarę znaczenie ustabilizowanego trybu życia oskarżonego. Stała praca nie jest czymś wyjątkowym i w cywilizowanym świecie stanowi pewien standard. Sąd Apelacyjny nie podzielił też stanowiska autorki apelacji co do „ogólnej” niesprawiedliwości kar wymierzonych poszczególnym oskarżonym. W tym zakresie

nie obowiązuje bynajmniej zasada analogii, ale wręcz przeciwnie indywidualizacji kary. W ocenie sądu odwoławczego nie sposób uznać, że wewnętrzna spójność orzeczenia o karze została zachwiana w sposób rażący, tzn. niedający się zaakceptować. Z tego też powodu nie ma realnie obaw eksponowanych na s.9 apelacji, co do poczucia niesprawiedliwości, jakie orzeczenie o karze wobec oskarżonego może wywołać w społeczeństwie. Z kolei z przyczyn wskazanych powyżej także co do pkt 138 należało uwzględnić obostrzenia wynikające z art.65 § 1 kk. Oskarżonemu za oba ciągi przestępstw sąd meriti wymierzył odpowiednio kary :

- w pkt 137 – 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 100 zł; każda,
- w pkt 138 – 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny po 100 zł; każda.

Wskazane powyżej kary jednostkowe sprowadzono następnie do kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności i 220 stawek dziennych grzywny po 100 zł; każda. Pominięcie istotnej okoliczności łagodzącej obligowało Sąd Apelacyjny do korekty ww. orzeczenia o karach jednostkowych, a w konsekwencji także co do kary łącznej. Mając na uwadze okoliczności uwzględnione już przez Sąd Okręgowy, oraz dotychczasową niekaralność oskarżonego sąd odwoławczy obniżył wysokość kar jednostkowych :

- w pkt 137 – do 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 180 stawek dziennych grzywny po 100 zł; każda,
- w pkt 138 – do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 60 stawek dziennych grzywny po 100 zł; każda.

W tej sytuacji zmianie uległy także granice w jakim możliwe było orzeczenie kary łącznej. Wahały się one od 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 5 lat pozbawienia wolności oraz od 180 do 240 stawek dziennych grzywny. Podobnie jak sąd I instancji kierując się zasadą asperacji Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł;. Tak ukształtowany wymiar kar jest jedynie sprawiedliwą i adekwatną odpłatą za popełnione zbrodnie i występki. Spełnia nie tylko dyrektywy określone w art.53 § 1 i 2 k ale i w pełni uwzględnia zasady prewencji ogólnej oraz szczególnej. Dalsze złagodzenie ww. kar nie było już możliwe. Już w chwili obecnej kształtują się one w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Odnosząc się do stanowiska obrońcy na s.8 apelacji wypada przy tym przypomnieć, że wobec działania w warunkach art.65 § 1 kk oskarżonemu nawet w teorii nie można było wymierzyć kar minimalnych (vide: art.64 § 2 kk). Orzeczone w ten sposób kara łączna uwzględnia z kolei

w pełni związki czasowe i rodzajowe pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Sąd odwoławczy nie znalazł za to podstaw do zmiany ustalonej przez sąd I instancji stawki dziennej. Jej wysokość prawidłowo uwzględnia dyrektywy przewidziane przez ustawodawcę w art.33 § 3 kk. Logika ta nie została zakwestionowana przez skarżącą. Oskarżony ma przecież ustabilizowany tryb życia. Jest bezdzietnym kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Posiada stałą pracę i uzyskuje z niej dochody

w wysokości ok. 1.500 – 1.800 euro. Jego sytuacja w pełni pozwala więc na uiszczenie grzywny w wysokości ustalonej powyżej.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok jedynie w wyżej wskazanym zakresie, nie znajdując jakichkolwiek podstaw do dalszej jego modyfikacji czy też uchylecia wyroku do ponownego rozpoznania. W pozostałym zakresie wyrok sądu I instancji utrzymano więc

w mocy. Jedynie na podstawie art.105 § 1 i 2 kpk sąd odwoławczy z urzędu

(pkt 1 wyroku) sprostował także oczywistą omyłkę pisarską w pkt 97a zaskarżonego wyroku, w ten sposób że wykreślił zbędne tam słowo „miesiący”.

O **kosztach obrony z urzędu** za postępowanie odwoławcze Sąd Apelacyjny orzekł w pkt 4 wyroku na podstawie art.29 ust.2 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze (tj. Dz.U. Nr 16, poz. 124 z późn.zm.) i § 1, § 2 pkt

1 i 2, § 4 ust.1-3, § 17 ust.2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016, poz.1714). Z tego też tytułu sąd zasądził na rzecz adw. K. G., adw. W. G., adw. J. G. (1), adw. J. N., adw. A. G. (3), adw. K. B., adw. T. G., adw. E. C., adw. A. H. i adw. M. G. kwoty po 738 zł; (w tym podatek VAT).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł w pkt 5 na podstawie art.634 kpk, art.627 kpk, art.633 kpk, art.636 § 1

i 2 kpk oraz art.8, art.10 ust.1 art.1, art.2 ust.1 pkt 3-5, art.3 ust.1 ustawy

z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz.223 z późn.zm.). Wydatki poniesione przez Skarb Państwa

w niniejszym postępowaniu obciążły oskarżonych stosunkowo po 1/22 każdego z nich, z wyłączeniem oskarżonego R. P. (1). Odnośnie kosztów dot. tego ostatniego obciążają one w tym samym zakresie Skarb Państwa, albowiem zostały wywołane apelacją prokuratora, która

w tym zakresie nie odniosła powodzenia. Na koszty te składają się wyłożone przez Skarb Państwa wydatki w postaci: kosztów obrony z urzędu (dot. oskarżonych, którzy korzystali z takiej pomocy w postępowaniu odwoławczym) i ryczałtu za doręczenia oraz opłaty za drugą instancję lub za obie jak w przypadku oskarżonych: A. M. (2), E. O. (1), R. S. (1), K. S. (1), S. S. (1) i M. K. (1). Należy przy tym zaznaczyć, że w stosunku do oskarżonych M. B. (1) i K. P. (1) (pkt 5a i 50) opłatę naliczono zgodnie z treścią art.8 cyt. powyżej ustawy, tj. od tej kary, przeciwko której była zwrócone były apelacje obrońców ww. oskarżonych. Orzekając w zakresie kosztów sądowych sąd odwoławczy nie dopatrył się okoliczności przewidzianych w art.624 § 1 kpk. Żaden z oskarżonych wymienionych w pkt 5a-u nie wykazał bowiem, aby istniały jakiegokolwiek realne podstawy do uznania, że uiszczenie tych kosztów byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową czy też wysokość dochodów. Nie przemawiały za tym także względy słuszności. Należy bowiem pamiętać, że koszty te zostały wywołane przez oskarżonych, a zatem co do zasady powinni je pokryć samodzielnie we własnym zakresie. Decyzja

o zastosowaniu w tej sytuacji cyt. przepisu oznaczałaby więc nieuzasadnione przerzucenie poniesionych w postępowaniu odwoławczym kosztów na Skarb Państwa, czyli ogół uczciwych podatników.

Grzegorz Nowak Maciej Świergosz Mariusz Tomaszewski